

ఇస్లాంలోని మూడు ప్రాథమిక విశ్వాసాలు

- ◆ దైవ ఏకత్వం
- ◆ దైవదౌత్యం
- ◆ పరలోకం

రచయిత :

హజ్రత్ మౌలానా సయ్యద్ అబుల్ హసన్ అలీ హసనీ నద్వీ (రహ్మాల్లె)

అనువాదం

ఇబ్బాల్ అహ్మద్

ప్రకాశకులు :

సయ్యద్ అబుల్ హసన్ నద్వీ పబ్లికేషన్ ట్రస్ట్

ఇంటి నెం.1-8-534/1, "బైతుస్సలామ్" బాలసముద్రం, నక్కలగుట్ట,

హన్మకొండ - 506 001 వరంగల్ జిల్లా (ఎ.పి.)

Islamloni Moodu Prathamika Viswasaalu **Islam ke Theen Buniyadi Aqaid (Telugu)**

Writer : Maulana Syed Abul Hasan Ali Hasani Nadvi (Rah.)
Telugu Translator : Iqbal Ahmed

All Rights Reserved with Publishers

First Edition : 2010

Copies : 1000

Price : Rs. 70/-

Published by : Syed Abul Hasan Nadvi Publications Trust
1-8-534/1, "Baitul - Salah",
Balasamudram, Nakkalagutta,
Hanamkonda - 506 001 Dist. Warangal.
Andhra Pradesh (India)

Distributors Address :

Vishal Andhra Publishers

4-1-435, Bank street, Abids, Hyderabad,
Tel : 040-24744580, 24735905.

Huda Book Distributors

Purani Haveli Road, Hyderabad,
Tel : 040-24411637.

Deccan Traders

Door No. 23-2-378,
Mughalpura, Hyderabad-2,
Tel : 040-24521777, 24562203.

Printed at : **VS Offset Printers**
11-6-837/1, Sana Apartments,
Red Hills, Hyd - 04, Ph : 040-23304401.

విషయానుక్రమణిక

1. ప్రకాశకుల విజ్ఞప్తి	06
2. పీఠిక	08
3. ఉపోద్ఘాతము	11

మొదటి భాగం - దైవవికత్వం

పేజీ 15 - 69

4. తౌహీద్ ఒక మానవీయ ఆవశ్యకత	15
5. వంచన, ఏమరుపాటు	16
6. ఉత్తమోత్తమ జ్ఞానం	17
7. ప్రవక్తల సందేశ విధానం	19
8. ప్రజలలో రెండు వర్గాలు	25
9. తౌహీద్ (ఏకత్వం) - షిర్క్ (బహు దైవారాధన)ల వాస్తవికత - అరబ్బు ముస్లిములు	29
10. షిర్క్ తో కూడిన పనులు మూఢ ఆచారాలు	34
11. దైవదౌత్య ప్రాథమిక లక్ష్యం, ప్రభవన ముఖ్య లక్ష్యం - ప్రపంచ వ్యాప్త, బహుదైవారాధకుల అజ్ఞాన నిర్మూలన	35
12. ఏకేశ్వరోపాసనా సందేశం కోరేదేమిటి?	41
13. భారతదేశంలో ఏకత్వ సందేశం	55
14. హజ్రత్ ముజద్దిద్ అల్ఫీసాని (రహ్మాలై)	55
15. యుక్తితో కూడిన కొన్ని తౌహీద్ ఉదాహరణలు	57
16. హజ్రత్ మీర్ సయ్యద్ అలీ హమ్దానీ (రహ్మాలై)	58
17. తౌహీద్ జన్మస్థానం	59
18. సయ్యద్ అలీ హమ్దానీ (రహ్మాలై) అభిమానం	60
19. తౌహీద్ విశ్వాసం ముస్లింల అంతర్జాతీయ చిహ్నం	65
20. తౌహీద్, శక్తికి మూలస్థానం	66
21. స్వచ్ఛమయిన తౌహీద్ విశ్వాసం	68

రెండవ భాగం - దైవదౌత్యం

పేజీ 70 - 172

22.	మానవ నైజం వేసే ప్రశ్నలు	70
23.	ప్రశ్నల జవాబుకు రెండే మార్గాలు	72
24.	జీవితానికి సంపూర్ణ వివరణ	79
	వహీ మరియు ప్రవక్తల దూరదృష్టి వినా సాధ్యం కాదు	
25.	ప్రవక్తలు, పరిశోధకుల దృక్పథం, ఆచరణా సంవిధానంలోని విభేదం	81
26.	దైవ ప్రవక్తల విశిష్టత	86
27.	ప్రవక్తల బోధనల పట్ల నిరపేక్షతకు ఫలితం	87
28.	ప్రవక్తల జ్ఞానం, మరియు ఇతర శాస్త్రాలు, వృత్తుల సమతులనం	88
29.	ప్రవక్త ప్రభవించిన తర్వాత తిరస్కరించేందుకు అవకాశం లేదు	93
30.	ప్రవక్తల సందేశం	93
31.	సంస్కృతికి పునాది, వహీ మరియు దైవదౌత్యమే	96
32.	మానవత శుభశ్రేయాలకు, సాంస్కృతిక పురోభివృద్ధికి ప్రాథమిక కారణం	109
33.	ధర్మం, షరీఅత్ విషయంలో ప్రవక్తల ఆత్మాభిమానం మరియు స్థిరత్వం	111
34.	సందేశ ప్రచారంలో యుక్తి	118
35.	ప్రవక్తల అనుసరణ విధేయతలను గురించి ఖుర్ఆన్ నొక్కి చెబుతోంది	121
36.	ప్రవక్తల పట్ల ప్రేమా గౌరవాలు	122
37.	ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం అనుసరణ అభిమానాల్లోనే జాతి శ్రేయస్సు ఉంది	130
38.	దైవదౌత్య ఘనత, మానవాళికి దాని అవశ్యకత	131

39. దైవదౌత్యం సాధించిన అసలు ఘనకార్యం	157
40. దైవదౌత్యం పరిసమాప్తిపై విశ్వాసమే మానవుల ఆవశ్యకత	159
41. ముస్లిం సమాజం గొప్ప విశిష్టత	162
42. విశ్వాసాలలో ఏకత్వం	164
43. మూలసూత్రాల ఏకత్వం	165
44. దైవదౌత్యం పరిసమాప్తి ప్రకటన, ఈ ఉమ్మత్ ఉనికికీ, భద్రతకూ హామీనిస్తుంది	165
45. అంతా దైవదౌత్యం పరిసమాప్తం యొక్క పుణ్యమే	170
46. షరీఅత్లో చేర్చు చేసినవాడు అపరాధి	172

మూడవ భాగం - షరలోకం

పేజీ 173 - 208

47. తిరిగి వెళ్ళవలసిన చోటు (షరలోకం) గురించి దివ్యఖుర్ఆన్ వివరణ - అందుకు రుజువులు	173
48. షరలోకంపై విశ్వాసం - దాని గుణాలు	188
49. విశ్వాసి దుఆ	195
50. షరలోక తిరస్కారం - ప్రత్యేకతలు	201

అనంత కరుణామయుడు అపార కృపాశీలుడు అయిన అల్లాహ్ పేరుతో

ప్రకాశకుల విజ్ఞప్తి

మతాలు, ధర్మాల చరిత్ర తిరగేస్తే ఇస్లాం తప్ప తక్కిన మతాలన్నీ బాహ్యపరమైన కర్మలు, ఆచారాలకు పెద్దపీట వేస్తాయని తెలుస్తుంది. కాని ఇస్లాం మాత్రం ధర్మానికి వునాది విశ్వాసాలపై ఉంచింది. అంతర్ బాహ్యల్నీ అనుసంధానం చేసి రెండింటి పరస్పర అనుకూలతను నొక్కివక్కాణించింది. ఇంకా హజ్రత్ ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం వివరించిన విశ్వాసంతో ముడిపడనంతవరకూ ఎంత పెద్ద, గొప్ప ఆచరణ కూడా స్వీకరించబడదని స్పష్టం చేసింది.

ఇస్లామీ విశ్వాసాల గురించిన విశిష్ట గ్రంథాలు ఆది నుండే లిఖించబడుతూ వచ్చాయి. అటువంటి వాటిల్లో “అల్ అఖీదతుత్తహావియహ్”కు గొప్ప ఆదరణ లభించింది. ధార్మిక విద్యాసంస్థలలో ఈ వుస్తకం సిలబస్ (పాఠ్యాంశాలలో భాగం)గా చేర్చబడింది. గత కాలంలో హజ్రత్ షా ఇస్మాయిల్ షహీద్ రహ్మాలై గారు “తఖ్వియతుల్ ఈమాన్” పేరుతో ఒక గ్రంథాన్ని వ్రాసి ఈమాన్ మరియు కుఫ్ర్, సున్నత్ మరియు బిద్అత్ల మధ్య అడ్డగీత గీశారు. మౌలానా సయ్యద్ అబుల్ హసన్ అలీ నద్వీ రహ్మాలై “రిసాలతుత్తాహీద్” పేరుతో దానికి అనువాదం సులభగ్రాహ్యంగా చేశారు. అందులో ఎంతో విలువయిన పాదసూచికలు కూడా వ్రాశారు.

హజ్రత్ మౌలానా (రహ్మాలై) కుటుంబానికి ఆది నుండే తౌహీద్, సున్నత్ల పట్ల ప్రత్యేక అభిరుచి ఉండేది. ఈ విషయంలో కుటుంబ పెద్దలు సున్నిత మనస్తత్వం గలవారై వుండేవారు. తసవ్వఫ్ (సూఫీతత్వం) పట్ల అభ్యాసంతో పాటు తౌహీద్ సున్నత్ల సందేశం శక్తిమంతంగా దైవజ్ఞానం ఉన్నత స్థాయికి చేరుతుంది. దీని స్పష్టమైన ప్రత్యేకత అదే.

హజ్రత్ మౌలానా (రహ్మాలై) కూడ తన రచనల్లో, ప్రసంగాలలో అనేక చోట్ల ఇస్లామీ విశ్వాసాలను సామాన్యుల పరిభాషలో స్పష్టం చేశారు.

“అల్ అఖీదతు వస్ ఇబాదతుల్ సులూక్” (జీవన రాజ్యాంగం)లో మౌలానా ప్రత్యేకించి విశ్వాసాలను సులభశైలిలో ముక్తసరిగా వివరించారు. అంతేకాక ఆరంభంలోనే మౌలానా తౌహీద్, రిసాలత్ మరియు ఆఖిరత్ (ఏకత్వం, దైవదౌత్యం, పరలోకం) గురించి వివరణాత్మకమైన వ్యాసాలు రాశారు. అవి “అల్ ఫుర్ఖాన్” మ్యూగజైన్ లోను ఇంకా ఇతర పత్రికలలోనూ ముద్రిత మయ్యాయి. ఆ వ్యాసాల ప్రత్యేకత ఏమంటే వాటిల్లో హజ్రత్ మౌలానా మానవ మనస్తత్వాన్ని ముందుంచుకొని విశ్వాసం (అఖీదా) ఆవశ్యకతను వివరించారు. వాటిని తేటతెల్లం కూడా చేశారు. ఇవి చాలా ఉత్తమమైన వ్యాసాలు. వాటివల్ల సాధారణంగా ప్రయోజనం పొందగలిగేందుకు వాటిని పునర్ముద్రించవలసిన అవసరం ఎంతయినా ఉంది.

ఈ పంక్తుల్ని రాసే భాగ్యం నాకు లభించడం ఎంతో గౌరవప్రదం. ఈ మూడు వ్యాసాలతో పాటు మౌలానా గారి ఇతర ముఖ్య రచనలు, ప్రసంగాల నుండి కూడ ముఖ్యమయిన భాగాలు ఇందులో చేర్చబడ్డాయి. ఈ అల్పుడు పలుచోట్ల శీర్షికల్ని పెట్టడం జరిగింది. ఈ విధంగా ఈ పూర్తి గ్రంథం పాఠకుల ముందుకు వచ్చింది.

మౌలానా గారి చెదురు మదురుగా ఉన్న వ్యాసాలన్నింటిని ఒకచోట చేర్చి, సారూప్యత గల అంశాలను దృష్టిలో ఉంచుకొని గ్రంథాలు ముద్రించడం సయ్యద్ అహ్మద్ షహీద్ (రహ్మాలై) అకాడమీ లక్నోలలో చేరివున్న విషయం. ఈ పుస్తకం ఈ పరంపరలో మొదటిది. దీని చర్చనీయాంశం ఇస్లామీ విశ్వాసాల అంశానికి గల ప్రాధాన్యత ప్రాముఖ్యతల రీత్యా ఇది ఉత్తమ ఆరంభం. అల్లాహ్ ఉత్తమ రీతిలో దీనిని పూర్తి చేయించుగాక! ఈ పరంపరను శ్రేష్ఠతరం చేయుగాక! ఇందుకు సహకరించిన వారందరికీ ప్రతిఫలమివ్వుగాక! (ఆమీన్)

బిలాల్ అబ్దుల్ హై హసనీ నద్వీ

9, షాబానుల్ ముఅజ్జమ్ హిజ్రీ 1425

దారుల్ అరఫాత్, రాయ్ బరేలి.

పీఠిక

- మౌలానా సయ్యద్ అబ్దుల్లా హాసనీ నద్వీ
(హదీసు ఆచార్యులు, దారుల్ ఉలూం నద్వీతుల్ ఉలూమా)

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيد
المرسلين و على اله و صحبه اجمعين اما بعد!

అల్హందు లిల్లాహి రబ్బిల్ ఆలమీన్, వస్సలూతు వస్సలూం, అలా సయ్యదిల్ ముర్షలీన్ వ అలా ఆలిహీ వసహ్ బిహీ అజ్మయీన్, అమ్మాబఅద్!

హజ్రత్ మౌలానా సయ్యద్ సులైమాన్ నద్వీ రహ్మాతుల్లాహి అలైహ్ సెలవిచ్చారు : “మనిషికి క్రియాత్మక సంస్కరణ కోసం అతడికి ముందుగా అవసరం అయ్యేది మనోమస్తిష్కాల సంస్కరణ. మనిషి మనో నిశ్చయాలను శాసించగల వస్తువు ఏమన్నా ఉంది అంటే అది అతడి విశ్వాసం (అఖీద్) మాత్రమే. దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం స్పష్టమయిన పదాలలో విశ్వాసాల సూత్రాలు అయిందింటిని బోధించారు. దైవంపై విశ్వాసం, దైవదూతలపై విశ్వాసం, దైవగ్రంథాలపై విశ్వాసం మరియు కర్మల విచారణ మరియు శిక్షాదినంపై విశ్వాసం.”

ఈ ఐదు సూత్రాల ప్రస్తావన దివ్య ఖుర్ఆన్ లో వివిధ సందర్భాలలో వచ్చింది. నిసా సూరాలో దానిని ఇలా వివరించడం జరిగింది.

يا ايها الذين آمنوا آمنوا بالله ورسوله والكتاب نزل
على رسوله والكتاب الذي أنزل من قبل و من يكفر بالله و
ملائكته و كتبه و رسله واليوم الآخر فقد ضل ضلالا بعيداً.

“విశ్వసించిన ప్రజలారా! అల్లాహ్ నూ, ఆయన ప్రవక్తనూ, ఆయన తన ప్రవక్తపై అవతరింపజేసిన గ్రంథాన్నీ ఇంకా ఆయన దీనికి పూర్వం

అవతరింపజేసిన ప్రతిగ్రంథాన్నీ విశ్వసించండి. అల్లాహ్ ను, ఆయన దూతలను, ఆయన గ్రంథాలను, ఆయన ప్రవక్తలను, అంతిమ దినాన్ని తిరస్కరించినవాడు నిశ్చయంగా మార్గం తప్పి అపమార్గంలో పడి చాలా దూరం పోయాడు.” (అన్ నిసా : 136)

దివ్య ఖుర్ఆన్ లో ఈ విశ్వాసాలన్నీ పలుమార్లు ప్రవచింపబడ్డాయి. అంతేకాక అహలె సున్నత్ వల్ జమాఅత్ వారికి అంగీకృతమైన ఇతర విశ్వాసాల ప్రస్తావన దివ్య ఖుర్ఆన్ మరియు హదీసులలో కనబడుతుంది. అదృష్టం (తక్ దీర్) విషయం గురించి దివ్య ఖుర్ఆన్ లో వివిధ రీతులలో ఇంకా హదీసులలో ఎంతో వివరంగా, ప్రశంసాత్మకంగా విశ్వాసాలలో దీని ప్రస్తావన చేర్చబడింది.

వీటిల్లో తౌహీద్ విశ్వాసం, పరలోక విశ్వాసం ఇంకా దైవదౌత్యాన్ని గురించి అయితే ఎంతో విస్తృతంగా వివరించడం జరిగింది. అందుచేత దివ్య ఖుర్ఆన్ ను “కితాబుత్తౌహీద్” (విశ్వాసగ్రంథం) అని కూడ చెప్పడం జరిగింది. హజ్రత్ మౌలానా అబుల్ హసన్ అలీ నద్వీ రహ్మాతుల్లాహి అలైహి ఇలా రాశారు : తౌహీద్ గురించి స్పష్టాతి స్పష్టంగా, వివరణాత్మకంగా, ఎంతో బలీయంగా చెప్పగలిగే మాట దివ్య ఖుర్ఆన్ లో వుంది, దివ్య ఖుర్ఆన్ ను పఠించిన తర్వాత మనిషి ఏమయినా కాగలడు, కాని ముష్రీక్ (బహు దైవారాధకుడు) మాత్రం కాలేడు.

ఇదేవిధంగా దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం పరలోక విశ్వాసం గురించి నొక్కి వక్కాణించారు. అంతేకాక, మక్కాలో అవతరించబడిన వహీలోని అధిక భాగం పరలోక విశ్వాసాన్ని బోధించడం, ప్రచారం చెయ్యడంపై ఆధారపడి ఉంది. దైవప్రవక్తపై విశ్వాసం అవసరం అని నొక్కి చెప్పబడింది. ఆయన గుణగణాలు, విశిష్టతలు ప్రస్తావించబడ్డాయి. ఎందుకంటే, అల్లాహ్ ఆదేశాలు, ఆయన బోధనలు, ఆయన అభీష్టం గురించి దైవప్రవక్త ద్వారానే తెలుస్తుంది. దాంతో పాటు ఆయన గ్రంథాలు, దూతలను కూడ విశ్వసించడం అవసరం అని చెప్పబడింది.

హజ్రత్ మౌలానా సయ్యద్ సులైమాన్ నద్వీ (రహ్మాలై) ఈ అన్ని విశ్వాసాల గురించి తన నిరుపమాన సంకలనం “సీరతున్నబీ” నాలుగవ భాగంలో ఎంతో పరిశోధనాత్మకంగా, శ్రేష్ఠతరంగా వివరించారు.

హజ్రత్ మౌలానా సయ్యద్ సులైమాన్ నద్వీ రహ్మాతుల్లాహి అలైహ్ 'అర్కానె అర్బాఅ'పై కలం ఎత్తారు. ఆ కలం నుండి వెలువడిన రచనను ప్రతి రచయితా ప్రశంసించారు. మనసారా మెచ్చుకున్నారు. ఇదే శైలిలో ఇస్లాం ప్రథమ మూలస్తంభం గురించి కూడ 'కలం సారించాలని ఆయన సంకల్పించారు. దానికి రూపకల్పన కూడ చేశారు. కాని అది పూర్తి కాలేకపోయింది. హజ్రత్ మౌలానా విశ్వాసాల గురించి వివిధ సందర్భాలలో వివిధ శైలులతో ఎంతో కొంత రాసి ఉన్నారు. వివిధ పత్రాలలో, పత్రికల పైళ్ళలో కూరుకుపోయి ఉన్న ఆ రాతలన్నింటినీ ఒకచోట చేర్చి పుస్తక రూపంలో ప్రచురిస్తే అది ఎంతో ప్రయోజనకర మవుతుందన్న ఆలోచన ఆయన విధేయులలో చోటు చేసుకుంది. గౌరవనీయ సోదరులు మౌల్వీ బిలాల్ అందరి కృతజ్ఞతలకు అర్హులు, ఆయన దీనినొక గౌరవంగా భావించి ఎంతో శ్రమకోర్చి ఆసక్తితో ఈ వ్యాసాలన్నింటినీ ప్రోగుచేశారు. ఈ విధంగా ప్రాథమికమూ అతి ముఖ్యమూ అయిన విశ్వాసంలోని అతి ముఖ్య భాగాలయిన తౌహీద్, రిసాలత్, ఆఖిరత్ అనే అంశాలపై ఆధారపడిన వ్యాసాలు చేతికి అందాయి. దైవం పేరుతో అవి ప్రచురింపబడుతున్నాయి. అల్లాహ్ ఈ కృషిని అంగీకరించుగాక! కల్లోలభరిత మయిన ఈ అస్తవ్యస్త వాతావరణంలో తౌహీద్ విశ్వాసం శాశ్వతం కాగలిగేందుకు, దైవదౌత్య విశ్వాసాన్ని అర్థం చేసుకునే, ఆయన సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లంను చిట్టచివరి ప్రవక్తగా అంగీకరించే విశ్వాసంలోని భాగంగా చేసుకునేందుకు దీనిని ఆధారభూతం చేయుగాక! ఆమీన్.

అబ్దుల్లా హసనీ నద్వీ

దారుల్ ఉలూం, నద్వతుల్ ఉలూమా

లక్నో

ఉపోద్ఘాతము

ఇస్లాం ధర్మంలో మొట్టమొదటి చిహ్నం, విలక్షణీయమూ స్పష్టంగా గోచరించే చిహ్నం అయిన విశ్వాసానికే పెద్ద పీట వెయ్యబడింది. అన్నింటికన్నా ముందు ఆ సమస్యను పరిష్కరించుకోమన్న తాకీదు చెయ్యబడింది. హజ్రత్ ఆదమ్ అలైహిస్సలాం నుండి, అంతిమ ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం వరకూ ప్రవక్తలందరూ ఒక నిర్ణీత విశ్వాసం (వారికి వహీ ద్వారా లభించింది) వైపుకు సందేశం ఇస్తూ, అభ్యర్థిస్తూ వచ్చారు. దానికి భిన్నంగా ఎటువంటి రాజీ ధోరణికిగానీ, చేతులు దులుపుకోవడానికి గానీ సిద్ధపడలేదు. వారి దృష్టిలో ఎంత ఉత్తమ నైతిక జీవితం అయినా ఎంతటి ఉన్నత మానవ నడవడి కలిగివున్నా, సత్కార్యం, మేలు, శ్రేయోకాంక్ష పరిపూర్ణతకు సజీవ రూపం, ఆదర్శ ప్రతిరూపం అయినా దానివల్ల ఎటువంటి ఉత్తమ ప్రభుత్వం ఏర్పడినా, ఎటువంటి ఉత్తమ సమాజం ఉనికిలోకి వచ్చినా ఏదయినా ఉత్తమ విప్లవం వెలువడినా అది ఈ విశ్వాసాన్ని అంగీకరించనంతవరకూ దానికి ఎటువంటి విలువా గౌరవాలు ఉండవు. వారి జీవిత లక్ష్యం వారు తెచ్చిన ధర్మం, దాని వైపు ఆహ్వానించడం. ఈ సకల ప్రయత్నాలూ ఈ విశ్వాసం ప్రాతిపదికగా లేనట్లయితే దానికి విలువా ఉండదు. గౌరవమూ దక్కదు. దైవప్రవక్తలకూ, జాతీయ నాయకులు, రాజకీయ నేతలూ విప్లవ ధ్వజవాహకులు ఇంకా ప్రతి మనిషికీ మధ్య గల విచక్షణ రేఖ ఇదే. దాని మూలస్థానం, ఆలోచన, దృక్కోణం దైవప్రవక్తల బోధనలు వారి గుణగణాలు తప్ప మరేమీ లేదు.*

* ప్రస్తుత కాలంలోని అరాచక పరిస్థితుల కారణంగా మనసు విరిగిన వారెందరిలోనో చోటుచేసుకున్న మానసిక ప్రభావం వల్ల వారు ఇంక్విలాబ్ నినాదాలు చేసేవారిని, ఏదయినా పెద్ద శక్తితో ఛాలెంజ్ చేసేవారిని విశ్వాసంలో ఎటువంటి చెడుగునయినా, దృక్పథాలలో వైముఖ్యాన్ని, వైపరీత్యాన్ని అయినా క్షమించి వేస్తారు. కాని అదే విషయం అఖీదా (విశ్వాసాని)కి సంబంధించినదయితే దానిని పూర్తిగా విస్మరిస్తున్నారు. ఈ సందర్భంగా అఖీదా గురించి చర్చను లేపే, విశ్వాసం విషయంలో ఏదైనా ప్రశ్నను లేవదీసే వారిని మాత్రం తీవ్ర విమర్శలకు, అభిశంసనలకు గురిచేస్తున్నారు. పైగా కొన్ని సందర్భాలలోనయితే అటువంటి వారిని అధర్మ శక్తులతో చేయి కలిపినవారిగా వారిపై తప్పుడు ఆరోపణలు చేస్తున్నారు. ఇటువంటి ఆలోచనాధోరణి ఆచరణా విధానాలకూ, అసలయిన ధార్మిక స్వభావానికి ప్రవక్త విధానానికీ ఎటువంటి పొందికా లేదు.

దివ్య ఖుర్ఆన్ మార్పుచేర్పుల నుండి సురక్షితంగా అంతిమ దినం వరకూ మిగిలివుండే ఏకైక ఆకాశ గ్రంథం. దైవప్రవక్తల చరిత్రలలో కెల్లా అంతిమ ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం చరిత్ర మాత్రమే చారిత్రకపరంగా, విజ్ఞానపరంగా నమ్మదగినది, దానిద్వారా ప్రతి యుగంలో ఆచరణాత్మకంగా ప్రయోజనం పొందటం సాధ్యమే. ఈ వాస్తవానికి, ఈ వాదానికి ఎన్నో రుజువులూ సాక్ష్యాలు ఉన్నాయి. దిగువ కేవలం కొన్ని ఉదాహరణలతో సరిపెట్టుకోబడుతుంది.

ఈ సందర్భంగా అన్నింటికన్నా ప్రస్ఫుటంగా ఖుర్ఆన్ లోని ఈ ఆయత్, ప్రవక్త మరియు మిత్రుడు అయిన హజ్రత్ ఇబ్రాహీం అలైహిస్సలాం సహనం, మృదుహృదయం గురించిన ప్రత్యేక ప్రశంస ఉంది.

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُّنتَبِّ.

నిస్సందేహంగా ఇబ్రాహీం (అ) గొప్ప సహనశీలుడు, మృదుశీలుడు, అన్ని పరిస్థితులలోనూ దైవం వైపుకు మరలే వారు. (హూద్ : 75)

ఇంకా ఆయన సహచరులు, అనుచరుల ధోరణి సూత్రబద్ధ జీవన స్వభావం, సామరస్యం ఇదేవిధంగా పేర్కొన్నాడు.

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَّاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدَهُ الْأَقْوَالُ إِبْرَاهِيمَ لَا يَبِيهَ لَا سْتَعْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ. رَبَّنَا عَلَيْنَكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنبَأْنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ

ఇబ్రాహీమ్ లో, ఆయన సహచరులలో మీకై ఒక మంచి ఆదర్శం ఉంది. వారు తమ జాతివారితో స్పష్టంగా ఇలా అన్నారు, “మీ పట్ల, మీరు దేవుని వదలి పూజించే ఇతర దైవాల పట్ల మేము పూర్తిగా విసిగిపోయాము. మేము మిమ్మల్ని తిరస్కరించాము. మీరు ఏకైక ప్రభువైన అల్లాహ్ ను విశ్వసించనంత వరకూ మీకూ మాకూ మధ్య విరోధ, విద్వేషాలు ఉండిపోతాయి. అయితే ఇబ్రాహీం తన తండ్రితో, “నేను మీ మన్నింపు కోసం తప్పుకుండా అల్లాహ్ కు విన్నవిస్తాను” * మీ కొరకు అల్లాహ్ నుండి మరేదీ పొందే అధికారం నాకు లేదు” అని అన్న విషయం దీని నుండి మినహాయించబడింది). మా ప్రభూ! మేము నిన్నే నమ్ముకున్నాము, నీ వైపునకే మేము మరలాము. నీ సన్నిధికే మేము రావలసి ఉంది.”

(ముమ్తహిసహ్ : 4)

విశ్వాసం ప్రాముఖ్యత, దైవంతో కలవడం, విడదీయడానికి అది ప్రామాణికం అనడానికి ఇంతకన్నా రుజువు మరేముంది? సూరయే కాఫిరూన్ మక్కాలో అవతరించినప్పుడు, వాతావరణం అనుకూలంగా వున్నప్పుడు, ఆరాధన విశ్వాసం ప్రాతిపదికన విరోధం కలిగించని విధంగా ఉండే పరిస్థితి ఏర్పడనంతవరకూ ఈ విషయాన్ని వాయిదా వేయగోరే పరిస్థితులు అవి. ఇస్లాం బలం పుంజుకొన్న తరువాత ప్రశాంత పరిస్థితి ఏర్పడినప్పుడు చేయవలసిన ప్రకటన అది. కాని ఖుర్ఆన్ స్పష్టంగా ప్రకటించింది. దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం బహిరంగ ప్రకటన చేశారు :

* హజ్రత్ ఇబ్రాహీం (అలై) విగ్రహారాధకుడు అయిన తన తండ్రి కోసం, దుఆ, అస్తగ్ ఫార్ చేశారా అన్న సందేహం కొందరిలో కలిగి ఉండవచ్చు. ఇందుకు జవాబు బరాఅత్ సూరా 113, 114 ఆయత్ లలో ఉంది. ఆయన ఈ వాగ్దానాన్ని నెరవేర్చారు. కాని అతని తండ్రి దేవునికి శత్రువని అతనికి స్పష్టమయినప్పుడు ఆయన అతని పట్ల విసిగిపోయాడు. ఆయన వాగ్దానం నుండి విముక్తి ప్రకటించాడు. ఇక ఇదే సూత్రం శాశ్వతం చెయ్యబడింది.

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ۝ لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ۝ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ
 مَا أَعْبُدُ ۝ وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَا عَبَدْتُمْ ۝ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ۝ لَكُمْ
 دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ۝

“ఓ ముహమ్మద్! ఆ ఇస్లాం తిరస్కారులతో చెప్పేయ్యి :
 తిరస్కారులారా! మీరు ఆరాధించే (విగ్రహాలను) వాటిని నేను
 ఆరాధించను. అలాగే నేను ఆరాధించే వానిని (అల్లాహ్ను)
 మీరు ఆరాధించరు. మీరు ఆరాధిస్తున్నవాటిని నేను ఆరాధించే
 వాణ్ణి కాను. అలాగే నేను ఆరాధించే ఆయన్ని మీరు ఆరాధించే
 వారు కారు. మీ ధర్మం మీదే. నా ధర్మం నాదే.”

(అల్ కాఫిరూన్)

మొదటి భాగం

తౌహీద్

తౌహీద్ ఒక మానవీయ ఆవశ్యకత

మానవుడు నఖిఖి పర్యంతం అక్కరలు గలవాడు. అర్థింపుకు నిలువెత్తు నిదర్శనం. అతని అవసరాలు కొల్లలు. వాటికి ఒక హద్దు అంటూ లేదు. అతని శారీరక, ఆధ్యాత్మిక అవసరాలు లెక్కకుమించి ఉన్నాయి. అతడి ఆశాభావ స్వభావంలో తృప్తి అనేది లేదు. అందుచేత బలం, అధికారం, అనుగ్రహం, ఉపాధిప్రదానం, సమాచార పరిజ్ఞానం, ఎంత విస్తృతమైనవైనా అవి పరిమితమే. కనుక అటువంటి వాడి ఆశ్రయంలో జీవించజాలడు.

మనిషి స్వభావరీత్యా గాజుకన్నా సున్నితత్వం, గాజుకుప్పెకన్నా బలహీనత గలవాడు. అతడు తన ఉనికికోసం, జీవిక కొనసాగింపుకోసం వందలాది వస్తువులు కావలసిన అగత్యపరుడు. ఈ లోకంలో ఉనికిలో ఉన్న వేలాది వస్తువులు అతడికి శత్రువులు. సృష్టించి శాసించగలవాడు, పృథ్వీ ఆది భూతములపై (పంచభూతాలు) పట్టు గలవాడు వస్తువుల గుణాలు, ప్రభావాలు గుప్పెట్లో ఉంచుకున్నవాడు వాటికి సృష్టికర్తా, వాటిని కంట్రోలు చేయగలవాడు ఇంకా వాటిని లాక్కునేవాడు, మార్పులు చేసేవాడూ తానే అయినవాడు అతణ్ణి రక్షించగలడు. ఆయన శక్తిసామర్థ్యాలలో ఏనాడూ తొట్రుపాటుగానీ, ఒక స్వల్పమయిన కంపనం, ఒక అల్పమయిన తడబాటు, వ్యాకులత, సృష్టి వ్యవస్థను నాశనం చేయడానికి పరస్పర విరుద్ధమైన ధర్మాలుగల ఈ కార్థానాను ఢీకొని చిన్నాభిన్నం చేయడానికి ఆయన పరిపాలనలో ఏనాడూ తడబాటు, తత్తరపాటు గానీ ఉండదు. ఒక నిర్దిష్ట క్రమంలో పృథ్వీవ్యవస్థ సాగిపోతూ వుండాలి.

ఒక స్వల్ప కంపనం అయినా ఒక అల్పమైన తడబాటు, వ్యాకులత ఈ సృష్టి వ్యవస్థను, పరస్పర భిన్నధర్మాలు గల ఈ కార్థానాను అతలాకుతలం

చేసి వేయగలడు. మరి అలాంటి తడబాటు పొరపాటు ఆయన పరిపాలనలో ఏనాడూ చోటు చేసుకోకుండా అతడి జ్ఞానం సిద్ధంగా ఉండి ఈ వ్యవస్థను ఆవరించివుండాలి. అతడు నిత్యజాగరూకుడై మేల్కొని ఉండేవాడు కావాలి. పొరపాటు, ఏమరుపాటు, నిద్రమత్తు అతని దగ్గరకు రాకూడదు. అసంఖ్యాక ప్రాణికోటి, వాటి అవసరాలు అనంతకోటి. అవి ఎలా దాగివున్నాయంటే తన అవసరాల గురించి తానే ఎరుగడు. అతనికి పసిపాపకంటే అధికంగా ఆలనాపాలనా, పర్యవేక్షణల అవసరం వుంది. అతడు ప్రేమాదరణలకు అర్హుడు. అతనికి తల్లిదండ్రులకంటే అధికంగా లాలన కలవాడి అవసరం వుంది. అయితే అతడి లాలనలో అతడి శిక్షణకు అవసరమయిన కారుణ్యం, వివేకం రెండూ కావాలి.

వీటన్నిటినీ దృష్టిలో ఉంచుకుని గమనించినట్లయితే ఈ అంతర, బాహ్యాలలో (విశ్వాంతరాళంలో) అటువంటివాడు అల్లాహ్ తప్ప మరెవరూ లేరని అర్థమవుతుంది. విశ్వాంతరాళంలోని అసంఖ్యాక నిదర్శనాలు ఈ వాస్తవాన్ని తేటతెల్లం చేస్తున్నాయి. స్వయానా చెప్పబడింది :

سَنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْآفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ، حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ
الْحَقُّ، أَوْ لَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

“త్వరలోనే మేము వారికి మా సూచనలను వారి చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచంలోనూ చూపిస్తాము, వారిలోనూ చూపిస్తాము. చివరకు ఈ ఖుర్ఆన్ నిస్సందేహంగా సత్యమైనదని వారికి విశదమై పోతుంది. నీ ప్రభువు ప్రతి దానికీ సాక్షి అనే విషయం సరిపోదా?”

(హామీమ్ అస్ సజ్దాహ్ : 53)

అందుచేత ఆరాధనకూ, దాస్యానికి ఆయనే అర్హుడు.

వంచన, ఏమరుపాటు :

కాని ఈ లోకంలో సంకల్పమాత్రమైన లాభనష్టాల ఎండమావి అయిన

కారణంగా మానవుడి దృష్టి మాటిమాటికీ మోసపోతోంది. తనవంటి వందలాది నిస్సహాయులు, అధికారం లేని వారిని లాభం, ప్రయోజనం కలిగించేవారుగా శక్తి అధికారం కలిగిన వారుగా భావించి తన ప్రభువుగా, ఆరాధ్యునిగా చేసుకుంటాడు. ఈ మంత్రజాలం కొన్ని సందర్భాలలో జీవితాంతం నిలిచి ఉంటుంది. మనిషి తింటూ, త్రాగుతూ పడి ఉంటాడు. అతడి వంశావళి కొనసాగుతూ ఉంటుంది. కొన్ని సందర్భాలలో విజ్ఞానంతో ఆకాశం నుండి నక్షత్రాలను ఏరితెస్తాడు. మహా సముద్రాలూ, ఎడారులూ దాటిపోతాడు. కాని, తనను పుట్టించిన వాడిని గుర్తించక పోవడం కన్నా గొప్ప అజ్ఞానం మరేమి కాగలదు? అయితే ప్రపంచంలో జరుగుతున్నది ఇదే. కోట్లాది మానవులు తమ సృష్టికర్తను ఎరుగరు. తండ్రిని అయితే ఎరుగుదురు కాని తండ్రిని ఎవరు పుట్టించారు, ఇంకా ఆయన తండ్రిని ఎవరు పుట్టించారు? దీనిని ఇంకా ముందుకు తీసుకుపోతే ఆదం వరకు తీసుకుపోవడానికి ఇదేదో వంశావళి కాదు. కాని మనల్ని ఎవరు పుట్టించారు? విశ్వాన్ని ఎవరు సృజించారు? భూమీ ఆకాశాలను ఎవరు సృష్టించారు? పర్వతాలను ఎవరు నిలబెట్టారు? ఈ వనాలను ఎవరు నాటారు? ఉపాధి ఎవరు ఇస్తున్నారు? అదృష్టదురదృష్టాల్ని ఎవరు కలిగించారు? జీవన్మరణాలకు యజమాని ఎవరు? ఈనాడు ఎవరికైనా హిందీభాష రాకపోతే ప్రజలు అతణ్ణి “చదువురానివాడు” అంటారు. ఉర్దూ చదవలేకపోతే ముస్లింల సముదాయంలో అతణ్ణి నిరక్షరాసి అని అంటారు. అరబీ భాష చదివి ఉండనివాణ్ణి అరబ్బులు ఉమ్మీ అని, అజ్ఞాని అని అంటారు. కాని తనను పుట్టించిన వాడిని ఆయనే ఆరాధనకు అర్హుడని ఎరుగని, ప్రపంచానికి ఆయన అంటేనే తెలియకపోవడం కన్నా అజ్ఞానం ఏముందీ? అందుకోసమే అల్లాహ్ ప్రవక్తలను ప్రభవింపజేశాడు.

ఉత్తమోత్తమ జ్ఞానం

దైవప్రవక్తల ద్వారా మానవులకు చేరిన జ్ఞానం, అన్నింటికన్నా ఉన్నతమైన ముఖ్యమైన, అపసరమైన జ్ఞానం, అల్లాహ్ ఉనికి, ఆయన గుణగణాలు,

ఆచరణల జ్ఞానం. ఈ జ్ఞానానికి మూల ఆధారం కేవలం ప్రవక్తలు మాత్రమే. ఈ జ్ఞానం పొందే ఒనరులు, సాధనాలు, దాని ప్రాథమిక పరిజ్ఞానం, అనుభవాలు కూడ మానవుడి అందుబాటులో లేవు. ఇక్కడ ఊహకు వునాదియేలేదు. దైవం రూపురేఖల దృష్టాంతం ఏదీ లేదు. ఆయన అన్ని రకాల పోలికలు, ఉదాహరణలకు అతీతుడు, పవిత్రుడు, ఉన్నతుడు, గొప్పవాడు. మనిషికి తెలిసిన అలవాటయిన భౌతిక ప్రపంచంలో అనుభవించే అన్ని రకాల భావనలు, ఊహలు, నిదర్శనాలకు అందనివాడు. ఈ విషయంలో బుద్ధి, ఊహ, మేధస్సు బుద్ధిసూక్ష్మత ఏవీ కూడ సహాయపడలేవు. ఇది ఊహల ప్రపంచంలో విహరించే రంగం కాదుగనక.

ఈ జ్ఞానం ఉన్నతమయినదీ, శ్రేష్ఠమయినదిగా నిర్ణయించడానికి కారణం, దీనిపైనే మానవుల గౌరవం, శ్రేయస్సు ఆధారపడి ఉన్నాయి. విశ్వాసాలు, ఆచరణల నైతికత, సంస్కృతులకు వునాదులు ఇవే. వీటిద్వారానే మనిషి తన వాస్తవికతను తెలుసుకుంటాడు. విశ్వాన్ని, జీవిత రహస్యాన్ని గ్రహిస్తాడు. దీనిని బట్టియే ఈ లోకంలో తన స్తోమతను నిర్ణయించుకుంటాడు. దీని ప్రాతిపదికనే తన సహచర మానవులతో సంబంధాలను దృఢపరచుకుంటాడు. తన జీవిత విధాన నిర్ణయాన్ని, పూర్తి నమ్మకంతో, దూరదృష్టితో, విశదీకరణతో తన లక్ష్యాలను నిర్ణయించుకుంటాడు.

అందుచేతనే ప్రతి జాతి, ప్రతి వంశం ప్రతి కాలంలో ఈ జ్ఞానానికి పెద్ద పీట వెయ్యడం జరిగింది. సౌమనస్యం కల, చిత్తశుద్ధి, లక్ష్యశుద్ధి, పర్యవసానాన్ని గురించి చింతన చేసే ప్రతి మానవుడు ఈ జ్ఞానం పట్ల అమితాసక్తి, అనురక్తిని ప్రకటించాడు. ఈ జ్ఞానం గురించి తెలియక పోవటం (అది సంకల్పికంగా అయినా, అసంకల్పికంగా అయినా, ఉద్దేశ్యపూర్వకంగా అయినా కాకపోయినా) అంటే అది దౌర్భాగ్యానికి కారణం అవుతోంది. అది దౌర్భాగ్యపు ఆఖరి మెట్టు. అది వినాశానికి కారణం అయ్యే గొప్ప వినాశం. అంతకు మించిన వినాశం మరేదీ లేదు.

ప్రవక్తల సందేశ విధానం

ప్రవక్తలు సత్యాన్ని స్పష్టం చెయ్యడానికి, ప్రజల్ని భ్రమల దృక్పథాల నుండి బయట పడేయటానికి రెండు విధానాలు అవలంబించారు :

1. పరమ ప్రభువు అల్లాహ్ గుణగణాల్ని విశదంగా మాటిమాటికీ వివరించారు. షిర్క్ (బహుదైవారాధన) మరియు అజ్ఞాన విషానికి అంతకన్నా గొప్ప విరుగుడు ఏదీ లేదు. షిర్క్ మరియు అజ్ఞానం దైవంతో పరిచయ రాహిత్యానికి దైవేతరులకు లొంగిపోవడానికి, అందులోనే మునిగి ఉండటానికి కారణం, దైవాన్ని తెలుసుకోవడం ఆయన గుణాలు, కర్మల జ్ఞానం లేకపోవడం లేదా ఏమరుపాటు మాత్రమే. అందుచేతనే సెలవిచ్చాడు :

”وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْيَوْمِ
وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٍ بِيَمِينِهِ، سُبْحٰنَهُ وَتَعَالٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ

“వారు అల్లాహ్ ను ఏ విధంగా గుర్తించాలో ఆ విధంగా గుర్తించనే లేదు. ప్రళయం నాడు భూమండలం యావత్తూ ఆయన గుప్పెటలో ఉంటుంది. ఆకాశాలు ఆయన కుడిచేతిలో చుట్టబడి ఉంటాయి. ఆయనకు సహవర్తి ఉన్నాడన్న వారి వాదన (వారు చేస్తున్న షిర్క్)కు ఆయన అతీతుడు, ఉన్నతుడు, పరిశుద్ధుడు.”

(అజ్ జుమర్ : 67)

2. అల్లాహ్ తప్ప అందరు వ్యక్తులు, ప్రాణుల అసలు వాస్తవికతను, వారి నిజస్థానాన్ని వివరించాడు. తద్వారా కళ్ళకు అడ్డంగా ఉన్న పరదా తొలగి, ఆ వెలుగులో అసలు వారు ఎటువంటివారో, ఎవరికోసం ఉన్నారో, మనకోసం వారు ఎంతమేరకు శ్రేష్ఠులో ప్రయోజనకారులు కాగలరో, వారికి దాస్యం గురించిన వ్యవహారం వారి వల్ల లాభంగాని హానిగానీ సంభవించే అవకాశం, వారి సహకారం, నాయకత్వాలపై భరోసా, వారి జ్ఞానం, ముందు చూపుపై నమ్మకం, వారి ఆశ్రయంలో జీవించడం, ఇదంతా ఎంతవరకు బుద్ధికి అందే విషయమో తెలుసుకోవచ్చు.

శుభకరుడయిన అల్లాహ్ విషయంలో వారు (ప్రవక్తలు) ఎంతో సైద్ధాంతిక, విష్ణవాత్మక విషయాలు తెలియజేశారు, వాటిద్వారా జీవనదిశ, మనోమస్తిష్కాల పథం మారిపోతుంది. ఉదాహరణకు ఆయన సమద్. అంటే సర్వలోకాలు, సకల సృష్టిలోని తన ఉనికిలో, ఉనికికి సంబంధించిన వాటిలో, ప్రతి అణువుకూ ఆయన అగత్యం ఉంది. ఆయన ఏ విషయంలోనూ ఎవరి అగత్యమూ ఎంతమాత్రం లేనివాడు. జననాలు, సృష్టితో సహా ఈ కార్ఖానా అంతటినీ ఆయనే ఒంటరిగా నడిపిస్తున్నాడు. ఆకాశాల నుండి భూమండలం యావత్తూ ఆయన పాలనలోనే ఆయన పర్యవేక్షణలోనే ఉంది. “వినండి, పుట్టించడమూ ఆయన పనే. ఆజ్ఞాపించడమూ ఆయన పనే.” ఆకాశం నుండి భూమి వరకూ అన్ని పనులకూ ఏర్పాట్లు చేస్తాడు. సృష్టి సామ్రాజ్యంలో ఆయనకు సహకారిగానీ, సహవర్తిగానీ ఎవరూ లేరు.

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَخْلُقْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ
لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمَلَكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وِلِيٌّ مِنَ الدُّلِّ وَ كَبْرُهُ كَبِيرًا ۝

“ఇంకా ఇలా అను: ఎవరినీ తన కొడుకుగా చేసుకోవటంవంటి, తన రాజ్యంలో ఇతరులెవ్వరూ భాగస్వాములుగా లేనటువంటి, నిస్సహాయుడు కాకపోవటం వల్ల తనకు సంరక్షకుడు ఎవడూ అవసరం లేనటువంటి దేవునికే స్తోత్రము. ఆయన గొప్పతనాన్ని, మహోన్నతమైన శ్రేణికిచెందిన గొప్పతనాన్ని చాటండి.

(బనీ ఇస్రాయిల్ : 111)

وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِنْ شِرْكٍَ وَمَا لَهُمْ مِنْهُمْ مِنْ ظَهِيرٍ ۝

ఇంకా ముష్రీకులు (బహుదైవారాధకుల)కు ఆకాశాలలో, భూమిలో భాగస్వాములు గానీ, వారిలో నుండి (అల్లాహ్ కు) సహాయకుడుగానీ ఎవరూ లేరు. అంతులేని సామ్రాజ్యం అపారశక్తి, అంతులేని దయాసాగరం, ఎన్నటికీ తరిగిపోని ఖజానా కేవలం ఆయనదే.

(సబా: 22)

وَاللَّهُ خَزَائِنُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ

ఆకాశాలలోనూ, భూమిలోనూ గల ఖజానాలు (నిధులు) అల్లాహ్ వే. (అల్ మునాఫిఖూన్ : 7)

يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُغْفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ

ఆయన కారుణ్య హస్తాలు వాచబడి ఉన్నాయి. తాను కోరిన ప్రకారం ఆయన ఖర్చుచేస్తాడు. (అల్ మాయిద : 64)

يَرزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

తాను కోరిన వారికి లెక్కలేనంత ప్రసాదిస్తాడు. ఎందుకంటే ఆశపోతు అయిన మనిషి జోలెను ఆయనే నింపగలడు. అతణ్ణి సంతృప్తిపరచేవాడు ఆయనే. బహిరంగంగా ఉన్నదీ గోప్యంగా ఉన్నదీ, మనసులోని మర్మం సయితం ఆయనకే తెలుసు. సమగ్రమయిన వివేకమూ, దూరదృష్టికలవాడు ఆయన మాత్రమే. ఆయన “దృశ్యాదృశ్య విషయాలన్నీ ఎరిగినవాడు. కళ్ళుచేసే చోరీని హృదయాంతరాళాల్లో దాగివున్న వాటిని ఎరిగినవాడు.” కనుక ఆయన జ్ఞానం, ముందు చూపులపైనే నమ్మకం కలిగి ఉండగలం. మనసులో దాగివున్న కోరికల్ని, జీవితంలో ఊహకందని అవసరాలను ఆయనే తెలుసుకోగలడు. ఆయనే తీర్చగలడు. ఆయనే మనిషికి రక్షణ కల్పిస్తాడు. ఆయనచే నియమించబడ్డ కావలివాళ్ళు మనిషి రక్షణకై నియమింపబడి ఉన్నారు.

لَهُ مَعْقَبَاتٌ مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ

దాసుడికి ముందూ వెనుకూ ఆయన పహారాదార్లు ఉన్నారు. అల్లాహ్ ఆజ్ఞతో అతణ్ణి కనిపెట్టి ఉంటారు. ఇంకా ఆయన అత్యంత సమీపంలో ఉన్నాడు. సాటిలేని వారితోకెల్లా సాటిలేనివాడు. ఆయన మానవుడికి అతడి బృహద్ధమని (ప్రాణనాడి)కన్నా దగ్గరగా ఉన్నాడు. మరణించే వానికి అతడికి పరిచర్యలు చేసేవారికన్నా సమీపంలో ఉన్నాడు.

نَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ

“మేము అతని కంఠ రక్తనాళం కంటే కూడా అతనికి చాలా దగ్గరగా ఉన్నాము.” (ఖాఫ్ : 16)

أَوْ نَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا تَبْصُرُونَ

“అప్పుడు మీ కంటే మేము అతనికి చాలా దగ్గరగా ఉంటాము. కాని మీకు కనిపించము.” (అల్ వాఖిఅహ్ : 85)

ఆయన ప్రతివ్యక్తి దుఆను, వేడికోలును అన్నివేళలా, అన్ని చోట్లా వింటాడు. అతనికీ దాసునికీ మధ్య అడ్డుగోడ ఏదీ లేదు. ఈ అర్థింపు కోసం ఎవరి మధ్యవర్తిత్వమూ, సిఫారసూ అవసరం లేదు.

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي

قَرِيبٌ. أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا
بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ

“నా దాసులు నన్ను గురించి నిన్ను అడిగితే, నేను వారికి అత్యంత సమీపంలోనే ఉన్నాననీ, పిలిచేవాడు నన్ను పిలిచినప్పుడు నేను అతని పిలుపును వింటాను, సమాధానం పలుకుతాను అనీ, ఓ ప్రవక్తా! నీవు వారికి తెలుపు. కనుక వారు నా సందేశం విని దానిని స్వీకరించాలి. నన్ను విశ్వసించాలి. తద్వారా వారు రుజుమార్గం పొందే అవకాశం ఉంది.” (అల్ బఖర : 168)

తర్వాత ఆయన ప్రేమ వాత్సల్యాలు అమితమైనవి. తల్లిదండ్రుల ప్రేమ కేవలం ఆయన దైవత్వం, కారుణ్యాల మహాత్వం ముందు ఒక స్వల్ప నమూనా మాత్రమే.

ఇంకా, ఆయన నిత్య సజీవుడు, జాగరూకుడు. ఆయన భూమ్యాకాశాలను సంభాళించి ఉన్నాడు. వాటి పర్యవేక్షణ, నియంత్రణ చేతపట్టి ఉన్నాడు. ఏ సమయంలోనూ ఆయన వల్ల ఏమరుపాటు, అశ్రద్ధ జరగవు.

اللَّهِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ ۚ

“అల్లాహ్ - ఆయన తప్ప ఆరాధ్య దైవం ఎవడూ లేడు. ఆయన సజీవుడు, నిత్యుడు, ఆయనకు కునుకూ రాదు, నిదురాపోడు.”

(అల్ బఖర : 255)

దానికి వ్యతిరేకంగా అల్లాహ్ ప్రాణులు అన్నింటి కోసం ఆ దైవగుణాలకు వ్యతిరేకంగా రూపొందించబడ్డ ఆ గుణాలన్నింటినీ రుజువు చేశాడు. అవి, దాస్యం నిస్సహాయత, అనురక్తి, దీనత్వాల సముదాయం.

“ఆయనకు మాత్రమే వేడుకోవడం ధర్మం. ఇక వారు ఆయనను వదలి వేడుకుంటున్న ఇతర శక్తులు - అవి వారి ప్రార్థనలకు ఏ సమాధానమూ ఇవ్వలేవు. వాటిని వేడుకోవటం, ఒక మనిషి నీళ్ళ వైపు చేతులు చాచి, దానిని

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ، وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كِبَاسٌ مَاءٍ يَلْبِغُ فَاءَ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ،
رَمَادًا عَاءَ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ۝

“నీవు నా నోటిదాకా వచ్చెయ్యి” అని అభ్యర్థించినట్లుగా ఉంది. వాస్తవానికి నీరు అతని వద్దకు చేరటం జరగదు. కనుక ఇదేవిధంగా అవిశ్వాసుల ప్రార్థనలన్నీ అజ్ఞానంతో కూడుకున్నవే.”

(అక్రాద్ : 14)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاستَمِعُوا لله، إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ الله لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَ لَوْ اجْتَمَعُوا لله، وَإِنْ يَسْلُبُهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَفِيدُونَ مِنْهُ، ضَعْفُ الطَّالِبِ وَالْمَطْلُوبِ ۝ مَا قَدَرُوا اللهَ حَقَّ قَدْرِهِ، إِنَّ اللهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ۝

“మానవులారా! ఒక ఉదాహరణ ఇవ్వబడుతోంది; దానిని శ్రద్ధగా వినండి. అల్లాహ్ ను కాదని మీరు ఏ దేవుళ్ళను వేడుకుంటున్నారో, వారందరూ కలిసి సమైక్యంగా ఒక్క ఈగను సృష్టించదలిచినా అలా చేయలేరు. అంతేకాదు, ఒకవేళ ఈగ ఏదయినా వారి వస్తువును లాక్కుపోయినా వారు దానిని విడిపించుకు రానూ లేరు. సహాయాన్ని అర్థించేవారూ బలహీనులే. సహాయం కోసం అర్థింపబడేవారూ బలహీనులే. అల్లాహ్ గొప్పతనాన్ని వారు గుర్తించవలసిన విధంగా గుర్తించలేదు. నిజానికి అల్లాహ్ మాత్రమే శక్తిమంతుడు, గౌరవనీయుడూను.”

(అల్ హాజ్ : 73, 74)

مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ .
 اتَّخَذَتْ بَيْتًا . وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ لَوْ كَانُوا
 يَعْلَمُونَ ۝

“అల్లాహ్ ను కాదని ఇతరులను సంరక్షకులుగా చేసుకున్నవారు సాలె పురుగును పోలి ఉన్నారు. అది తన కొరకు ఒక ఇల్లు కట్టుకుంటుంది. అన్ని ఇళ్ళకంటే అతి బలహీనమైన ఇల్లు, సాలెపురుగు ఇల్లే అవుతుంది. అయ్యో! వారికి ఈ విషయం తెలిస్తే ఎంత బాగుంటుంది!” (అన్ కబూత్ : 41)

ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ، وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا
 يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ۝ إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ،
 وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ، وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ،
 وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ۝ يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ، وَاللَّهُ
 هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ۝

“అ అల్లాహ్‌యే మా ప్రభువు. సామ్రాజ్యాధికారం ఆయనదే. ఆయనను కాదని మీరు పిలిచే ఇతరులు కనీసం గడ్డిపోచకు కూడ యజమానులు కారు. వారిని వేడుకుంటే, వారు మీ ప్రార్థనలను వినలేరు. ఒకవేళ విన్నా వాటికి ఏ సమాధానమూ ఇవ్వలేరు. మీరు కల్పించిన దైవత్వపు భాగస్వామ్యాన్ని వారు ప్రకయం నాడు తిరస్కరిస్తారు. సత్యాన్ని గురించిన ఈ సరైన సమాచారాన్ని తెలిసిన వాడు తప్ప మరొకడెవ్వడూ మీకు అందజెయ్యలేడు. మానవులారా! అల్లాహ్ అవసరం కలవారు మీరే. అల్లాహ్ సర్వసంపన్నుడు. స్వయంగానే స్తుతిపాత్రుడు.”

(ఫాతిర్ : 13 - 15)

وَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْ دُونِهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئاً وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ ظِراً وَلَا نَفْعاً وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتاً وَلَا حَيَاةً وَلَا شُوراً

“బహు దైవారాధకులు ఆయనను కాదని కల్పించుకున్నట్టి దేవుళ్ళు ఏ పస్తువునూ సృష్టించలేరు. కాని వారే సృష్టించబడతారు. వారు స్వయంగా తమ కొరకైనా ఏ లాభనష్టాల అధికారాన్నీ కలిగిలేరు. వారు చంపనూలేరు, బ్రతికించనూ లేరు. మరణించిన వాణ్ణి మళ్ళీ లేపనూ లేరు.”

(అల్ ఫుర్కాన్ : 3)

ప్రజలలో రెండు వర్గాలు

దైవప్రవక్తల ఈ సృష్టమయిన సూచనలూ, బోధనల తర్వాత ప్రజలలో రెండు వర్గాలు ఉనికిలోకి వచ్చాయి.

(1) ఒక వర్గం వారు, అల్లాహ్‌చే దైవదౌత్యం, ప్రవక్త పదవీ బాధ్యతలను అప్పగించబడిన ప్రవక్తలను విశ్వసించారు. ఇంకా ఆ ప్రవక్తలకు అల్లాహ్ తన వాస్తవిక పరిజ్ఞానాన్ని, తన గుణగణాలు, ఇష్టాయిష్టాలను తెలియచేయటానికి

తనకూ తన ప్రాణులకూ మధ్యగల సంబంధాన్ని ఏర్పరిచాడు. వారికి అంతకన్నా ఎక్కువ ఆశించడం సాధ్యం కానంత పరిమాణంలో నమ్మకం అనే సంపదను ప్రసాదించాడు. దివ్యమయిన వెలుగు ప్రసాదించాడు. ఆ వెలుగు కంటే స్పష్టంగా కనబడే నమ్మదగ్గ వెలుగు మరేదీ లేదు.

“وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ

الْمُوقِنِينَ”

“ఇదేవిధంగా మేము ఇబ్రాహీమ్ కు భూమ్యాకాశాల పాలనా వ్యవస్థను చూపించే వారము. తద్వారా అతడు ధృఢంగా విశ్వసించేవారిలో ఒకడు కావాలని.” (అల్ అన్ ఆమ్ : 75)

తన జాతివారు దైవం యొక్క వ్యక్తిత్వం, గుణగణాల గురించి (ఎటువంటి పరిజ్ఞానమూ, ఎటువంటి వెలుగు లేకుండా) పిడివాదం చేస్తుండగా ఈ ప్రవక్తల సమూహంలోని ఒక వ్యక్తి (హజ్రత్ ఇబ్రాహీమ్ (అ) ఇలా జవాబిచ్చారు :

أَتَحَاجُّونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ

“ఏమిటి? మీరు అల్లాహ్ విషయంలో నాతో వాదులాడుతున్నారా, నిజానికి ఆయన నాకు సత్యమార్గాన్ని చూపించాడు కూడా.”

(అల్ అన్ ఆమ్ : 80)

ఈ వర్గం ప్రజలు దైవప్రవక్తలను అనుసరించి, వారు ప్రసాదించిన ప్రాథమిక సత్యాలు, విశ్వాసాల వెలుగులో విశ్వాన్ని ప్రాణుల్ని గురించి శ్రద్ధగా పరికించి, చింతనాపరులై, దైవవాణిలోని ఆయతులు, ఆకాశ గ్రంథాల (సహీఫా) పరిశోధన ప్రారంభించారు. దాని సహాయంతో సత్యార్యాలు చెయ్యడం, ఆత్మ ప్రక్షాళన చేసుకోవటం, సంస్కృతీ నైతికతల పనిని సరయిన పంథాలో నిర్వర్తించారు. వారు బుద్ధిని ఉపయోగించడం మానుకోలేదు. వారు చేసిందల్లా వాటిని సరయిన దారిలో పెట్టి వాటితో చేయవలసిన పనిని వాటి అసలు

ప్రయోజనాన్ని సాధించడానికి వినియోగించారు. తరువాత వారు, ప్రవక్తల బోధనలు, వాటి ఫలితాల పరిశీలనలో సంపూర్ణ సామరస్యం ఉందనీ, ఒక దానిపై మరొకటి ఆమోదముద్ర వేస్తున్నాయని, వారి విశ్వాసం నానాటికీ ఇనుమడిస్తుందని వారు తెలుసుకున్నారు.

وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا)

“దీనివల్ల వారి విశ్వాసం, విధేయత అధికం అయ్యింది.”

(అహ్మజాబ్ : 22)

(2) మరో వర్గం వారు తమ మేధాశక్తి మరియు జ్ఞానంపై పూర్తి నమ్మకాలను ఆధారం చేసుకున్నారు. బుద్ధికి చెందిన కళ్ళాన్ని స్వేచ్ఛగా వదలివేశారు. ఊహాలోకంలో విహరించారు. అల్లాహ్ వ్యక్తిత్వం, ఆయన గుణగణాల అధ్యయనం, పరిశీలనల్లో నిర్భయంగా కల్తీ చేశారు. ఒక కెమికల్ లేబరేటరీలో జరిగే ఏదయినా పదార్థంగా, శక్తిని లేక ఏదయినా విశ్లేషణగా వ్యవహరించారు. అల్లాహ్ విషయంలో “ఆయన ఇలా వుంటాడు”, ఆయన “ఇలా వుండడు” అని తడబడకుండా నిర్ణయించడం మొదలెట్టారు. ఈ విషయంలో “ఆయన ఇలా ఉండడు” అన్న దాని పరిమాణం వారి దృష్టిలో “ఆయన ఇలా ఉంటాడు” అన్న దానికన్నా చాలా ఎక్కువ ఉండేది. నిజానికి మనిషి నమ్మకాన్ని వెలుగును కోల్పోతే అతడికి “రుజువుల” కన్నా తిరస్కారం సులభమయి పోతుంది. అందుచేత గ్రీకు ఫిలాసఫీలో దైవత్వం గురించిన ఫలితాల్లో చర్చ, పరిశీలన తరచుగా నెగటివ్ భావనతో కూడి ఉంటుంది. ఒక ధర్మం గానీ, ఒక మతంగానీ, ఒక జీవన వ్యవస్థగానీ తిరస్కారంపై నిలబడ జాలదు.

ఇక్కడ దివ్య ఖుర్ఆన్ యొక్క మనోరంజకమైన విషయం ఒకటి ఉంది. అందరికన్నా ముందు షేఖుల్ ఇస్లాం ఇబ్నె తైమియ (రహ్మాలై) గారి ఒక వాక్యం ద్వారా దాని వైపు శ్రద్ధ చూపబడింది. ఆయన ఇలా తెలియజేశారు : “యూనానీ (గ్రీకు) ఫిలాసఫీ (తత్వం) లో అల్లాహ్ గుణగణాలను ప్రస్తావించి

నపుడు (దానిని వారు తమ తాత్విక భాషలో “తప్పనిసరి ఉనికి” లేదా “అపూర్వ ఉదారత”గా ప్రస్తావించేవారు). వారు తమ దృష్టిలో అల్లాహ్ కు తగని గుణాల్ని బాగా వివరంగా, లోతుగా వర్ణించేవారు. అంటే అల్లాహ్ తిరిగి వాపసు తీసుకునే లేక లాక్కునే గుణాల విషయంలో (ఆయన అలాంటి వాడు కాదు, ఈ విషయాలకు అతీతుడు) ప్రసాదించే గుణాల ప్రసక్తి వస్తే మాత్రం (అల్లాహ్ అటువంటివాడు, ఇవి ఆయన గుణాలు) ముక్తసరిగా వ్యవహరిస్తాడు. ఈ విధంగా ఫిలాసఫీలో అల్లాహ్ తిరిగి లాక్కునే విషయాల ప్రస్తావన ముక్తసరిగానూ, అంగీకరించే విషయాల ప్రస్తావన వివరంగానూ లభిస్తుంది. అందుకు భిన్నంగా దివ్య ఖుర్ఆన్ లో అనుగ్రహాల ప్రస్తావన సవివరంగానూ, తిరిగి తీసుకునే వాటి ప్రస్తావన ముక్తసరిగానూ ఉంది. ఇతర దైవిక మతాలు, ప్రవక్తల బోధనలునూ ఇదే సమిష్టి లక్షణం అంటే అనుగ్రహగుణం వివరంగానూ, తిరస్కరించే గుణం ముక్తసరిగానూ ఉంది.

అల్లాహ్ గుణాలలో అనుగ్రహాల గురించి దివ్య ఖుర్ఆన్ లోని ఈ ఆయతులలో చదవండి!

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ، عَلِيمٌ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ، هُوَ الرَّحْمَنُ
 الرَّحِيمُ ۝ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ، الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ
 الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ، سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا
 يُشْرِكُونَ ۝ هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ
 الْحُسْنَى، يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَهُوَ الْعَزِيزُ
 الْحَكِيمُ ۝

“ఆయన అల్లాహ్; ఆయన తప్ప ఆరాధ్యదైవవ్యధూ లేడు; దృశ్యాదృశ్య విషయాలన్నీ ఎరిగినవాడు. ఆయనే కరుణా మయుడు, కృపాశీలుడు. ఆయనే అల్లాహ్, ఆయన తప్ప ఆరాధ్య దైవవ్యధూ లేడు. ఆయన చక్రవర్తి, ఎంతో పరిశుద్ధుడు, సురక్షితుడు,

శాంతి ప్రదాత, సంరక్షకుడు, సర్వాధికుడు, తన ఉత్తర్వులను తిరుగులేని విధంగా అమలు పరిచేవాడు, ఎల్లప్పుడూ గొప్పవాడుగానే ఉండేవాడు. ప్రజలు కల్పించే దైవత్వపు భాగస్వామ్యం వర్తించని పరిశుద్ధుడు అల్లాహ్, సృష్టి వ్యూహాన్ని రచించేవాడు, దానిని అమలు పరిచేవాడు, ఆపై దాని ప్రకారం రూపకల్పన చేసేవాడు. ఆయనకు మంచి పేర్లు ఉన్నాయి. ఆకాశాలలోనూ, భూమిలోనూ ఉన్న ప్రతి వస్తువు ఆయనను స్మరిస్తోంది. ఆయన సర్వాధికుడు, వివేకవంతుడూను.”

(అల్ హాష్ : 22-24)

ఇక తిరస్కరించే గుణాల ప్రస్తావన చదవండి :

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

“ఆయనను పోలిన వస్తువు సృష్టిలో ఏదీ లేదు. ఆయన అన్నీ చూస్తాడు, అన్నీ వింటాడు.” (అష్ షూరా : 11)

ఇమామ్ ఇబ్నె తైమియ (రహ్మాలై) ఇంకా ఇలా చెప్పారు : నకారాత్మక గుణాలు వందలాదిగా వున్నప్పటికీ, వాటి ప్రభావం ఒక అనుగ్రహ గుణంకన్నా ఎక్కువ ప్రభావం వెయ్యజాలదు. ఇమామ్ ఇబ్నె తైమియ (రహ్మాలై) ఎంతో నిజమయిన మాట పలికారు. మానవ జీవితం అనుగ్రహాలపై ఆధారపడి వుంది తప్ప నకారాత్మకంలో కాదు. నకారాత్మక సంబంధం మానవుల జీవితంలో, సంస్కృతిలో బహు స్వల్పం. ఇందుకు మన ఈ జీవితం, గతించిన జాతుల జీవితాలే సాక్షి.

తౌహీద్, మరియు షిర్క్ ల వాస్తవికత - అరబ్బు ముప్రీకులు

దాస్యానికి పునాది నమ్మకాలు, విశ్వాసాల సంస్కరణలో వుంది. నమ్మకాలలో దోషం, విశ్వాసంలో భంగపాటు వున్నవాడి ఏ ఆరాధనా

స్వీకరించబడదు, అతడి ఏ ఆచరణా సక్రమంగా భావించబడదు. ఇంకా ఎవరి నమ్మకం సక్రమమయినదై, విశ్వాసం సరయినదో అతడి స్వల్ప ఆచరణ కూడ అధికంగా భావించబడుతుంది. కాబట్టి ప్రతి మనిషీ తన నమ్మకం, విశ్వాసం సక్రమంగా ఉండేలా చూసుకోవాలి. సరయిన నమ్మకం, విశ్వాసం పొందటం, అందుకు సంతృప్తి, దాని ఆచరణలోని ఉద్దేశ్యం, అంతిమ కోరిక కావాలి. దానిని తప్పనిసరి అయినవిగా, మరియు సాటిలేనిదిగా భావించాలి మరియు అందులో ఒక్క క్షణం కూడ జాగు చేయకూడదు. తఖ్ఫీయతుల్ ఈమాన్ (రచన : మౌలానా ముహమ్మద్ ఇస్మాయిల్ షహీద్ (రహ్మాల్లె) లో చూడవచ్చు.)

నిర్మల మనస్సుతో, లోతుగా, సత్యాన్వేషణా కాంక్షతో పవిత్ర ఖురాన్ పఠనం వల్ల స్పష్టమయ్యేదేమంటే, దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం కాలం నాటి తిరస్కారులు తమ బూటకపు దైవాలను, ఏకాకి, సహవర్తనులు లేని వాడయిన అల్లాహ్ కు సరిగా సమానులుగా, సాటివారుగా, సమాన హోదా కలవారుగా పేర్కొనేవారు కాదు. పైగా వారిని ప్రాణులుగా, దాసులుగా అంగీకరించేవారు, వారి ఆరాధ్యులు దైవంతో శక్తిలో, మహిమలో ఏ విధంగానూ తక్కువవారు కాదు అని వారి విశ్వాసం. వారు దైవంతో పాటు ఒకే త్రాసులోని ఒకే తక్కువలోని వారనీ వారు విశ్వసించారు. దివ్య ఖుర్ఆన్ లో అనేక చోట్ల ఇందుకు సాక్ష్యాలు ఉన్నాయి. ఈ సందర్భంగా మూమినూన్ సూరాలోని ఈ క్రింది ఆయతులు సరిపోతాయి.

”قُلْ لِمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ۝ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ
 قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ۝ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ
 الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ۝ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ، قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ۝ قُلْ مَنْ بِيَدِهِ
 مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ۝
 سَيَقُولُونَ لِلَّهِ، قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ ۝“

“వారిని ఇలా అడుగు : “ మీకు తెలిస్తే చెప్పండి, ఈ భూమీ, దానిలోని ప్రాణులన్నీ ఎవరివో?” వారు తప్పకుండా, “అల్లాహ్ కు

చెందుతాయి” అని అంటారు. “అలాంటప్పుడు మీరు ఈ విషయాన్ని ఎందుకు అర్థం చేసుకోరు?” అని అను. వారిని ఇంకా ఇలా అడుగు, “సప్తాకాశాలకూ, మహోన్నత పీఠానికీ ప్రభువు ఎవరు?” వారు తప్పకుండా, “అల్లాహ్” అని అంటారు. “అలాంటప్పుడు మీరు ఎందుకు ఆయనకు భయపడరు?” అని అను. వారితో ఇంకా ఇలా అను, “మీరు గనక ఎరిగివుంటే చెప్పండి, ప్రతిదానిపై ఆధిపత్యం ఎవరికున్నదో? ఇంకా శరణు ఇచ్చేవాడెవడో చెప్పండి? ఆయనకు ప్రతిగా శరణు ఇవ్వగల వాడెవ్వడూ లేడు” వారు తప్పకుండా “ఈ శక్తి గలవాడు అల్లాహ్ అని అంటారు.” అలాంటప్పుడు మీరు ఎలా మోస పోతున్నారు? అని అను. (మూమినూన్ : 84-89)

వారి తిరస్కారం, షిర్క్ - కేవలం వారు తమ బూటకపు దేవుళ్ళను వేడుకోవటం, వారిని ప్రార్థించడం, వారికి మొక్కులు సమర్పించడం. వారి పేరిట ఖుర్బానీ ఇవ్వటం, ఇంకా వారిని అల్లాహ్ సమక్షంలో సిఫారసు చేసేవారిగా, కష్టాలను తొలగించేవారుగా, కార్యసాధకులుగా భావించడమే. అందుచేత తిరస్కారులు తమ బూటకపు దేవుళ్ళతో తాము ఎలా వ్యవహరించేవారో, ప్రతి వ్యక్తి ఎవరిపట్ల అయినా అదేవిధంగా వ్యవహరించాలి అని భావించారు. అటువంటప్పుడు తాను ఒక ప్రాణి, దైవదాసుడు అని అంగీకరించినప్పటికీ, అతడికీ అజ్ఞాన కాలంలోని ఒక పెద్ద విగ్రహారాధకుడికీ ముప్రీక్ కావటం తప్ప మరే వ్యత్యాసమూ ఉండదు.

హజ్రత్ షాహ్ వలియుల్లాహ్ (రహ్మలై) ఇలా వ్రాస్తున్నారు :

“తౌహీద్ కు నాలుగు దశలు ఉన్నాయి అని తెలుసుకోవాలి!”

1. కేవలం అల్లాహ్ ను మాత్రమే తప్పనిసరిగా ఉనికిలో ఉండేవాడిగా పేర్కొనాలి. కాబట్టి తప్పనిసరిగా ఉనికిలో ఉండేవాడు మరెవరూ లేరు.

2. దైవపీఠం, ఆకాశాలు, మరియు భూమి ఇంకా ఉనికిలో ఉన్న వస్తువుల సృష్టికర్త అల్లాహ్ మాత్రమే అని భావించడం. *

* దీనినే దైవత్వంలో ఏకత్వం అనడం జరుగుతుంది.

ఈ రెండు దశల్నీ ఆకాశ గ్రంథాలు చర్చనీయం కావని భావించాయి. అరబ్బు ముష్రీకులు, యూదులూ, నస్రానీలు వాటి విషయంలో విభేదించనూ లేదు, వ్యతిరేకించనూ లేదు. పైగా ఈ రెండు దశలూ వారు ఆమోదించిన వాటిలోని విషయాలే అని దివ్య ఖుర్ఆన్ వివరించింది. *

3. ఆకాశాలు, భూమి ఇంకా వాటి మధ్య వున్నదంతా, వాటి పర్యవేక్షణ కేవలం అల్లాహ్ కే ప్రత్యేకం అని భావించడం.

4. నాలుగవ దశ, ఆయనను తప్ప ఎవరినీ ఆరాధనకు అర్హుడుగా భావించక పోవడం. **

ఈ రెండు దశలూ స్వాభావిక సంబంధం కారణంగా పరస్పరం పెనవేసుకుని వున్నాయి. ఈ రెండు దశల్నీ లేక రెండు రకాలనీ దివ్య ఖుర్ఆన్ చర్చించింది. తిరస్కారుల సందేహాలకూ శంకలకూ సంతృప్తికరంగా జవాబిచ్చింది. ***

దీనినిబట్టి షిర్క్ అంటే కేవలం ఇతరుల్ని అల్లాహ్ కు సమానులుగా, హోదాలో సమానులుగా నిలబెట్టడం మాత్రమే కాదనీ, షిర్క్ వాస్తవికత అంటే అల్లాహ్ ఆయన మహోన్నత వ్యక్తిత్వంతో తనకు మాత్రమే ప్రత్యేకం చేసుకుని, పనులు వ్యవహారాలను మనిషి ఇతరులతో వ్యవహరించడం, దేన్నయితే దాస్యపు చిహ్నంగా చేసుకున్నాడో అంటే ఇతరుల ఎదుట సాష్టాంగ పడటం, ఇతరుల పేరిట ఖుర్బానీ ఇవ్వటం, లేక మొక్కులు మొక్కుడం, బాధలలో కష్టాలలో ఇతరుల్ని సహాయం వేడుకోవడం ఇంకా వారు ప్రతి చోటా ఉంటారనీ, అంతా చూస్తారనీ భావించడం విశ్వంలో వారు సంచరిస్తుంటారని భావించడం, వీటన్నింటి వల్ల షిర్క్ కచ్చితంగా చోటుచేసుకుంటుంది. ఇటువంటి పనుల

* స్వయంగా అల్లాహ్ యే సెలవిచ్చాడు, “ఒకవేళ నీవు వారిని, ‘భూమినీ, ఆకాశాలనూ ఎవడు సృష్టించాడు?’ అని అడిగితే, స్వయంగా వారే, ‘వాటిని ఆ మహాబలవంతుడే, ఆ మహాజ్ఞానియే సృష్టించాడు’ అని అంటారు. (అజ్ జుఖ్ రుఫ్ : 9)

** దీనిని ఈశ్వరత్వంలో ఏకత్వం అంటారు.

*** “హుజ్జతుల్ బాలిగా”, మొదటి భాగం, పేజీ 59-60 ముక్తసరిగా.

వల్ల మానవుడు ముష్రీక్ అవుతాడు. అతడి విశ్వాసంలో మానవులు, దైవదూతలు లేక జిన్నులు, అతడు ఎవరికి సాష్టాంగ ప్రణామం చేస్తున్నాడో లేక ఎవరి పేరిట అయితే ఖుర్బానీ చేస్తున్నాడో, మొక్కులు తీర్చుకుంటున్నాడో, సహాయం కోసం ఎవరిని వేడుకుంటున్నాడో వీరంతా అల్లాహ్ కంటే చాలా అల్పులు, అధమ స్థాయికి చెందిన వారన్న నమ్మకం ఉన్నప్పటికీ, ఇంకా అల్లాహ్ యే సృష్టికర్త అనీ, వీరంతా ఆయన దాసులు, మరియు సృజింపబడినవారనీ, ఈ విషయంలో ప్రవక్తలు, ఔలియా, జిన్నులు, మైతానులు, భూతప్రేతలు అందరూ సమానమేనని అంగీకరించినప్పటికీ వీరిలో ఎవరితోనైనా ఇలా వ్యవహరించే వాడు ముష్రీక్ గా పేర్కొనబడతాడు. ఈ కారణం చేతనే, తమ సన్యాసులు, పాదరీలు, పురోహితుల విషయంలో ఏ విధంగా అతిశయానికి గురయ్యారో ధర్మంలో కొత్త విషయాలను చేర్చే విధానాన్ని అవలంబించిన యూదులు, నస్రానీలు, ముష్రీకులు ఏ విధంగానైతే తమ మిథ్యా దైవాల విషయంలో ఇవే గుణాలతో వారిని కీర్తించారో, ఏ గుణాలతో విగ్రహారాధకులను, ముష్రీకులను కీర్తించారో, ఇటువంటి అతిశయపరులు, ధర్మభ్రష్టులపై అల్లాహ్ ఇదేవిధంగా తన ఆగ్రహాన్ని అయిష్టతనూ ప్రకటించాడు. అల్లాహ్ సెలవిచ్చాడు :

أَتَّخَذُوا أَحْبَابَهُمْ وَرُءُوبًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحِ ابْنِ
مَرْيَمَ، وَمَا أُمُورُوا إِلَّا لِيُعْبَدُوا إِلَٰهًا وَاحِدًا، لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ، سُبْحٰنَهُ
عَمَّا يُشْرِكُونَ.

“వారు అల్లాహ్ ను కాదని తమ పండితులను తమ సన్యాసులను తమ ప్రభువులుగా చేసుకున్నారు. ఇంకా ఇదేవిధంగా మర్యమ్ కుమారుడైన మసీహ్ ను కూడా. వాస్తవానికి ఒకే దేవుని దాస్యం తప్ప మరెవరి దాస్యాన్నీ చేసే అజ్ఞ వారికి ఇవ్వబడలేదు. ఆయన తప్ప ఆరాధనకు అర్హుడైన వాడెవడూ లేడు. ఆయన పరిశుద్ధుడు, వారు పలికే షిర్కు మాటలకు అతీతుడు.” (అల్ తౌబా : 31)

షిర్క్తో కూడిన పనులు మూఢ ఆచారాలు

సూత్రబద్ధమైన, సర్వ సామాన్యమైన ఈ విషయం వెల్లడించిన తర్వాత అజ్ఞానులు, బాహ్య ప్రభావాలు, అజ్ఞాన, మూఢాచారాలకూ ప్రభావితులయిన ప్రజలు, జాతులు, వారిలో కనబడుతున్న ఈ బలహీనతలు, రోగపీడితులైన ఈ ప్రజలకు వాటిల్లిన ఈ ఉపద్రవానికి చెందిన వ్రేళ్ళను గుర్తించడం అవసరం. వాటి వికాసం నిజమయిన ఇస్లామీ బోధనలకు, దైవగ్రంథం మరియు సున్నత్ల పరిజ్ఞానానికీ, స్వచ్ఛమయిన దైవధర్మ సందేశానికి దూరంగా, వాస్తవమైన ఇస్లామీ బోధనలకు దూరమైన వాతావరణంలో జరిగింది. ఆ బలహీనతల్ని గుర్తించడం, రోగపీడిత శరీరంలో ఆ రోగాల సరయిన పరీక్ష, రోగ నిర్ధారణ అవసరం.

సమగ్రమూ సర్వతోముఖమైన జ్ఞానం, తత్సంబంధిత సంకల్పం, అంతులేని ఆపేక్ష, పరిపూర్ణ శక్తి, అల్లాహ్ ప్రత్యేకతలు. ఇంకా ఆరాధనా కర్మలు చిహ్నాలు అంటే ఇతరుల ఎదుట సాష్టాంగపడటం (సజ్దా), రుకూ చెయ్యడం, ఇతరుల సంతోషం కోసం ఉపవాసాలు పాటించడం, దూర దూర ప్రయాణాలు చేసి, భక్తి ప్రపత్తులతో ఏదైనా ప్రదేశానికి పోవడం, దైవగృహానికి (కాబా) శోభించే రీతిలో ఆ క్షేత్రానికి వెళ్ళి కాబాలో వ్యవహరించినట్లుగా వ్యవహరించడం, అక్కడికి ఖుర్బానీ జంతువుల్ని తీసుకుపోవడం, మొక్కులు, నజరానాలు సమర్పించడం షిర్క్తో కూడిన పనులు. దైవదాస్యం, అత్యంత అవమానం ప్రదర్శించే వినయ విధేయతలు, భక్తి ప్రపత్తులు ప్రదర్శించే విధానాలు చిహ్నాలు కేవలం అల్లాహ్ కే ప్రత్యేకం. అగోచర జ్ఞానం అల్లాహ్ కు మాత్రమే ఉంది. అవి మానవశక్తికి అతీతం. మనసుల్లోని మర్మాలు, భావాలు, సంకల్పాల జ్ఞానం ఎల్లవేళలా ఎవరికీ సాధ్యం కావు. అల్లాహ్ కు సిఫారసును అంగీకరించే విషయంలో గౌరవనీయులు, పలుకుబడి, అధికారం కలవారికి సంతృప్తి, ఆమోదం కలిగించడంలో ప్రపంచంలోని చక్రవర్తులపై ఊహాజనిత ఆశలు పెట్టుకోకూడదు. ఇటువంటి చిన్నాపెద్దా విషయాలలో (వారికి బదులు) దైవం వైపునకే మరలాలి. ప్రాపంచిక చక్రవర్తులలాగా విశ్వవ్యవస్థకు ఏర్పాట్లలో మంత్రులు, సభికుల సహాయం తీసుకోవడం దైవానికి శోభించదు. ఏ విధమైన

సజ్దా అయినా దైవానికి తప్ప ఇతరులు ఎవరికీ ధరసమ్మతం కాదు. హజ్జ్ కు సంబంధించిన కర్మలు, అమిత భక్తి ప్రపత్తులతో గౌరవ మర్యాదల ప్రదర్శన ప్రేమ, అంకిత భావాల చిహ్నాలన్నీ దైవగృహం (కాబా) మరియు కాబా ప్రాంగణానికే ప్రత్యేకం. సత్పురుషులు, వలీల పేరిట జంతువులను ప్రత్యేకించడం, వాటిని గౌరవించడం వాటికి సమర్పణలు ఇచ్చుకోవడం, వాటి ఖుర్బానీ ద్వారా సన్నిధిని పొందగోరటం హారాం. వినయ విధేయతలతో దీనంగా వేడుకోవడం, ఉన్నతస్థాయి గౌరవం కేవలం పరమోన్నతుడైన దేవుని హక్కు, వేడుకగా గౌరవోత్సాహంతో ఖుర్బానీ చెయ్యడం అల్లాహ్ హక్కు. విశ్వంలో ఆకాశ బురుజులు, నక్షత్రాల ప్రభావంపై నమ్మకం కలిగి ఉండటం షిర్క్. జ్యోతిష్ములు హస్తసాముద్రికులు, అగోచర విషయాలను తెలిపేవారిని విశ్వసించడం కుఫ్ర్ (దైవతిరస్కారం).

పేరు పెట్టడంలోనూ ముస్లింలు తౌహీద్ చిహ్నాలను ప్రకటించాలి. అపోహను కలిగించే, ముష్రికుల (బహుదైవారాధకుల) విశ్వాసం వ్యక్తం అవుతుండే పదాలను మానుకోవాలి. దైవం తప్ప ఇతరులపై ప్రమాణం చెయ్యడం షిర్క్ (బహుదైవారాధన) అవుతుంది. దైవేతరులకు మొక్కులు మొక్కుడం హారాం. అదేవిధంగా విగ్రహం ఉన్నచోట, అజ్ఞానపరమైన ఉత్సవం జరిగేచోట ఖుర్బానీ చెయ్యడం ధర్మసమ్మతం కాదు. దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం పట్ల గౌరవం కొద్దీ అతివాద షోకడలు షోవడం, క్రైస్తవులు, తమ ప్రవక్త విషయంలో అతిశయోక్తులతో కూడిన అనుసరణ ఇంకా వలీలు, సత్పురుషుల చిత్రపటాలు, ఆకారాలను గౌరవించడం మానుకోవాలి. ఈ విషయంలో పూర్తి జాగ్రత్త పాటించాలి.

దైవదౌత్య ప్రాథమిక లక్ష్యం, ప్రభవన ముఖ్య లక్ష్యం - ప్రపంచ వ్యాప్త బహుదైవారాధకుల అజ్ఞాన నిర్మూలన

అల్లాహ్ విషయంలో విశ్వాసం, దైవానికీ దాసునికీ గల పరస్పర సంబంధాన్ని వివరించడం, ఏకేశ్వరోపాసనకు ఆహ్వానం, అన్ని కాలాలలో

అన్ని పరిస్థితులలో దైవప్రవక్తల ప్రథమ సందేశం, ఇంకా వారి ప్రభవనానికి ప్రాథమికమయిన ముఖ్య లక్ష్యంగా ఉంటూ వచ్చింది. వారి బోధనలు ఎల్లప్పుడూ, అల్లాహ్‌యే లాభనష్టాలు కలిగించే శక్తిగలవాడు అనీ, కేవలం ఆయనే ఆరాధన, వేడుకోలు, శ్రద్ధ మరియు ఖుర్బానీలకు అర్హుడు అని తెలిపాయి. వారు విగ్రహాలను పవిత్రులు, నజ్జనులు, నజీవ నిర్దీవ మహాపురుషుల ఆరాధన రూపంలో కొనసాగబడుతున్న పోకడలను అన్ని కాలాలలో తమ హయాంలో ఖండించారు. అజ్ఞాన కాలంలోని వారికి ఆ మహాపురుషులపై గల నమ్మకం ఎలాంటిదంటే, అల్లాహ్ వారికి గౌరవం ఘనత, దైవత్వం, అనే రాచరిక దుస్తులతో అలంకరించాడు అని, వారికి ప్రత్యేక సందర్భాలలో వాటిని అనుభవించే అధికారం కూడ ఇచ్చి ఉన్నాడని, మానవుల విషయంలో వారి సిఫారసులను ఎట్టి షరతులు లేకుండా అంగీకరిస్తాడనీ, ఒక చక్రవర్తి ప్రతి ప్రాంతానికీ ఒక పాలకుణ్ణి నియమించి, కొన్ని ముఖ్యమైన పెద్ద వ్యవహారాలు తప్ప, ఆ ప్రాంతానికి చెందిన అన్ని బాధ్యతల్నీ వారికి కట్టబెడతాడు, కాబట్టి వారి వద్దకే పోయి వారిని మంచి...చేసుకోవడం ఎలా అవసరమో ఆ మహాపురుషుల అనుగ్రహపాత్రులు కావడమూ అంతే అవసరం అని, అజ్ఞాన కాలపు ప్రజలు నమ్మేవారు.

మునుపటి గ్రంథాల బోధనల సమగ్ర రూపం ఖుర్ఆన్‌తో ఏమాత్రం సంబంధం కల వాడికైనా షిర్క్ మరియు విగ్రహారాధనను ఎదిరించడం, దానితో పోరాటం, దానిని ప్రపంచాన్నుండి సమూలంగా నిర్మూలించ ప్రయత్నించడం, ప్రజల్ని దాని పంజానుండి శాశ్వతంగా విముక్తుల్ని చెయ్యడం దైవదౌత్య ప్రాథమిక లక్ష్యం అని కచ్చితంగా, నమ్మకంగా అతనికి తెలుసు. ప్రవక్తల ప్రభవనంలోని అసలు ఉద్దేశ్యం, వారి సందేశానికి ప్రాతిపదిక, వారి ఆచరణల ఆఖరిమెట్టు, వారి కృషికి అసలు కారణం ఇదే. వారి సందేశ కార్యకలాపాల కేంద్ర బిందువూ ఇదే. దివ్య ఖుర్ఆన్ వారి గురించి ముక్తసరిగా చెబుతోంది

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِيَ إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا
وَاعْبُدُونِي

“మేము నీకు పూర్వం ఏ ప్రవక్తను పంపినా, అతనికి వహీద్వారా
‘నేను తప్ప దేవుడు లేడు. కనుక మీరు నాకే దాస్యం చేయండి’
అనే విషయాన్నే తెలియజేశాము.” (అల్ అంబియా : 25)

దివ్య ఖుర్ఆన్ ఒక్కోసారి వివరంగా ఒక్కో ప్రవక్తనూ పేర్కొంటుంది. ఆ ప్రవక్త సందేశ ప్రారంభం ఈ ఏకత్వ సందేశంతో జరిగింది అని తెలుపుతోంది. (ఆరాఫ్ సూరాలో హజ్రత్ నూహ్, హజ్రత్ హూద్, హజ్రత్ సాలిహ్, హజ్రత్ షుఠబ్ ప్రవక్తల పేర్లు ఉదాహరించి వారి ఏకేశ్వర సందేశాన్ని ఈ మాటలలోనే ప్రస్తావించింది. (ఆరాఫ్ సూరా రుకూ 8 నుండి రుకూ 12 వరకు) వారు పలికిన మొదటి మాట ఇది :

‘قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ’

“నా జాతి సోదరులారా! అల్లాహ్ను ఆరాధించండి. ఆయన
తప్ప మీకు మరొక దేవుడు లేడు.” (అల్ ఆరాఫ్ : 59)

ఈ విగ్రహారాధన మరియు బహుదైవారాధనే పిర్క్ (అంటే దైవం తప్ప ఇతరుల్ని ఆరాధ్యులుగా చేసుకోవడం, వారి ఎదుట అవమాన భారంతో దీనత్వాన్ని వెల్లడించడం, వారి ఎదుట సాష్టాంగపడటం, వారిని వేడుకోవడం, సహాయం అర్థించడం, వారికి మొక్కులు మొక్కడం).

ప్రపంచ వ్యాప్తంగా, దీర్ఘకాలంగా ప్రాణాంతకమైన ఈ అజ్ఞానం, ఏ ఒక్క కాలానికో పరిమితం కాలేదు. మానవాళిని పట్టి పీడిస్తున్న అత్యంత పురాతనమూ, ప్రాణాంతకమూ అయిన రోగం ఇది. మానవ జాతి చరిత్రలో అన్ని యుగాలలో సాంస్కృతిక, సామాజిక, ఆర్థిక, రాజకీయ మార్పులు సకల విప్లవాలు, జరిగినప్పటికీ మానవాళిని వెన్నంటి ఉండే జాడ్యం ఇది. అల్లాహ్

అభిమానాన్ని, ఆగ్రహాన్ని ప్రజ్వరిల్లచేస్తుంది. దాసుల ఆధ్యాత్మిక, నైతిక, సాంస్కృతిక అభివృద్ధికి ఆటంకం అవుతుంది. వారిని మానవత్వపు ఉన్నత స్థానాన్నుండి పడదోసి అధఃపాతాళపు చీకటి లోయల్లోకి బోర్లాపడవేస్తుంది. దాన్ని ఖండించడమే అంతిమ దినం వరకూ ధార్మిక సందేశాల, సంస్కరణా ఉద్యమాల ప్రాథమిక అవసరం మరియు దైవదోష్యపు శాశ్వత వారసత్వం.

وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقْبِهِمْ لَعَلَّكُمْ يَرْجِعُونَ

“ఇబ్రాహీమ్ ఈ వచనాన్నే తన తరువాత తన సంతానం కోసం విడిచి వెళ్ళాడు, వారు దాని వైపునకు మరలేందుకు.”

(అజ్ జుభ్ రుఫ్ : 28)

నూతన సంస్కరణాత్మక, సందేశాత్మక అవసరాలు మరియు ప్రస్తుత కాలపు అవసరాల ప్రభావం నుండి స్పష్టమైన షిర్క్ యొక్క ప్రాధాన్యతను తగ్గించివేయడం, ఇంకా సందేశ ప్రచార ప్రాథమిక సూత్రాలలో దీనికి తక్కువ స్థాయి కల్పించడం లేక “రాజకీయ విధేయత” మరియు మానవ కల్పిత న్యాయ వ్యవస్థను అంగీకరించడానికి, దైవేతరుల ఆరాధనకు ఒక స్థాయిలో చోటివ్వడం, రెండింటికీ ఒకే ఆదేశం విధింపజేయడం ఎంతమాత్రం ధర్మసమ్మతం కాదు. లేక షిర్క్ అజ్ఞాన కాలపు (అప్పట్లో మానవమేధ, విజ్ఞానం, సంస్కృతీ నాగరికతలు బాల్యావస్థలో ఉన్నాయి). రోగం, దోషం మరియు పేలవమయిన అజ్ఞాన రూపం అని భావించడం, దానిని మానవుడు అభివృద్ధి సాధించని అనాగరిక యుగం లోనే అవలంబించగలడు. ఇప్పుడు ఆ యుగం అంతరించింది. మానవుడు ఎంతో అభివృద్ధిని సాధించాడు. ఇప్పుడు అతని మేధాపరమైన మళ్ళింపు కొత్త కొత్త అభివృద్ధి చెందిన రూపాలలోనే వ్యక్తం కాగలదు అన్న ఈ వాదన మరియు ఆలోచనా విధానం, ప్రత్యక్ష సాక్ష్యానికి అనుభవానికి, సంఘటనలకు కూడ వ్యతిరేకమైనది. ఇది స్పష్టమైన షిర్క్ మాత్రమే కాక విచలవిడి విగ్రహారాధన, బహిరంగంగా నేటికీ ఉనికిలో ఉంది. జాతులకి జాతులు, పూర్తి దేశం, చివరకు అనేకమంది ముస్లింలు కూడ స్పష్టమయిన షిర్క్ లోనయ్యారు. ఖుర్ఆన్ ప్రకటన ఈనాటికీ సత్యమని రుజువువుతుంది.

“وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ”

“వారిలో అల్లాహ్‌ను విశ్వసించేవారు ఎంతమంది లేరు! కాని వారు ఆయనతో పాటు ఇతరులను భాగస్వాములుగా నిలబెడుతూ ఉంటారు.”
(యూసుఫ్ : 106)

అసలు విషయం ఏమంటే, అతడి విశ్వాసాన్ని విస్మరించదగ్గవాడు ఎవరైనా ఉన్నారా అంటే, అది దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం బాబాయి అబూతాలిబ్ మాత్రమే. ఎందుకంటే ఆయన జీవితాంతం ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లంకు రక్షణగా నిలిచి, తన ప్రాణాన్ని సయితం పణంగాపెట్టి అన్ని విధాలుగా ఆదుకున్నవాడు, తన జాతి యావత్తూ వ్యతిరేకించినా ఆయన (సల్లం)ను సహాయకుడు, రక్షణ కల్పించినవాడు అని ప్రవక్త సల్లం గురించి రాసిన వారంతా ఏకాభిప్రాయం వెలిబుచ్చారు. కాని ప్రామాణిక ఉల్లేఖనాల ద్వారా నిరూపించబడిన విషయమేమంటే ఆయన సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం అబూతాలిబ్ అంతిమ ఘడియల్లో ఆయన వద్దకు వెళ్ళారు. అప్పుడు అక్కడ అబూజహల్ మరియు అబ్దుల్లా బిన్ అబీ ఉమయ్య కూడ కూర్చుని ఉన్నారు. “బాబాయి! మీరు ‘లా ఇలాహ ఇల్లాల్లాహ్’ అని పలకండి. అల్లాహ్ సమక్షంలో ఈ కలిమాకు సాక్ష్యమిస్తాను” అని చెప్పగా, అబూజహల్ మరియు ఇబ్నె అబీ ఉమయ్య అడిగారు, “అబూ తాలిబ్! నీవు అబ్దుల్ ముత్తలిబ్ మతం నుండి వెనుదిరుగుతున్నావా?” అందుకు అబూతాలిబ్, “అబ్దుల్ ముత్తలిబ్ ధర్మం పైనే ఉన్నాను” అంటూ ప్రాణాలు వదిలారు. ప్రామాణిక ఉల్లేఖనాల ద్వారా తెలిసినదేమంటే, హజ్రత్ అబ్బాస్ (రజి), దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లంను అడిగారు, “అబూ తాలిబ్ మీకు భద్రత కల్పించి సహాయపడ్డారు. మీ విషయంలో ఆయన మిమ్మల్ని ఎంతో అభిమానించారు. ఆ కారణంగా ఆయన ప్రజల ఇష్టాయిష్టాలను బొత్తిగా లెక్కచేసేవారు కాదు. మరి దానివల్ల ఆయనకు ప్రయోజనం ఏమయినా కలుగుతుందా?” ఆయన (సల్లం) బదులిచ్చారు, “ఆయన్ని నేను అగ్ని కీలలో చూసి సాధారణ మంటల దాకా ఇవతలికి తెచ్చాను.” (సహీహ్ ముస్లిం, ఈమాన్ గ్రంథం)

అదేవిధంగా ఇమామ్ ముస్లిం, హజ్రత్ ఆయిషా ఉల్లేఖనం ద్వారా నకలు చేశారు. ఆమె ఇలా తెలియజేశారు, “నేను అడిగాను, “దైవప్రవక్తా! అజ్ఞాన కాలంలో ఇబ్నె జద్ ఆన్ గొప్ప సద్వ్యవహారణ చేసేవారు. అనాధలు, పేదలకు అన్నం పెట్టేవారు. అది ఆయనకు ప్రయోజనం చేకూరుస్తుందా?” అందుకు ఆయన సల్లం ఇలా సెలవిచ్చారు : “లేదు, దానివల్ల ఆయనకు ఎటువంటి లాభం చేకూరదు. ఎందుకంటే ఆయన ఏనాడూ “రబ్బీగ్ ఫిర్లీ ఖతీఅత్ యామిద్దీన్”

“ఓ ప్రభూ! అంతిమ దినం నాడు నా పాపాల్ని క్షమించివెయ్ అని పలకలేదు.” (సహీహ్ ముస్లిం, ఈమాన్ గ్రంథం)

హజ్రత్ ఆయిషా (రజీ) మరో ఉల్లేఖనం ఇంతకన్నా స్పష్టంగా వివరంగా ఉంది. అందులో ఆమె సెలవిచ్చారు, “దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం బదర్ వైపు ప్రయాణమయ్యారు. హర్రతల్ వ బర్రహ్ అనే ప్రాంతానికి చేరుకున్నప్పుడు ఒక మనిషి వచ్చాడు. అతడి శౌర్యపరాక్రమాలు ఆ కాలంలో ఎంతో ప్రసిద్ధిచెందాయి. అతణ్ణి చూసి సహాబాక్రాం పరమానంద భరితులయ్యారు. (అతడితో కలిసి ఇస్లామీ సైన్యంలోని సంఖ్య కేవలం మూడు వందల పదమూడు మాత్రమే. ఒక సంఖ్య పెరిగింది. ఆ సమయంలో ఒక్క మనిషి వచ్చి చేరినా ఎంతో విలువ ఉంది. అందునా ఒక అనుభవజ్ఞుడైన సిపాయి) అతడు దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం వద్దకు వచ్చాడు. “నేను కూడ మీ వెంట వచ్చి యుద్ధ ప్రాప్తిలో భాగం పంచుకుందామని వచ్చాను” అని విన్నవించుకున్నాడు. ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం అతణ్ణి అడిగారు, “నీవు అల్లాహ్ ను, ఆయన ప్రవక్తను విశ్వసిస్తున్నావా?” “లేదు” అని అతడు అన్నాడు. ఆయన (సల్లం) పలికారు, “తిరిగి వెళ్ళు, ఎందుకంటే నేను ముష్రిక్ (బహుదైవారాధకుడు) అయిన వాడి సహాయం తీసుకోలేను.” హజ్రత్ ఆయిషా (ర.అన్ హా) అంటున్నారు, అతడు కొంచెం దూరం పోయాడు. మేము షిజ్రహ్ ప్రాంతంలో ఉన్నప్పుడు అతడు మళ్ళీ వచ్చాడు. ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లంను మళ్ళీ అదేవిధంగా అభ్యర్థించాడు. ఆయన (సల్లం) మొదటిసారి

అన్నట్లే తిరిగి అన్నారు, “నేను ముష్రీక్ సహాయం తీసుకోను, వెళ్ళు” అతడు వెళ్ళిపోయాడు. బైదా చేరుకున్నప్పుడు తిరిగి వచ్చాడు, “అల్లాహ్ నూ ఆయన ప్రవక్తనూ విశ్వసిస్తున్నావా?” అని ఆయన (సల్లం) తిరిగి దర్యాస్తు చేశారు. “అవును” అని అతడు పలికాడు. అప్పుడు ప్రవక్త సలల్లాహు అలైహి వ సల్లం చెప్పారు, “అయితే పద” (సహీహ్ ముస్లిం, జిహాద్ వ స్పియర్ గ్రంథం)

అంతేకాదు, దైవప్రవక్తల సందేశం, వారి కృషి వారి పవిత్ర ప్రయత్నాలను ఒకవిధంగా అల్పమైనవిగా భావించి వాటికి విలువనీయక పోవటం, ఇంకా దివ్యఖుర్ఆన్ (చిట్టచివరి శాశ్వత గ్రంథం) బోధనల్ని సందేహించడంతో సమానం. ఇంకా ప్రవక్తల విధానమే అల్లాహ్ అంగీకరించిన ఉత్తమ విధానం. దానిని అల్లాహ్ అంగీకరించాడు, దైవసమర్థన, సద్బుద్ధి, విజయం, సాఫల్యం, స్వీకారం కారుణ్య తీర్పుతో కూడిన వ్యవహారం. అది ఏ ఇతర సంస్కరణా విధానం వల్లనూ లభించదు అన్న విశ్వాసం పట్ల అపనమ్మకం లాంటిది.

ఏకేశ్వరోపాసనా సందేశం కోరేదేమిటి?

దైవప్రవక్తలు మరియు వారి వారసుల ఆసలు పని ఏమంటే, వారు దాసులకు అల్లాహ్ తో పటిష్టమైన సంబంధం, అనుబంధం కలిగించడం.

”وَمَا أَمْرُوا إِلَّا لِيُعْبَدُوا وَاللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءً”

“వారు అల్లాహ్ కు దాస్యం చెయ్యాలని, పూర్తి ఏకాగ్రతతో తమ ధర్మాన్ని ఆయన కొరకే ప్రత్యేకించుకోవాలన్న ఆదేశమే వారికి ఇవ్వబడింది.”

(బయ్యినహ్ : 5)

అల్లాహ్ కు, ఆయన దాసులకు మధ్య ఎటువంటి పరదాగానీ, ఆటంకంగానీ ఉండకూడదు. చనువు, చొరవ, మోహమూ, నిమగ్నత, ధ్యానము, సంకల్పం మరియు ఆచరణ, కృషి, మొగ్గు, అభిమానం, విధేయత, ఆరాధన, వేడుకోలు, దుఃఖము, గుసగుసలు, శోకము, అభ్యర్థన, భయము, ఆశ, ఇంకా మనస్సు, మస్తిష్కం వగైరా అన్ని విషయాలకు మరలవలసింది ఆయన వైపునకే.

దైవప్రవక్తలు, వారి ధర్మంపై నిలచిన అనుచరులు, అందరి ప్రయత్నాల కేంద్రము, అన్నింటికన్నా గొప్ప లక్ష్యం ఇదే అవుతుంది. దాని కోసమే వారి జిహాద్, దానికోసమే వారి హిజ్రత్, వారి ప్రచారం, ఆ మార్గంలోనే వారి జీవన్మరణాలూ ఉన్నాయి.

قُلْ إِن صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ

“నిశ్చయంగా నా నమాజ్, నా సకల ఉపాసనా రీతులు, నా జీవనం, నా మరణం - సమస్తమూ సకల లోకాలకూ ప్రభువైన అల్లాహ్ కొరకే. ఆయనకు ఏ భాగస్వామీ లేడు. ఈ ఆజ్ఞయే నాకు ఇవ్వబడింది. అందరికంటే ముందు విధేయతతో తల వంచేవాణ్ణి నేనే.” (అల్ అన్ ఆమ్ : 162, 163)

ఈ లక్ష్యం కోసం అల్లాహ్ ఆదేశంతో వారు తమ పరిధిలో, విధేయుల సమూహంలో పూర్తిగా సఫలవంతులు అవుతారు. వారు మనో మస్తిష్కాలను దైవేతరుల పట్ల నిమగ్నత నుండి వారి పట్టునుండి ఇంకా దైవేతరుల అధికారం మరియు చట్టం నుండి శరీరాలకు విముక్తి కలిగిస్తాయి. కాని అజ్ఞానం, మూర్ఖత్వాల ప్రభావాలు అప్పుడప్పుడూ అతడికి వ్యతిరేకంగా తిరుగుబాటు చేస్తుంటాయి. మానవులలో షిర్క్ అణగిమణిగి ఉండి ఉబికి వస్తూ ఉంటుంది. చివరికి స్వయంగా వారి పేరు జపించేవారి పరిస్థితి, ఖుర్ఆన్ వివరించిన విధంగానే తయారవుతుంది.

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ

“వారిలో అల్లాహ్ ను విశ్వసించేవారు ఎంతమంది లేరు! కాని వారు ఆయనతో పాటు ఇతరులను భాగస్వాములుగా నిలబెడుతూ ఉంటారు.” (యూసుఫ్ : 106)

ఖుర్ఆన్ వివరించినట్లుగా క్రమక్రమంగా అల్లాహ్‌తో సంబంధం తగ్గిపోయి దైవేతరులతో సంబంధం ఎంతగా పెరుగుతుందంటే వారి పరిస్థితి క్రియాత్మకంగా అలానే తయారవుతుంది.

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ

“కొందరు అల్లాహ్‌ను కాదని ఇతరులను ఆయనకు సమానులుగా, ప్రత్యర్థులుగా భావిస్తారు. వారు అల్లాహ్ పట్ల కలిగి ఉండవలసిన ప్రేమతో వారిని ప్రేమిస్తారు.”

(అల్ బఖరహ్ : 165)

దైవేతరుల పట్ల ఆసక్తి ఎలా పెరిగిపోతుందంటే;

وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ،
وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ

“ఒక్క అల్లాహ్‌ను గురించి మాత్రమే ప్రస్తావించడం జరిగినప్పుడు, పరలోకం పట్ల విశ్వాసం లేనివారి హృదయాలు బాధపడతాయి, ఆయన తప్ప ఇతరులను గురించి ప్రస్తావించడం జరిగినప్పుడు, యకాయకిన వారి ముఖాలు సంతోషంతో వెలిగిపోతాయి.”

(అజ్ జుమర్ : 45)

ఇక ఈ నమ్మకానికి లోబడి, దైవేతరుల పేరిట, అల్లాహ్‌కు మాత్రమే ప్రత్యేకం అయిన పనులన్నీ చేస్తారు. ఉదాహరణకు జిబహ్, (బలి) మొక్కు, సాఫ్టాంగపడటం, ప్రార్థన వగైరా, ఇంకా క్రమక్రమంగా జీవిత సంబంధం అల్లాహ్ నుండి తెగిపోతుంది. దైవేతరులతో సంబంధం పెరిగిపోతుంది. మనో వైఖరి దిశ మారిపోతుంది. ప్రవక్తల ప్రభవన లక్ష్యానికి భంగం కలుగుతుంది. ఇస్లాంపై అజ్ఞానానిది పైచేయి అవుతుంది.

అన్ని కాలాలలోనూ యుగపురుషులు సంస్కర్తలూ, ధర్మనిరతులైన విద్వాంసులు (ఉలేమా) ఈ వైఖరికి వ్యతిరేకంగా ధర్మయుద్ధం చేశారు. “ధర్మనిరతులైన విద్వాంసులు దైవప్రవక్తల వారసులు.” (సహీహ్ బుఖారీ) వారి వారసత్వం మరియు ప్రాతినిధ్యం వారి జీవిత లక్ష్యం వారి ప్రయత్నాలకు కేంద్రబిందువు, దైవప్రవక్తల కేంద్రబిందువే అయినప్పుడు మాత్రమే నిజమైనది, సంపూర్ణమైనది అవుతుంది. ఆ జీవిత లక్ష్యం, ఆ కేంద్రబిందువు ఏది? రెండు పదాలలో “ధర్మసంస్థాపనం” ఒక్క పదంలో చెప్పాలంటే ఏకత్వం (తౌహీద్) అంటే మానవులు ఐచ్ఛికంగానూ, ఆచరణాత్మకంగానూ అల్లాహ్ కు “దాసులు”గా చేయడం. వారు సహజంగాను, తప్పనిసరిగానూ ఆయనకు దాసులు అయినట్లుగానే, ఇంకా ఆయన భూమీ ఆకాశాలలో స్థాపితుడై ఉన్నట్లే అల్లాహ్ అధికారాన్ని, ఆయన చట్టాన్నీ మానవుల శరీరాలపై, వారికి సంబంధించిన భూభాగంపై స్థాపింపబడే ప్రయత్నం చెయ్యాలి.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا
 ۞ وَعَبُدُونَا

“మేము నీకు పూర్వం ఏ ప్రవక్తను పంపినా, అతనికి వహీ ద్వారా, ‘నేను తప్ప దేవుడు లేడు, కనుక మీరు నాకే దాస్యం చెయ్యండి’ అనే విషయాన్నే తెలియజేశాము.”

(అల్ అంబియా : 25)

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ
 كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ

“ఆయనే తన ప్రవక్తకు మార్గదర్శకత్వాన్నీ, సత్యధర్మాన్ని ఇచ్చి పంపాడు. దానిని సకల ధర్మాలపై ఆధిక్యం వహించే ధర్మంగా చేయటానికి; ఇది బహు దైవారాధకులకు ఎంత అనిష్టమయినా సరే.”

(అసెసఫ్ : 9)

ఈ సత్య ధర్మానికి అన్ని కాలాలలో కొన్ని అవరోధాలూ, ఆటంకాలూ ఎదురయ్యాయి. అవి తరచుగా నాలుగు రకాలుగా ఉన్నాయి.

షిర్క్ : (బహుదైవారాధన) అంటే దైవేతరులను ప్రభువుగా చేసుకోవడం, అల్లాహ్ తప్ప ఇతరుల్ని అసాధారణ స్వభావులుగా లాభనష్టాలు చేకూర్చేవానిగా చేసుకోవడం, అతన్ని సృష్టిలో అధికారం కలవానిగా ప్రభావం చూపేవానిగా అంగీకరించడం, శరణు వేడటం! ఈ విశ్వాసం కారణంగా భయము, ఆశ, దైవికంగా, స్వభావపరంగా కలిగే ఈ ఫలితాలు తప్పనిసరి పరిణామాలు. ఇంకా దుఆ, సహాయం కోరడం, వినయవిధేయతలు (ఆరాధన యొక్క వాస్తవికత) దీనివల్ల తప్పనిసరిగా ప్రకటితమవుతాయి.

“షిర్క్” ఒక శాశ్వత ధర్మం, సంపూర్ణ అధికారం. షిర్క్ మరియు ధర్మం ఏదో ఒక శరీరంపై లేక మనో మస్తిష్కంపై లేదా భూభాగంపై ఒకేసారి ఉనికిలో ఉండటం అసంభవం. ఈ దైవేతర ధర్మం, శరీరం మరియు మనస్సు నుండి వెలువడి, దైవధర్మానికి కనీస స్థలం ఎంతకావాలో, అంతే స్థలాన్ని ఆవరిస్తుంది.

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ

“కొందరు అల్లాహ్ ను కాదని ఇతరులను ఆయనకు సమానులుగా, ప్రత్యర్థులుగా భావిస్తారు. వారు అల్లాహ్ పట్ల కలిగి ఉండవలసిన ప్రేమతో వారిని ప్రేమిస్తారు.”

(అల్ బఖరహ్ : 165)

قَالُوا تَاللَّهِ إِن كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ۝ إِذْ نَسَوْنَ كُمْ بَرِّ

“మార్గం తప్పిన ఈ మానవులు (తమ దేవుళ్ళతో) ఇలా అంటారు; దేవుని సాక్షిగా! సకల లోకాల ప్రభువుతో సమానమైన స్థానాన్ని మీకు ఇచ్చినప్పుడు మేము స్పష్టమైన మార్గభ్రష్టత్వానికి గురిఅయ్యాము.”

(అష్ షుఅరా : 97, 98)

కాబట్టి భూమి నుండి, షిర్క్ వ్రేళ్ళను దాని అతిసన్నని పిల్లవేర్లను అన్నింటినీ నిర్మూలించనంత వరకు ధర్మం అనే మొక్క నాటుకోదు. ఎందుకంటే ఒక భూమిలో మరో చెట్టు వ్రేళ్ళు లేక మరో విత్తనం ఉన్నంత వరకూ అక్కడ దైవధర్మం అనే మొక్క వేళ్ళూనదు. ఈ వ్రేళ్ళు లోతుగా దృఢంగా ఉన్నప్పుడే ఆ చెట్టు శాఖోపశాఖలుగా విస్తరిస్తుంది. దాని కొమ్మలు ఆకాశాన్నంటుతాయి.

الم تر كيف ضرب الله مثلا كلمة طيبة كشجرة طيبة أصلها ثابت
 وفرعها في السماء ترى أثرها كل حين يبادر بها.

“పరిశుద్ధవాక్కును అల్లాహ్ ఏ వస్తువుతో పోల్చాడో మీరు గమనించడం లేదా? దాని పోలిక ఇలా ఉంది : ఒక మేలు జాతి చెట్టు ఉంది. దాని వేరు భూమిలో లోతుగా నాటుకు పోయింది. కొమ్మలు ఆకాశాన్ని అంటాయి. ప్రతిక్షణం అది తన ప్రభువు ఆజ్ఞానుసారం తన పండ్లను ఇస్తోంది.”

(ఇబ్రాహీమ్ : 24, 25)

ఈ చెట్టు మరో ఇతర చెట్టు నీడలో పెరగజాలదు. ఇది ఎక్కడ ఉన్నా ఒంటరిగానే ఉంటుంది. అది సహజంగా వికాసవంతం కావటానికి స్వేచ్ఛాయుత వాతావరణం అవసరం.

— اللهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ

“జాగ్రత్త! ధర్మం ప్రత్యేకంగా అల్లాహ్ కు చెందిన హక్కు మాత్రమే.”

(అజ్ జుమర్ : 3)

కనుక దైవధర్మం సహజత్వాన్నీ, దాని స్వభావాన్నీ ఎరిగినవారు దానిని ఎక్కడైనా నెలకొల్పడం కోసం భూమిని పూర్తిగా శుభ్రం చేస్తారు. చదును చేస్తారు. వారు షిర్క్ మరియు అజ్ఞానాల వ్రేళ్ళను ఏరి ఏరి తొలగిస్తారు. దాని

ఒక్కో గింజనూ ఏరి పారవేస్తారు. మట్టిని పూర్తిగా క్రిందా మీదా చేస్తారు. ఆ పనిలో వారికి ఎంత సమయం పట్టినా, ఎంత కష్టాన్ని భరించవలసి వచ్చినా, వారి ప్రయత్నంలో జీవితాంతం కృషిచేసినా ఫలితం హజ్రత్ నూహ్ అలైహి స్సలాం వలె కొందరు వ్యక్తుల కంటే ఎక్కువ కాకపోయినా, ఇంకా కొందరు ప్రవక్తల లాగా వారి జీవితంలో ఒక్కరే వారికి చేజిక్కినా వారు ఈ ఫలితంతో తృప్తిపడి ఈ విజయాన్ని చూసి సంతోషిస్తారు. ఫలితం షొందటంలో తొందరపాటుతనంతో వ్యవహరించరు.

కుఫ్ర్ : (తిరస్కారం) అంటే దైవధర్మాన్ని, ఆయన షరీఅత్ను తిరస్కరించడం. ఈ తిరస్కారం ఆయన అధికారాన్ని ఎదిరించడం, ఆయన ఆదేశాన్ని ధిక్కరించడం అవుతుంది. అది ఏవిధంగా, ఏ చిహ్నంతో వ్యక్తం అయినా సరే.

అల్లాహ్ మరియు ఆయన ప్రవక్త ఆదేశాల్లోని ఏ ఆదేశాన్నయినా అది అల్లాహ్ మరియు ఆయన ప్రవక్త ఆదేశం అని తెలిసినప్పటికీ అంగీకరించరు, లేదా నోటితో తిరస్కరించడం అయితే చెయ్యరు గాని ఎరిగి ఉండీ దానిని వ్యతిరేకించేవారు కూడ ఇందులో చేరి ఉన్నారు. ఇటువంటి వారు ఇతర ఆదేశాలను పాటించినప్పటికీ ఈ పరిధి (అంటే కుఫ్ర్ పరిధి) నుండి తొలగించబడరు. అల్లాహ్ యూదులను సంబోధిస్తూ ఇలా అన్నాడు :

اَفْتُمُونَن بَعْضَ الْكُتُبِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ . فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ
ذَلِكَ مِنْكُمْ اِلَّا حَزْبِي فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ
اِلَى اَسَدِّ الْعَذَابِ وَمَا لِلّٰهِ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

“మీరు దైవగ్రంథంలోని ఒక భాగాన్ని విశ్వసించి మరొక భాగాన్ని తిరస్కరిస్తారా? మీలో ఇలా చేసేవారికి ఇహలోకంలో ఘోర అవమానానికీ, పరలోకంలో తీవ్రమయిన బాధకూ గురి చెయ్యటం తప్ప మరొక శిక్ష ఏముంటుంది? మీ చేష్టలు అల్లాహ్ కు తెలియకుండా లేవు, జాగ్రత్త!” (అల్ బఖరహ్ : 85)

కేవలం అల్లాహ్ యొక్క దైవత్వం, అధికారాన్ని అంగీకరించడం ద్వారా సహజంగానే దైవత్వ అధికారాలు తమకున్నాయని వాదించే వారి దైవత్వం, అధికారాన్ని తిరస్కరించడమే అవుతుంది.

కాని బూటకపు దైవాల దైవత్వాన్ని అధికారాన్ని స్పష్టంగా తిరస్కరించేందుకు సిద్ధపడని వారు మరోవిధంగా చెప్పాలంటే వారు ఈ ఖిబ్లా (మరలవలసిన దిక్కు) వైపుకయితే తిరిగారు, కాని ఇతర ఖిబ్లాలకు వారు వెన్ను చూపడమూ జరుగదు.

దైవధర్మం బదులుగా ప్రపంచంలో నెలకొని ఉన్న అధికార వ్యవస్థ, మరియు దేవుని షరీఅత్ కు వ్యతిరేకంగా విధింపబడిన చట్టాలను తిరస్కరించడమూ జరుగదు. వారు అప్పుడప్పుడూ ఆ చట్టాల ప్రకారమూ నడచుకుంటారు మరియు అవసరం వచ్చినప్పుడు వీటివైపు మరలుతారు. వాస్తవానికి వారు ఇస్లాంలో ప్రవేశించినే లేదు. అల్లాహ్ పై విశ్వాసం కోసం తాగూత్ ను తిరస్కరించడం తప్పనిసరి. (తాగూత్ అంటే దైవానికి ప్రతిగా ఎవరి విధేయత అయితే తప్పనిసరిగా పాటించడం జరుగుతుందో అటువంటి వారు. అది పైతానూ, లేక మానవుడు కావచ్చు లేక పాలకుడు కావచ్చు. (ఇమామ్ రాగిబ్ ఇస్సహానీ)

అల్లాహ్ దానిని ఈమాన్ కన్నా ముఖ్యమైనదిగా చేశాడు :

فَمَنْ يُكْفِرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقَىٰ.

“ఇకనుండి తాగూత్ ను తిరస్కరించి, అల్లాహ్ ను విశ్వసించినవాడు సుస్థిరమైన, ఎన్నటికీ విడిపోని ఆశ్రయం పొందినట్లే.”

(అల్ బఖరహ్ : 256)

అందుచేత, దైవేతర చట్టాలను, వాటి ప్రతినిధుల, వాటి కేంద్రాలకు

చేరుకునే వారిని తమ మధ్యవర్తులుగా చేసుకొనే వారి విశ్వాస ప్రకటనను ఖుర్ఆన్ అంగీకరించలేదు.”

الْم تَر إِلَى الدِّينِ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نَزَّلَ إِلَيْكَ وَمَا نَزَّلَ
مِن قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ
يُكْفَرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

ప్రవక్తా! నీ వద్దకు పంపబడిన గ్రంథాన్నీ, నీకు పూర్వం పంపబడిన గ్రంథాలను మేము విశ్వసించాము” అని ప్రకటన అయితే చేసి తమ వ్యవహారాల పరిష్కారం కొరకు “తాగూత్” వద్దకు పోవాలని కోరిన వారిని నీవు చూడలేదా? వాస్తవానికి తాగూత్ను తిరస్కరించండి అని వారిని ఆదేశించడం జరిగింది. షైతాన్ వారిని పెడత్రోవ పట్టించి సన్మార్గానికి దూరంగా తీసుకుపోవాలని చూస్తాడు.”

(అన్ నిసా : 60)

ముస్లింల పరిధిలోనికి వచ్చే శాక కూడా, “అజ్ఞానం” నుండి మరలి, అజ్ఞానపు విశ్వాసాలు ఆచారాల నుండి అప్రమత్తం కాని వారి నుండి కూడా ఈ తిరస్కారపు కంపు వదలేదు. ఇప్పటి వరకూ వారి హృదయాల నుండి వాటిపట్ల ద్వేషం, అసహ్యభావం తొలగిపోలేదు. అజ్ఞానం ఏ పనులనయితే చెడ్డవిగా భావిస్తుందో, ఆ పనుల పట్ల అసహ్యత వారి హృదయాల నుండి వెడలిపోలేదు. దైవధర్మంలో ఇష్టమయినవి, సముచితమైనవి మరియు దైవ ప్రవక్తకు ప్రియమైన సున్నత్ అయినప్పటికీ, అటువంటి పనులను అజ్ఞానం చెడ్డవిగా భావించి ద్వేషిస్తుంది. నీచంగా చూస్తుంది.

అదేవిధంగా అజ్ఞాన కాలపు వారికి ప్రియమైనవి, గౌరవనీయమయినవీ అయిన కర్మలు, అవి అల్లాహ్ షరీఅత్లో అసహ్యకరమూ, నీచమయినవీ అయినప్పటికీ ఆ కర్మలూ, నైతికత, ఆచారాలూ అలవాట్ల పట్ల ప్రేమాగౌరవాలు వారి హృదయాల నుండి ఇప్పటి వరకూ దూరం కాలేదు.

అదేవిధంగా ఎవరి హృదయాల నుండి అయితే ఇంతవరకూ అజ్ఞానం పట్ల అభిమానం, పక్షపాతం దూరం కాలేదో, వారి కర్మలు కూడ అరబ్బుల అజ్ఞానం, ఇంకా వాస్తవంలో అన్ని రకాల అజ్ఞానం అంగీకరించే అఖండ సూత్రంపైనే ఆధారపడి ఉన్నాయి.

“నీ సోదరునికి ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ సహాయం చెయ్యి, అతడు జులుం చేసేవాడైనా లేక జులుంకు గురయిన వాడయినా సరే.”

అంతకన్నా సున్నితమయిన విషయం ఏమంటే, ఇస్లాంను అవలంబించిన తర్వాత కూడ, లేక ముస్లిం అనిపించుకున్నప్పటికీ దోషాల ప్రమాణం అజ్ఞాన కాలంలో ఉన్నట్లే ఉండటం, వస్తువుల విలువ, అజ్ఞానం నిర్ణయించిన ప్రకారమే ఉండటం జరుగుతుంది. అజ్ఞానం అంగీకరించే ఇవే విలువలు, ఇవే ప్రామాణికతలు జీవితంలో చోటు చేసుకోవడం సంభవిస్తుంది. ఇస్లాం యొక్క స్వచ్ఛతకు రుజువు ఏమంటే, కుఫ్ర్ మరియు దాని పూర్తి వాతావరణం దానికి సంబంధించిన వాటన్నింటిపట్ల దాని ప్రత్యేకతలు చిహ్నాలు అన్నింటిపట్ల ద్వేషం జనించాలి, ఇంకా దాని వైపునకు మరలే, అందులో చేరిపోయే భావన మనిషికి బాధాకరం కావాలి. ఇంకా విశ్వాస పటిష్ఠత ఏమంటే అతడు కుఫ్ర్ కు సంబంధించి అతి చిన్న పనికన్నా మరణానికి ఎక్కువ ఇష్టపడాలి. బుఖారీ హదీసులో ఇలా ఉంది :

“لَتَمَنَّ مَنْ كُنَ فِيهِ وَجَدَ حَلَاوَةَ الْإِيمَانِ، أَنْ يَكُونَ اللَّهُ وَرَسُولَهُ

أَحَبُّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا وَأَنْ يُحِبَّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا اللَّهُ وَأَنْ

يَكْرَهُ أَنْ يَعُودَ فِي الْكُفْرِ كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يَقْدَفَ فِي النَّارِ.

మూడు విషయాలు ఎవరిలో ఉంటాయో అతడికి ఈమాన్ మాధుర్యం అనుభవంలోకి వస్తుంది. ఒకటి, అల్లాహ్ మరియు ఆయన ప్రవక్త అతడికి అందరికన్నా ప్రియతములు కావాలి. రెండవది, ఎవరైనా ఇతర మానవుని పట్ల కేవలం అల్లాహ్ కోసమే ప్రేమ కలగాలి. మూడవది, అగ్నిలో పడవేయబడటం ఎంత సహించరానిదో కుఫ్ర్ లోకి రావడం అతడికి అంతే సహించరాని విషయం కావాలి. (ముత్తఫకున్ అలైమ్)

సహబాక్రామ్ (రజి) పరిస్థితి ఇలాగే ఉండేది. వారికి తమ గతకాలం (అజ్ఞాన కాలం) పట్ల తీవ్ర ద్వేషం జనించింది. వారి దృష్టిలో అజ్ఞానం కన్నా 'గొప్ప అవమానం మరోటి లేదు. వారు ఇస్లాం స్వీకరించడానికి పూర్వకాలపు ప్రస్తావన వచ్చినప్పుడు ఎంతో సిగ్గుతో, ద్వేషంతోనే ప్రస్తావించేవారు. ఆ కాలపు అన్ని విషయాలు, ఆచరణలు, బుద్ధి, కుఫ్ర్ మరియు పాపం, ఇంకా దైవ అవిధేయత పట్ల షరీఅత్ పరంగా, బుద్ధిపరంగానే కాక స్వాభావికంగానూ అసహ్యత కలిగేది. వారి ఈ గుణాన్ని అల్లాహ్ ఇలా అభివర్ణించాడు.

وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ
الْكَفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ ۗ

“కాని అల్లాహ్ మీలో విశ్వాసం పట్ల ప్రేమను కలుగజేశాడు. దానిని మీకు మనో రంజకమైనదిగా చేశాడు. అవిశ్వాసం, దుర్మార్గం, అవిధేయతల పట్ల మీకు వెగటు కలిగేలా చేశాడు.”

(అల్ హుజురాత్ : 7)

అజ్ఞానానికి ఒక చిహ్నం ఏమంటే, వారికి అల్లాహ్ మరియు ఆయన ప్రవక్త ఆదేశం వినిపించినప్పుడు వారు ప్రాచీన ఆచారాలు, రివాజులు, తాతముత్తాతల విధానాలను పేర్కొంటారు. ఇంకా అల్లాహ్ మరియు ప్రవక్తకు వ్యతిరేకంగా గత కాలాన్ని పురాతన రివాజుకు ఆధారంగా పేర్కొంటారు.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ، قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ
آبَاءَنَا، أَوَلَوْ كَانَ آبَاءَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَ لَا يَهْتَدُونَ ۗ

“అల్లాహ్ అవతరింపజేసిన ఆదేశాలను అనుసరించండి” అని వారితో అన్నప్పుడు, వారు “మా పూర్వీకులు అవలంబిస్తూ ఉండగా చూసిన పద్ధతినే మేము అనుసరిస్తాము” అని సమాధానం చెబుతారు. వారి పూర్వీకులు జ్ఞానం లేని వారైనప్పటికీ,

సన్మార్గం పొందని వారైనప్పటికీ, వారు వారినే అనుసరిస్తూ పోతారా?”
(అల్ బఖర : 170)

بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم
مُتَّبِعُونَ

“కాని వారు ఏమంటారంటే, మేము మా తాతముత్తాతలు ఒక మార్గంలో నడుస్తూ ఉండగా చూశాము. మేము వారి అడుగు జాడల్లోనే నడుస్తున్నాము.”
(అజ్ జుఖ్ రుఫ్ : 22)

అల్లాహ్ ఆదేశం మరియు వహీకి వ్యతిరేకంగా తమ తాతముత్తాతల ఆచరణ, తమ మనోకాంక్షలు, తమ ఇష్టప్రకారం నడుచుకోవడం ప్రత్యేక అజ్ఞాన ధర్మం.

قَالُوا يٰشُعَيْبُ أَصَلٰوَتَكَ تَأْمُرُكَ اَنْ نَّتْرِكَ مَا يَبْعُدُ اٰبَاؤُنَا اَوْ اَنْ
نَّفْعَلَ فِيْ اَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ .

“వారు ఇలా సమాధానం చెప్పారు, “షుఐబ్! మా తాత ముత్తాతలు పూజించిన దేవుళ్ళందరినీ మేము వదిలిపెట్టాలనీ, లేదా మా ధనాన్ని మా ఇష్టానుసారం ఖర్చుచేసుకునే అధికారం మాకు ఉండకూడదనీ, నీకు నీ సమాజ్ నేర్పుతున్నదా?”
(హూద్ : 87)

కనుక ఇటువంటి వారంతా అజ్ఞానం నుండి బయటపడి, ఇస్లాంలో పూర్తిగా ప్రవేశించలేదు. వారు అల్లాహ్ కు వ్యతిరేకంగా ప్రతిదానినీ వదులుకోలేదు. వారు తమను తాము సంపూర్తిగా అల్లాహ్ కు అర్పించుకోలేదు. ఈ సంపూర్ణ విముక్తి పరిపూర్ణ స్వీకారం అంటే హజ్రత్ ఇబ్రాహీమ్ అలైహిస్సలామ్ కు ఆదేశించబడిన ఇస్లాం మాత్రమే, ఆయన దానిని స్వీకరించాడు.

إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمُ، قَالَ أَسَلِمْتُ لِلرَّبِّ الْعَالَمِينَ

“అతను ఎలాంటి వాడంటే, ‘ముస్లిమ్‌వు అయిపో’ అని అతని ప్రభువు అతనితో అన్నప్పుడు అతను వెంటనే, “నేను విశ్వప్రభువు యొక్క ముస్లిమ్‌ను అయిపోయాను” అని జవాబు పలికాడు.”
(అల్ బఖరహ్ : 131)

ఈ ఆదేశమే ముస్లింలందరికీ ఇవ్వబడింది.

فَالِهَيْكُمْ إِلَهًا وَاحِدًا فَلَهُ أَسْلِمُوا.

“మీ దేవుడు ఒక్కడే. మీరు ఆయనకే విధేయులు అవ్వండి.”
(అల్ హజ్ : 34)

అలా కాని పక్షంలో అది అల్లాహ్‌తో యుద్ధమే అన్నమాట. అందుచేత ఈ సంపూర్ణ ఇస్లాంకు అల్లాహ్ ఒక చోట “ముస్లిం” అన్నాడు అంటే ఇది అల్లాహ్‌తో సంధి అన్నమాట.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوبَاتِ الشُّيْطَانِ، إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ

“విశ్వసించిన ప్రజలారా! మీరు పూర్తిగా ఇస్లాంలో ప్రవేశించండి. పైతాను అడుగుజాడలు త్రొక్కకండి. అతడు మీకు బహిరంగ శత్రువు.”
(అల్ బఖర : 208)

ఒక విషయం గుర్తుంచుకోవాలి. అజ్ఞానం అంటే కేవలం ప్రవక్త ప్రభవనానికి పూర్వకాలపు అరబ్బు జీవితం మాత్రమే కాదు. వహీ, దైవదౌత్యం, దైవగ్రంథం మరియు ప్రవక్తల సున్నత్‌ల నుండి గ్రహించబడని ప్రతి ఇస్లామేతర జీవితం మరియు వ్యవస్థ కూడ అజ్ఞానమే. ఇంకా ఇస్లాం సమస్యలు, జీవన సూత్రాలతో దానికి అనుగుణ్యత లేకపోవడం, అది అరబ్బుల అజ్ఞానం అయినా, ఈరానీయుల మతం అయినా, లేక భారత దేశంలోని బ్రాహ్మణత్వం అయినా,

ఈజిప్టులోని ఫిరౌనిజం అయినా, తుర్కీలోని అజ్ఘాసం అయినా లేక ప్రస్తుత పాశ్చాత్య సంస్కృతి అయినా, ముస్లిం జాతి పరీఅత్ పరమైన జీవితం మరియు వారి పరీఅత్ వ్యతిరేక ఆచారాలు, అలవాట్లు, బుద్ధులు, మర్యాదలూ, ఆకర్షణలు అయినా, అవి ప్రాచీనమైనవైనా లేక ఆధునికమైనవైనా, గతంలోనివైనా వర్తమానానికి సంబంధించినవైనా సరే. కుఫ్ర్ ఒక దోచుకునే వస్తువు కాదు. ఒక అంగీకరించబడిన మరియు సకారాత్మకమయిన వస్తువు కూడా. అది కేవలం దైవధర్మాన్ని వ్యతిరేకించడమే కాదు, పైగా అదొక మతపరమైన నైతిక వ్యవస్థ మరియు శాశ్వత ధర్మం. అందులో మన విధులు, తప్పనిసరి పనులూ ఉన్నాయి. ఇంకా అసహ్యకరమూ, హరాం చేయబడ్డవి కూడా ఉన్నాయి. కాబట్టి ఈ రెండు ఒకేచోట ఇమడలేవు. ఒక మనిషి ఏకకాలంలో ఈ రెండింటికీ విధేయుడు కాజాలడు. దైవప్రవక్తలు కుఫ్ర్ను కూకటివ్రేళ్ళతో పెకలిస్తారు. వారు కుఫ్ర్తో ఎటువంటి సామరస్యాన్ని, రాజీని కాంక్షించరు. వారికి కుఫ్ర్ను గుర్తించే సామర్థ్యం కూడా ఉంటుంది. కుఫ్ర్ విషయంలో వారు సునిశిత దృష్టి, ముందుచూపు కలిగి ఉంటారు.

అల్లాహ్ వారికి ఈ విషయంలో పూర్తి చతురత ప్రసాదిస్తాడు. వారికి గల బుద్ధికుశలతను దూరదృష్టిని నమ్మక తప్పదు. వారు ఏర్పరచిన ఇస్లాం సరిహద్దులు అవి, వాటికి నిర్ణయించిన హద్దుల్ని రక్షించుకోవాలి. ఇందులో ఏమాత్రం బద్ధకం చూపినా, రాజీధోరణి అవలంబించినా అది యూదులు, క్రైస్తవులు, భారతదేశంలోని మతాలు వికృతం అయిన తీరుగానే ధర్మాన్ని వికృతం చేసేస్తుంది.

దైవప్రవక్తల వారసులు కూడ ఈ విషయంలో వారి (ప్రవక్తల) లాగే స్థిరనిశ్చయాన్ని, బుద్ధికుశలతను కలిగి ఉన్నారు. వారు కుఫ్ర్గానీ, కుఫ్ర్పట్ల ప్రేమగానీ దాని తోడ్పాటుగానీ ఎటువంటి కాలంలో, ఎటువంటి శరీరంలో ఉన్నా దాని ఆత్మ ఏ రూపంలో వ్యక్తం అయినా వెంటనే స్పందిస్తారు. వారికి అందులో ఎటువంటి సందేహమూ కలుగదు. దానిని వ్యతిరేకించడంలో ఎటువంటి ఔచిత్యమూ వారికి ఆటంకం కానేరదు.

వారి కాలంలో అల్ప దృష్టికలవారు, దుర్మార్గులు మరియు త్రాగుబోతులు,

ప్రపంచం మరియు పవిత్ర క్షేత్రం, కాబా మరియు గుడికి విచక్షణ చూపడమే కుఫ్రాగా భావించేవారు. వారిని ఏహ్యభావంతో పరిహసిస్తూ వారిని నగర ధర్మాస్త్రవేత్తలుగా, వాణిజ్యఅధికారులు, ఉపన్యాసకులు, దేవుని సైనికులు అన్న బిరుదు నిచ్చేవారు. కాని వారు (ప్రవక్తల వారసులు) తమ పనిని పూర్తి సహనంతో నిలకడగా చేసుకుంటూపోయేవారు. ప్రవక్తలు ధర్మాన్ని పరిరక్షించే పనిని ప్రతి యుగంలో వారే చేస్తూ ఉండే వారనడంలో ఎటువంటి సందేహం లేదు.

ఈనాడు ఇస్లాం, యూదుమతంకన్నా, క్రైస్తవంకన్నా, హిందూమతం కన్నా శ్రేష్ఠమైన రూపంలో కనబడటానికి కారణం వారి సాహసం, స్థిరనిశ్చయం మరియు వారి అన్వేషణలే.

భారతదేశంలో ఏకత్వ సందేశం

ప్రపంచంలోని కొన్ని బహుదైవారాధకుల మతాలు, జాతులకు కేంద్రమూ, జన్మభూమి అయిన భారతదేశంలో ఇస్లాం పునాది వివిధ చారిత్రక కారణాల వల్ల ఎప్పుడూ బలహీనం గానే ఉంటూ వచ్చింది. ఇస్లాం అనే పరిశుద్ధ సెలయేటి జలాలు బాగా కలుషితం కాసాగాయి. ఈ చీకటి ఖండంలో ఒకప్పుడు ఇది ఉండేది, అన్న చిహ్నాలు మిగలకుండా అదృశ్యమయి పోతాయా అన్న అనుమానం పీడించేది.

హజ్రత్ ముజద్దిద్ అల్ఫసానీ (రహ్మాలై)

ముజద్దిద్ అల్ఫసానీ (రహ్మాలై) పునరుజ్జీవన కార్యక్రమాన్ని ఆరంభించినప్పుడు ప్రవక్తల దైవదౌత్య కార్యక్రమం యొక్క విధానంలోనే మొదటి అడుగు వేశారు. జహాంగీర్ ఎదుట సజ్జా చేయ తిరస్కరించడం ఆయన పునరుజ్జీవన చరిత్ర యొక్క ఉజ్వల శీర్షిక. ఆయన తన రచనల్లో స్పష్టంగా సమగ్రంగా, ఆచితూచిన పదాలతో తౌహీద్ (దైవ ఏకత్వం) గురించి వివరించారు. దేవుని ఏకత్వం గురించి, ఆయన ఒక్కడే ఆరాధనకు అర్హుడు కావడానికి గల

ఆధారాలను వక్కాణించారు. అది ఆయన విద్యాజ్ఞానానికి నమూనా. షిర్క్‌తో కూడిన ఆచారాల్ని, షిర్క్ వివిధ రూపాలను ఖండించారు. అజ్ఞాన ఆచారాలు, ముష్రికుల కర్మలు, తిరస్కారుల అనుసరణ నుండి సమకాలీనుల్ని కఠినంగా వారించారు. లేకుంటే పునరుజ్జీవన కార్యం పూర్తి కావటం అటుంచి, అసలు ఆరంభమే కాదు అన్నారు.

ప్రత్యేకించి సూఫీ సంప్రదాయ ఫలితం, లక్ష్యం, వేదాంతసారం, అభిలషించేది ఏమంటే అల్లాహ్‌తో ఎన్నటికీ తేడారాని సంబంధం, అనుబంధం, ఎటువంటి పరోక్షనిందాలేని సన్నిధి, ఎటువంటి సంఘర్షణ లేని ఏకాగ్రత తప్ప మరేమీ కాదు. భూమీ ఆకాశాలలోని అన్ని వస్తువుల గురించి లాభం, హాని, శక్తి మరియు ఇష్టాల భావన లుప్తం కానంత వరకూ ఇది సాధ్యం కాదు. ఇంకా మనోమస్తిష్కాలలో వారి పట్ల ప్రేమ, ఘనత వారికి భయపడటం, వారిపట్ల ఆశాభావం కలిగి ఉండటం గురించి పూర్తిస్వేచ్ఛ పొందనంత వరకు, ఇంకా వారు ఏ అర్థంలోనూ అభిలషణీయులు, ఆకర్షణ కలవారు, గొప్పవారు, ప్రియతములు, ముక్తసరిగా దేవుళ్ళు, ఆరాధ్యులు కాకూడదు. ఇది చిత్తశుద్ధి గల స్థానం. దీని వైపునకే దైవప్రవక్తలు, వారి వారసులు మార్గదర్శకత్వం నెరపారు. ముజద్దిద్ గారు తన రచనల్లో పలుచోట్ల దీని సందేశం ఇచ్చారు. దానిని స్పష్టం చేశారు కూడా.

వ్యవహారణా మజిలీలను దాటిన తర్వాత ఉద్రేకాలను అణచివేసిన తరువాత, ఈ వ్యవహారణ ద్వారా చేరవలసిన స్థానం చిత్తశుద్ధిని పొందటమే అని తెలుస్తోంది. ఇది భూమి ఆకాశాల ఆరాధ్యుల అంతంతో ముడిపడి ఉంది. మరొక రచనలో ఇలా తెలిపారు :

పరోక్ష రోగాల మూలం, అర్థవంతమయిన రోగాల అసలు కేంద్రం అల్లాహ్ తప్ప ఇతరులకు లోబడటం, నిమగ్నులు కావటమే. ఈ బంధం నుండి పూర్తిగా స్వేచ్ఛ లభించకపోయినట్లయితే క్షేమం దుర్లభం. ఎందుకంటే అల్లాహ్ సమక్షంలో ఇతరుల చేరికకు ఎటువంటి అవకాశం లేదు. దైవేతరులపై

ప్రేమకు అల్లాహ్ ప్రేమకన్నా ఆధిక్యత నివ్వడం, ఆ విధంగా అల్లాహ్ పై ప్రేమ మసకబారడం ఎంతో సిగ్గుమాలినతనం.

యుక్తితో కూడిన కొన్ని తౌహీద్ ఉదాహరణలు

హజ్రత్ షేఖ్ అబ్దుల్ ఖాదర్ జీలానీ (రహ్మలై) (హిజ్రీ 561లో మరణించారు). పెద్దరికం, వలీ కావడం గురించి ముస్లింలలోని అన్నివర్గాలు, ప్రాంతాలవారే కాక ముస్లిం జన సామాన్యంలో ఏకాభిప్రాయం ఉంది. గొప్పతాత్విక ఉదాహరణతో తౌహీద్ (ఏకత్వం) గురించి స్పష్టం చేశారు. ఆయన కవ్వాయిలు, కడగండ్లను దూరం చెయ్యడానికి లేదా ఏదో విధమైన లాభం పొందటానికి దైవేతరుల సహాయం అర్థించేవారి మూర్ఖత్వాన్ని వర్ణిస్తూ అన్నారు: “ప్రాణికోటి నంతటినీ ఒక మనిషిగా భావించండి. ఒక గొప్ప సామ్రాజ్యానికి అధినేత, గొప్ప అధికారం గలవాడు, ఊహించలేని ఆధిక్యతను బలాన్నీ కలిగి ఉన్నవాడు అయినవాడు ఆ మనిషి చేతులు కట్టివేశాడు. ఇంకా ఆ మహాచక్రవర్తి అతడి మొదకు ఉచ్చువేశాడు, అతడి కాళ్ళు కూడా కట్టివేశాడు, అతణ్ణి ఒక వెడల్పూ, లోతు కలిగి ఉరకలు వేసే తరంగాలు గల మహాప్రవాహం గల నది ఒడ్డున గల సనూబర్ చెట్టుకు వ్రేలాడగట్టాడు. ఆ తర్వాత ఆ చక్రవర్తి ఒక ఎత్తయిన, గొప్ప సింహాసనంపై కూర్చున్నాడు. అటువంటి సింహాసనాన్ని చేరుకోవాలనుకోవడం, చేరడం దుస్సాధ్యం. ఆ సామ్రాజ్యాధినేత తన ప్రక్కన బాణాలు, ఊటలు, బల్లాలు తదితర సామగ్రి, రకరకాల ఆయుధాలు పెట్టుకున్నాడు, ఆయుధాల సంఖ్యను అంచనా వెయ్యలేం. ఇక ఆ దృశ్యాన్ని చూసిన వాడెవరైనా ఆ బాదుషా వంక చూసే బదులు, అతడికి భయపడే, ఆశాభావం కలిగి ఉండే బదులు, ఉరికంబంపై వ్రేలాడే మనిషికి భయపడటం, అతడి పట్ల ఆశాభావం కలిగి ఉండటం సముచితమా? అటువంటి వాడు బుద్ధికలవారి దృష్టిలో బుద్ధిహీనుడుగా, మజ్నూ మరియు మానవుడి బదులు పశువుగా అనిపించుకునే అర్హత కలవాడు కాదా?”

అల్లాహ్ ఘనత, పెద్దరికం, తన దాసులపై సర్వాధికారం గురించి హజ్రత్

షేఖ్ షర్ఫుద్దీన్ యహ్యూ మునీరీ (రహ్మాల్లై) ప్రస్తావిస్తూ ఆయన తాను కోరినదల్లా చేస్తాడని, అతడు ఎవరినీ లెక్కచెయ్యడనీ, తన ఇష్టాన్ని చలాయిస్తాడని, ఏమయినా ప్రశ్నించే సాహసం ఎవరికీ లేదని, నాలుకలు తెగి నోళ్ళు మూతబడతాయని వివరించారు. ఒక గ్రంథంలో తన శిష్యుడు ఒకరికి రాస్తూ, ఆ వాస్తవాన్ని ఎలా వివరించారంటే అది చదివిన వారికి హృదయం కంపిస్తుంది. శరీరంలోని రోమాలు నిక్కబొడుచుకుంటాయి. ఆయన ఇలా రాశారు :

“ఆయన తాను కోరినది చేస్తాడు. ఎవరి మరణాన్నీ, మోక్షాన్నీ లెక్క చెయ్యడు. చూడండి! ఒక మనిషి దాహంతో అలమటిస్తూ అంటాడు, “నా క్రింద సెలయేళ్ళు ప్రవహిస్తున్నాయి. నేనేమో దాహంతో చస్తున్నాను. చుక్క నీళ్ళు కూడా నాకు దక్కడం లేదు అంటాడు. ఆకాశవాణి అదృశ్యంలో ఉండి అతడికి చెబుతుంది, నేను వేలాది సత్యవంతుల్ని భయంకరమైన చీకటి గల అడవిలో నీరూ, పచ్చికా లేని ఎడారిలోకి తెస్తాను. వారి కళ్ళూ, ముఖాలు కాకులకీ, గ్రద్దలకీ ఆహారం కావాలని అందరినీ హతమారుస్తాను. అప్పుడు ఎవరైనా ఏమయినా చెప్పదలిస్తే, వారి నోళ్ళకు సీళ్ళు వేస్తాను. “ఆయన చేయదలచుకున్నవి చేస్తాడు. ఎవరూ ఏమీ ప్రశ్నించలేరు. ఈ పక్షులూ నావే. సత్యవంతులూ నా వారే. మధ్యలో మాట్లాడేవాడు, మా చర్యను విమర్శించేవాడు ఎవరున్నారు?”

హజ్రత్ మీర్ సయ్యద్ అలీ హమ్దానీ (రహ్మాల్లై)

హజ్రత్ మీర్ సయ్యద్ అలీ హమ్దానీ గారు ఖత్లాన్ (సమర్ఖాండ్ ప్రాంతంలోని నగరాల సముదాయం) నుండి కాశ్మీరుకు రావడానికి కారణం ఏమిటి? ఆ అందాల లోయలోని అందం లాక్కువచ్చిందా? హిమాలయాల శిఖరాల ఔన్నత్యం మరియు లోయలోని పచ్చదనం లాక్కుచ్చిందా? ఆయన విడిచి వచ్చిన ప్రాంతం కూడా పక్కా, పూలతో నిండిన ప్రాంతం. సుందరమైన భూభాగమే. మరి ఏ వస్తువు ఆయన్ను ఇక్కడికి తెచ్చింది? ఆయన్ను లాక్కుచ్చిన ఆ వస్తువేమిటో చెప్పమంటారా? అది ఒక అభిమానం, తన ప్రియతమునితో

ప్రేమ అధికంగా ఉన్న వాడికి అతడి గురించి, అతడి గుణగణాల గురించి ఎంత బాగా తెలిసి ఉంటుందో; ఇంకా అతడి మేకూ, సుగుణాల పట్ల ఎలా నమ్మకం ఉంటుందో; అతడిలో తన ప్రియతముని పట్ల అంతే అభిమానం ఉంటుంది. తెలియని వాడు వజ్రాలు రత్నాలను రాయి, ఇటుక లాగా ఉంచేస్తాడు. విలువయిన వజ్రాన్ని తెలియని కారణంగా పగలగొడతాడు. కాని రత్నాల వ్యాపారిని చూడండి, అతడు ఏవిధంగా ఒక్కొక్క దానిపై ఎంత ఆపేక్ష చూపుతాడో చూడండి. దాని మీద చిన్న గీటు పడటాన్ని కూడ అతడు సహించలేకపోతాడు. పూదోట గురించి బుల్ బుల్ పిట్టని అడగాలి. జ్వాల గురించి అయితే మిణుగురుల్ని అడగాలి. ప్రేయసి గురించి అయితే ప్రియుడ్ని అడగాలి. ఇంకా తౌహీద్ గురించి అయితే ప్రవక్తల్ని, భక్తితత్పరుల్ని అడగాలి.

తౌహీద్ జన్మస్థానం

ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం తౌహీద్ కు అందరికన్నా గొప్ప అమానతుదారు. తౌహీద్ సందేశప్రదాత, మరియు వాస్తవజ్ఞుని, బాగా ఎరిగినవారు. శతాబ్దాలుగా ఆయన తెచ్చిన సంపదే ఇప్పటికీ పంచిపెట్ట బడుతోంది. ప్రళయదినం వరకూ పంచబడుతూ ఉంటుంది. మాకూ, మీకు కూడ దైవప్రవక్తవల్ల అదే సంపద పంచబడింది. ఆయన (సల్లం) అల్లాహ్ ను అందరికన్నా బాగా ఎరిగిన వారు. అందరికన్నా బాగా అల్లాహ్ ను గుర్తించినవారు. అందరికన్నా బాగా అల్లాహ్ ను ఇష్టపడేవారు. అందరికన్నా ఎక్కువగా అల్లాహ్ కు అర్పించుకునేవారు. అందుచేత ఆయన అభిమానం ఎటువంటిదో ఒక వ్యక్తి, కేవలం ఇంతే చెప్పాడు :

“అల్లాహ్ మరియు ఆయన ప్రవక్తకు విధేయత చూపేవాడు, హితబోధ పొందుతాడు. ఆ ఇద్దరికీ అవిధేయుడయినవాడు మార్గభ్రష్టుడు అవుతాడు.”

ఆయన (సల్లం) దీనిని సహించలేకపోయారు. ఇలా సెలవిచ్చారు :
 “(మీకు మాట్లాడే పద్ధతి తెలియదు), ఇలా (వేరు వేరుగా) చెప్పండి, “అల్లాహ్ కు, ఆయన ప్రవక్తకు అవిధేయుడయిన వాడు మార్గభ్రష్టుడవుతాడు.”

(అబూదావూద్). ఇలాగే ఒక వ్యక్తి అన్నాడు, “అల్లాహ్ మరియు మీరు కోరినట్లయితే ఈ పని అవుతుంది. ఆయన సల్లం పలికారు, నీవు నన్ను అల్లాహ్ కు సమానంగా నిలబెట్టావు, అలాకాదు కేవలం అల్లాహ్ కోరినది అవుతుంది.

అభిమానం అంటే ఇదే. ఒక నిజమయిన ప్రేమికుడికి ఎంత ప్రేమ ఉంటుందో, అంతే అభిమానమూ ఉంటుంది. అభిమానం ప్రేమకు లోబడి ఉంటుంది. అభిమానం జ్ఞానానికి లోబడి ఉంటుంది. అభిమానం చిత్తశుద్ధికి లోబడి ఉంటుంది.

సయ్యద్ అలీ హమ్దానీ (రహ్మాలై) అభిమానం

గొప్ప నాయకుడు మీర్ సయ్యద్ అలీ హమ్దానీ అల్లాహ్ ను ఎరిగిన భక్తాగ్రేసరులు, పరిపూర్ణ వలీ. దేవుని ప్రేమించేవారు, ప్రవక్తను ప్రేమించేవారు. ధర్మజ్ఞాని, ఉదారులు. ధర్మం విషయంలో ఆయనకు గల అభిమానం, లక్షలాది, కోట్లాది ప్రజలలో కానరాదు. కాశ్మీర్ అతి విశాలమైన లోయ అనీ, అక్కడి వారు దైవాన్ని ఎరుగరనీ, అక్కడ దైవం బదులు, సృష్టికర్త బదులు, సాటిలేని ఏకైక దైవం బదులు, ఎన్నో వస్తువులు పూజింపబడుతున్నాయని, విగ్రహారాధన జరుగుతోందనీ, ఆయన విన్నారు. కొన్ని వస్తువులు భూమిలోపల ఉన్నాయి, కొన్ని భూమిపైన ఉన్నాయి. కొన్ని నిలబడి ఉన్నాయి. కొన్ని పడుకొని ఉన్నాయి. ప్రజలు కాస్తంత బలం చూసి, లాభనష్టాలు కలిగించే సామర్థ్యం చూసి, ఏదైనా ప్రత్యేక విచక్షణ చూసి కాస్తంత అందచందాలు చూసి, వాటి ముందు తలను వంచారు. నా ఉద్దేశ్యంలో ఆయన గనక ఇక్కడకు వచ్చి ఉండకపోతే దైవం మరియు దైవప్రవక్త ఆయనకు లభించి ఉండరేమో. అందుచేత ఆయన తాను ఉన్న ప్రాంతం నుండి ఈ కాశ్మీరు లోయ వరకు గొప్ప గొప్ప ఆధ్యాత్మిక కేంద్రాలు ఉన్నాయి. వందలాది మదరసాలు, పీఠాలు (ఖానఖాలు) ఉన్నాయి. కాని మన ఒక్కరిపై ఈ బాధ్యత ఉందా, లేదా? అని ధైర్యశాలురు ప్రశ్నించుకోరు. ఆయన ఈ బాధ్యతను తన వ్యక్తిగత బాధ్యతగా భావించారు. ఎంతమంది

ఆయనను నిరోధించినా, ఆయన మార్గంలో ఎన్ని అవరోధాలు కలిగించినా, పర్వతాలు ఆయన దారికి అడ్డుపడినా, ఎన్ని నదులు దారికి అడ్డుపడినా ఆయన దేన్నీ లెక్క చెయ్యలేదు. ఒక ఆకాశవాణి, “సయ్యద్! కాశ్మీర్ కు వెళ్ళు, అక్కడ దైవ ఏకత్వ ప్రచారం చెయ్యి” అని ఆదేశించినట్లుగా తోచింది.

సయ్యద్ అలీ హమ్ దానీ స్పష్టంగా ఇలా గ్రహించారు. నేను దైవానికి జవాబు చెప్పుకోవాల్సి ఉంటుంది. హషర్ మైదానం ఎదురుగా ఉంది. దేవుని పీఠం ఉంది. దాని కారుణ్యధాయలో ప్రవక్తలు, వలీలు నిలబడి ఉన్నారు. అక్కడి నుండి ప్రశ్నించబడుతోంది, “సయ్యద్! నేను సృష్టించిన భూమిలోని ఒక ప్రాంతంలో దైవేతరుల ఆరాధన జరుగుతోంది. దైవేతరుల్ని మొక్కు కుంటున్నారు. కోరికలు తీర్చమని వేడుకుంటున్నారు. నువ్వు వాటిని ఎలా సహించగలిగావు? మీర్ సయ్యద్ అలీ ఎదుట అయితే ప్రపంచవ్యాప్త ఉలమాలు, తత్వవేత్తలు ఏకకంఠంతో, “అయ్యో! మిమ్మల్ని ప్రశ్నించడం జరగదు” అని చెప్పిన దృశ్యం కదలాడింది. ఆయన, “లేదు, నన్నే ప్రశ్నించడం జరుగుతుంది. నా ఆత్మాభిమానం దీనిని సహించజాలదు. దేవుని సువిశాల భూమిపైని ఒక చిన్న ప్రాంతంలో అయినా దైవేతరుల ఆరాధన జరగటం, దైవేతరులకు భయపడటం, వారిపై ఆశలు పెట్టుకోవడం, మానవుల్ని (సజీవులయినా, నిర్జీవులయినా) అదృష్టం, దురదృష్టాలు కలిగించేవారుగా భావించటం, సంతానాన్ని, ఉపాధిని ప్రసాదించే వారుగా భావించడం, వారిని అన్నివేళలా అన్ని చోట్లలో హాజరుగా ఉండేవారిగా అంతా చూస్తూ ఉండేవారిగా భావించడం గురించి నన్నే ప్రశ్నించడం జరుగుతుందని ఆయన బదులిచ్చి ఉండేవారు. ఉత్తర, దక్షిణాల్లో గానీ, హిమాలయాల్లోని పచ్చటి ఎత్తయిన శిఖరాల్లో గానీ, ఒక్క ప్రాణి అయినా ఇలా ఉంటే, దైవేతరుల్ని ఆరాధిస్తూ ఉంటే, దైవేతరుల్ని లాభనష్టాలు కలిగించే వారుగా భావిస్తుంటే, దైవేతరుల్ని ఈ సృష్టికి పాలకులుగా భావిస్తూ ఉంటే అక్కడికి వెళ్ళడం, వారికి దైవసందేశం వినిపించడం నా బాధ్యత అని చెప్పి ఉండేవారు.”

సృష్టి ఆయనదే, దానిపై అధిపత్యమూ ఆయనదే.

గుర్తుంచుకోండి. అల్లాహ్ సెలవిస్తున్నాడు :

أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ

“సృష్టి ఆయనదే, దానిపై అధిపత్యమూ ఆయనదే.”

(అల్ ఆరాఫ్ : 54)

పుట్టించడం అయితే ఆయనే కాని మరొకరు దానిపై అధిపత్యం చలాయించడంగానీ, మేము పుట్టించాము, నీవు దానిని పరిపాలించమని ఆయన ఈ రాజ్యాన్ని ఇతరులకు అప్పగించడం గానీ జరుగలేదు. అధికారీ ఆయనే, పాలకుడు (అడ్మినిస్ట్రేటర్) కూడ ఆయనే. తాజ్ మహల్ ను షాజహాన్ చక్రవర్తి కట్టించాడు. తుర్కిస్తాన్ వగైరాల నుండి నిర్మాణ శిల్పులను రప్పించాడు. కళాకారులు తమ నిర్మాణ కౌశల్యాన్ని ప్రదర్శించారు. వారు వచ్చి వెళ్ళిపోయారు. ఇప్పుడు తాజ్ మహల్ పై ఎవరికి తోచినట్లు వారు అధికారం చలాయించడం, సింహాసనాన్ని ఏర్పాటు చేయడం, దాన్ని పడగొట్టడం, తిరిగి నిర్మించడం లాగా కాదు.

ఈ ప్రపంచం తాజ్ మహల్ కాదు. ఈ ప్రపంచం కుతుబ్ మీనార్ కాదు. ఈ ప్రపంచం పురావస్తు ప్రదర్శనశాల కాదు. ఇది దైవం సృష్టించిన ప్రపంచం. పూర్తి వ్యవస్థ ఆయన గుప్పెట్లో ఉంది. ఆయన అధికారంలో ఉంది. ఇక్కడి చిన్న కార్ఖానాను సయితం ఆయన ఎవ్వరికీ అప్పగించలేదు. (ఆయన సామ్రాజ్యాధికారం భూమ్యాకాశాలను ఆవరించి ఉంది). ఆయన రాజ్యాంగపీఠం సృష్టినంతటినీ ఆవరించి ఉంది. ఈ భూమండలం అంతా ఆవరించి ఉంది. ఒక గ్రహం అయిన భూమి మాత్రమే కాదు, అన్ని నక్షత్రాలు, అన్ని పాలపుంతలు, పూర్తి సౌరవ్యవస్థ, పూర్తి అంతరిక్షవ్యవస్థ, ఇవన్నీ కూడ ఆయన అధీనంలో ఉన్నాయి. (కీ.శే. ఖాజా అల్లాఫ్ హుసైన్ హాలీ తన ప్రసిద్ధ గేయరచన “ముసద్దసె హాలీ” గ్రంథంలో చక్కగా అభివర్ణించారు).

ఇటువంటి ఆత్యాభిమానానికి ఒక నమూనా ఏమంటే, హజ్రత్ యాఖూబ్ (అలై) కు అవసాన కాలం సమీపించినపుడు, తన కుటుంబ సభ్యులందరు, కుమార్తెలు, మనవళ్లు, కుమార్తెల తరపు మనవళ్లు అందరినీ చేరబీలిచి, “నా ప్రియతములారా! ప్రాణ సమానులారా! నేను ఇహలోకాన్ని వీడిన తరువాత ఎవరిని ఆరాధిస్తారో మీరు నాకు నిశ్చింత కలిగించనంతవరకూ నా వీపు సమాధిని తాకదు” అన్నారు. వారు నిబ్బరంతో ఇలా జవాబిచ్చారు, “మీరు, మీ తండ్రి తాతలు ఇబ్రాహీం, ఇస్మాయిల్, ఇస్హాఖ్ అలైహిముస్సలామ్ల ప్రభువు, సాటిలేని ఏకైక దేవునినే ఆరాధిస్తాము.”

వారంతా ఇలా సమాధానం చెప్పారు,

قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَالِإِلَهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ
إِلَهُاً واحِداً وَحَـنُّ لَـهُ مُسْلِـمُونَ

“మీరూ, మీ పెద్దలయిన ఇబ్రాహీము, ఇస్మాయిల్, ఇస్హాఖ్ ప్రభువుగా భావించిన ఆ ఏకైక దేవుణ్ణి మేము ఆరాధిస్తాము. మేము ఆయనకి ముస్లిములమై ఉంటాము.”

(అల్ బఖర : 133)

నాన్నగారూ! తాతగారూ, తాతయ్యగారూ! మమ్మల్ని ఎందుకిలా ప్రశ్నిస్తున్నారు? మీకు ఏ విషయంలో సందేహం కలుగుతోంది? మీరు నిశ్చింతగా ఉండండి. మా చిన్నప్పటినుంచే మీరు ఏ శిక్షణనైతే ఇచ్చారో, హృదయంలోని మెత్తని భూమిలో ఎంతటి పవిత్ర తౌహీద్ బీజం నాటారో దాని నుండి మేము వైదొలగిపోము. మేము సత్యప్రభువు, ఎవరినైతే ఇబ్రాహీమ్, ఇస్మాయిల్, ఇస్హాఖ్ ఆరాధించేవారో ఆ ఏకైక దైవాన్నే ఆరాధిస్తాము. అప్పటికి ఆయనకు నిశ్చింత కలిగింది. సంతోషంగా ఇహలోకాన్ని వీడారు - ఈ గొప్ప గొప్ప వలీలు, ఇస్లామీ సందేశ ప్రదాతలు, పెద్దలు ఈ ప్రవక్తలకే వారసులు, ఉత్తరాధికారులు. వేలాది కుటుంబాలు, వందలాది జాతులు (తమ సంస్థాపకులు, ధర్మసందేశ ప్రదాతల తదనంతరం షిర్క్ జంజాటంలో చిక్కుకున్నట్లుగా) తన

సంతానం కూడా షిర్క్ జంజూటంలో ఎక్కడ చిక్కుకుంటారో అన్న శంక హజ్రత్ యాఖూబ్ అలైహిస్సలాంకు కలిగింది.

ఈ సందేశాన్నే ప్రతి దైవప్రవక్తా తీసుకువచ్చారు. దేవుని వలీలు ప్రపంచానికి వినిపించారు. సంస్కర్తలు, యుగకర్తలు తమ సమకాలీనులకు అందించారు. విజయం, సాఫల్యాల షరతు ఇదే. శక్తి గౌరవాల షరతు ఇదే. ఆయన ఎదుటే చేయి చాచాలి. ఆయన వైపునకే మనసు మరల్చుకోవాలి. అల్లాహ్ సెలవిస్తున్నాడు :

إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِي
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا، وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ

“ఆవు దూడను ఆరాధ్య దైవంగా చేసుకున్నవారు తప్పకుండా తమ ప్రభువు ఆగ్రహంలో చిక్కుకుని తీరుతారు. ఇహలోక జీవితంలో అవమానం పాలవుతారు. అబద్ధం సృష్టించేవారికి మేము ఇటువంటి శిక్షనే విధిస్తాము.” (అల్ ఆరాఫ్ : 152)

మేము గోశాలను ఎప్పుడు ఆరాధించాము? దానిపట్ల పలుమార్లు తౌబా చేస్తున్నాము. ఇటువంటి మూర్ఖపు చర్యకు మేమెప్పుడు పాల్పడగలం? అని వారు అని ఉండవచ్చు. అల్లాహ్ తన చిట్టచివరి గ్రంథంలో అందుకు ఇలా జవాబిచ్చాడు : మేము అబద్ధాన్ని సృష్టించేవారికి ఇలానే శిక్ష వేస్తాము. బహుదైవారాధనతో కూడిన విశ్వాసాన్ని, కర్మల్ని వారు చేర్చుకున్నారు. ముష్రీక్ ప్రాతిపదిక ఎప్పుడూ స్వకపోల కల్పిత కథలూ, గాధలూ సత్యదూరమైన, పరిశీలనా రహితమైన విషయాలపై ఉంటుంది. ఆ రెండూ (వ్రేళ్ళూ, పిల్లవేళ్ళూ మాదిరిగా) సర్వసాధారణంగానే అవుతాయి. అందుచేతనే అల్లాహ్ షిర్క్ గురించి ప్రస్తావిస్తూ ఇలా అంటున్నాడు :

فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ

“కనుక విగ్రహాల మాలిన్యానికి దూరంగా ఉండండి. అబద్ధపు మాటలు పలకండి.” (అల్ హజ్ : 30)

షిర్క్ను అల్లాహ్ సృష్టంగా “ఘోరమైన అబద్ధపు కల్పన”గా పేర్కొన్నాడు. ఇలా అంటున్నాడు :

وَمِنْ بُشْرِكٍ بِاللَّهِ فَفَقَدِ افْتَرَىٰ اِثْمًا عَظِيمًا

“ఇతరులను అల్లాహ్ కు భాగస్వాములుగా చేసేవాడు ఎంతో ఘోరమైన అబద్ధాన్ని కల్పించాడు అన్నమాట. అది ఎంతో తీవ్రమైన పాపపు మాట అన్నాడు.” (అన్ నిసా : 48)

తౌహీద్ విశ్వాసం ముస్లింల అంతర్జాతీయ చిహ్నం-

తౌహీద్ ముస్లింల సంస్కృతికి అంతర్జాతీయ చిహ్నం. అది విశ్వాసాలు లగాయతు ఆచరణల వరకు, ఆరాధనలు లగాయతు వేడుకల వరకు ప్రతి ఘోట ప్రస్ఫుటంగా కనబడుతుంది. వారి మస్జిద్ల మినార్లు రోజుకు ఐదుసార్లు, అల్లాహ్ తప్ప ఆరాధనకు, దాస్యానికీ అర్హుడు ఎవరూ లేదని ప్రకటిస్తుంటాయి. వారి ఇళ్ళు, వారి డ్రాయింగ్ రూంలు కూడ ఇస్లామీ సూత్రాల ప్రకారం, విగ్రహారాధన మరియు షిర్క్ చిహ్నాల నుండి సురక్షితంగా ఉండాలి. చిత్రపటాలు, స్టాచూలు, విగ్రహాలు వారికి ధర్మసమ్మతం కాదు. చివరకు పిల్లల ఆట వస్తువుల విషయంలో కూడ దీన్ని దృష్టిలో ఉంచుకోవడం అవసరం. ధార్మిక వేడుకలుగానీ, దేశం యొక్క సంతోష సంబరాలు గానీ రాజకీయ నాయకుల జన్మదినాలుగానీ, మతపీఠాధిపతుల పుట్టిన రోజులుగానీ లేక పతాకవిష్కరణ వేడుకలు గానీ, చిత్రపటాల విగ్రహాల ఎదుట వంగటం, వాటి ఎదుట చేతులు కట్టుకుని నిలబడటం లేదా వాటికి పూలదండలు వేయడం ముస్లింలకు నిషిద్ధం. వారి ఏకేశ్వరోపాసనా సంస్కృతికి విరుద్ధం. ముస్లింలు ఇస్లామీ సంస్కృతిని పాటిస్తూ దానికి కట్టుబడి ఉన్న ప్రతిఘోట వారు ఇటువంటి చర్యను మానుకుని, వేరుగా ఉంటారు. పేర్లలో, వేడుకల్లో, ప్రమాణంలో, పెద్దరికాన్ని గౌరవించడంలో, విధేయతను ప్రకటించడంలో తౌహీద్ హద్దుల్ని అతిక్రమించడం, ఒక జాతిని అనుసరించడం ఇస్లాం నుండి మరలిపోవడం వంటిదే.

తౌహీద్, శక్తికి మూలస్థానం

ఎవరి హృదయం అయితే తౌహీద్ పట్ల మిత్రత్వం కలిగి ఉంటుందో వారు అల్లాహ్ పైన భరోసా కలిగి ఉంటారు. కష్టాలలో ఆయన్నే వేడుకుంటారు. స్వస్థతలో, కలిమిలో ఆయనకే కృతజ్ఞతలు చెల్లిస్తారు. విధేయత, అవమానం, దాస్యం, తలవంచుకోవడంలో అల్లాహ్ తో తప్ప మరెవరితోనూ సంబంధం పెట్టుకోరు. ఇందులో గనుక లోటు జరిగితే దైవ సహాయంలోనూ లోటు జరుగుతుంది. దివ్య ఖుర్ఆన్ లో స్పష్టమైన సూచనలు ఉన్నాయి. ఏ ఉమ్మత్ (అనుచర సమాజం)లోని తౌహీద్ లో తేడా వచ్చిందో, దాని బలంలోనూ తేడా వచ్చింది. బలానికీ, శక్తికి మూలస్థానం తౌహీద్ విశ్వాసమే.

అల్లాహ్ సెలవిచ్చాడు :

سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَلَمَ
يُزَلُّ بِهِ سُلْطَانًا، وَمَا وَاهُمُ النَّارُ وَبِئْسَ مَثْوَى الظَّالِمِينَ ۝

“సత్యతిరస్కారుల హృదయాలను మేము భయంతో నింపే సమయం త్వరలోనే రాబోతోంది. ఎందుకంటే, ఎవరిని గురించి అల్లాహ్ ఏ ప్రమాణాన్నీ అవతరింపజెయ్యలేదో, వారిని, వారు అల్లాహ్ తో పాటు దైవత్వంలో భాగస్వాములుగా నిలబెట్టారు. వారి తుది నివాసం నరకం. ఈ దుర్మార్గులకు లభించే ఈ నివాసం ఎంతో చెడ్డది.” (ఆలి ఇమాన్ : 151)

ఇంకా

إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَأْتِيهِمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَ ذِلَّةٌ فِي
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَ كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ۝

“నిస్సందేహంగా ఆవుదూడను ఆరాధ్య దైవంగా చేసుకున్నవారు తప్పకుండా తమ ప్రభువు ఆగ్రహంలో చిక్కుకుని తీరుతారు.

ఇహలోక జీవితంలో అవమానం పాలవుతారు. అబద్ధం సృష్టించేవారికి మేము ఇటువంటి శిక్షనే విధిస్తాము.”

(అల్ ఆరాఫ్ : 152)

దౌర్బల్యానికి పిర్క్ కారణం అయ్యింది. ఎప్పుడూ అయింది. ఎప్పుడూ అవుతుంది. అల్లాహ్ వస్తువుల్లో కొన్ని గుణాలు ఉంచాడు. విషంలో ఒక గుణం ఉంది. ద్రావకంలో ఒక గుణం ఉంది. నీటికి ఒక గుణం ఉంది. అగ్నికి ఒక గుణం ఉంది. అదేవిధంగా పిర్క్లో బలహీనతా గుణం ఉంది. ఇంకా తౌహీద్లో బలం, నిర్భయత్వం, దోషరాహిత్య గుణం ఉంది. అందుచేత అది అన్నింటికన్నా విశ్వాసాలను సక్రమ పరచుకోవడానికి, ఇబ్రాహీమీ, ముహమ్మదీ, ఖుర్ఆనీ బోధనల ప్రకారం దైవంతో తౌహీద్ బంధం నెలకొనడానికి అది చాలా అవసరం. ఆ బంధానికి స్థిరత్వం అవసరం. ఎందుకంటే పైతాను ఎప్పుడూ మాటువేసి ఉంటాడు. ఎప్పుడూ దాడిచేస్తూ ఉంటాడు. సంపద ఉన్నచోటికే దొంగ వెళతాడు. ఎవరి దగ్గరయితే తౌహీద్ యొక్క ఈమాన్ యొక్క సంపద ఉంటుందో అటువంటి వారికి ప్రమాదం ఉంది. ఈ మహాభాగ్యం అసలే లేని వారికి ప్రమాదం లేదు.

మానవుడిపై తౌహీద్ విశ్వాసం యొక్క బుద్ధిపరమయిన ప్రభావం పడుతుంది. ఆ కారణం చేత అతడు సకల లోకాన్నీ, ఒక కేంద్రం, ఒక వ్యవస్థకు లోబడి ఉందని భావిస్తాడు. సృష్టి యొక్క చిన్నాభిన్నమయిన భాగాలలో ఒక స్పష్టమయిన సంబంధం, ఏకత్వం కనబడసాగుతుంది. ఈ విధంగా మానవుడు జీవితాన్ని పూర్తిగా వివరించగలుగుతాడు. యుక్తీ, దూరదృష్టి, మేలు మరియు తఖ్వాకు సహకారం, మానవాళి శుభశ్రేయాలు, సమాజ వ్యవస్థీకరణ, సంస్కృతికి మార్గదర్శకత్వం, ఇహపరాల సంగమం, ప్రత్యర్థి వర్గాల ఐక్యత, సోదరభావాల పునాదులపై అతడి ఆలోచనలు, ఆచరణల సౌధం నిర్మింప బడగలదు.

స్వచ్ఛమయిన తౌహీద్ విశ్వాసం

ఈ సృష్టి వ్యవస్థను ఏర్పరచిన వాడు ఒకడున్నాడు. అతడు అనాదిగా ఉన్నాడు. ఎల్లప్పుడూ ఉంటాడు. ఆయన సకల సద్గుణాలు, స్తోత్ర పలుకులు, మరియు ప్రత్యేకతలు గలవాడు. అన్ని రకాల దోషాలు, లోపాలు, బలహీనతల నుండి పవిత్రుడు. ఉనికిలో ఉన్న అన్ని వస్తువుల పూర్తి సమాచారం ఆయనకు తెలుసు. ఈ విశ్వం యావత్తు ఆయన సంకల్పంవల్లనే ఉంది. ఆయన సజీవుడు, అన్నీ వినేవాడు, అన్నీచూసేవాడు. ఆయనలాంటి వాడు మరొకడు లేడు. ఆయనకు పోటీదారు, సరిసమానుడూ ఎవరూ లేరు. ఆయన సాటిలేని వాడు. ఎవరి సహాయమూ అక్కరలేనివాడు. సృష్టిని నడిపించడంలో, అందుకు ఏర్పాట్లు చేయడంలో ఆయనకు అనుచరులు, సహాయకులు ఎవరూ లేరు. ఆరాధన (అంటే అతి గొప్పగా విధేయత) కు కేవలం ఆయనే అర్హుడు. ఆయన మాత్రమే రోగికి స్వస్థత కల్పించగలడు. ప్రాణికోటికి ఉపాధినిస్తాడు. వారి కష్టాలను దూరం చేస్తాడు. దైవం తప్ప ఇతరులను ఆరాధ్యులుగా చేసుకోవడం, వారి ముందు ఎంతో అవమానభావంతో, కడు దీనత్వాన్ని ప్రకటించడం, వారికి సజ్దా చెయ్యడం, వారిని వేడుకోవడం, మానవశక్తికి అతీతమైన, కేవలం దైవశక్తితో సంబంధం కల విషయాలలో వారి సహాయం కోరడం, (ఉదాహరణకు సంతానాన్ని అనుగ్రహించడం, అదృష్ట దురదృష్టాలను నిర్ణయించడం సహాయం చెయ్యడానికి అన్నిచోట్ల ప్రత్యక్షం కావడం, దూరంలో ఉన్న ప్రతి మాటను వినడం, మనసులోని మర్మాలను, అగోచర వస్తువులను తెలుసుకోవడం) ఇస్లామీ పరిభాషలో షిర్క్ (సాటి కల్పించడం) అవుతుంది. అది అన్నింటికన్నా పెద్ద పాపం. అది తౌబా చేయనిదే క్షమించబడదు.

(نُكْرُوتُ)

దివ్య ఖుర్ఆన్ లో చెప్పబడింది. ఆయన గొప్పదనం ఎలాంటి దంటే, ఆయన ఏదైనా చేయదలచుకున్నప్పుడు, “అయిపో” అని మాత్రమే ఆజ్ఞాపిస్తాడు. అంతే, అది అయిపోతుంది.

(యాసీన్ : 82)

అల్లాహ్ ఎవరి శరీరంలోనూ ప్రవేశించడు, ఎవరి రూపాన్నీ దాల్చడు. ఆయనకు అవతారం అంటూ ఏదీ లేదు. ఆయన ఒక చోటికి, ఒక దిశకు పరిఘితుడు కాదు. ఆయన ఏది కోరితే అది అయిపోతుంది. ఆయన కోరనిది ఏదీ జరగదు. ఆయన దాత, అక్కరలు లేనివాడు. ఏ వస్తువు అక్కరా లేనివాడు. ఆయనపై ఎవరి అధికారమూ పనిచేయదు. ఏం చేస్తున్నావు? అని ఆయనను అడగటం జరగదు. యుక్తి ఆయన గుణం. ఆయన చేసే ప్రతి పనీ, యుక్తితో కూడుకున్నదే. శుభాలతో కూడుకున్నది. ఆయన తప్ప ఎవరూ (వాస్తవ) అధికారిలేదు. అదృష్టమయినా, దురదృష్టమయినా ఆయన తరపు నుండే. ఆయన జరగబోయే విషయాలను జరగక ముందే తెలిసినవాడు. వాటికి ఉనికిని ప్రసాదిస్తాడు.

రెండవ భాగం

దైవదౌత్యం

మానవ నైజం వేసే ప్రశ్నలు

మానవ నైజానికి చెంది కొన్ని ప్రశ్నలు దాని లోతుల నుండి ఉండుండీ తలెత్తుతుంటాయి. ఈ ప్రశ్నలను వంకలు, సాకులు చెప్పి తప్పించుకోవటంగానీ, వాటి జవాబులను విస్మరించడంగానీ జరుగదు. ఈ లోకాన్ని ఎవరు నడిపిస్తున్నారు? ఆయన గుణగణాలు ఏమిటి? అతడికి మనతోనూ, మనకు అతడితోనూ గల సంబంధం ఏమిటి? అతడికి ఏది ఇష్టం, ఏది అయిష్టం? ఇంకా ఈ జీవిత పర్యవసానం, ఈ లోకానికి ముగింపు ఏమిటి? ఈ ప్రశ్నలు పూర్తిగా స్వభావ సిద్ధమూ, దైవికమూ అయినవి. ప్రపంచంలో అయితే ఉంటున్నాడు, దానిని ఎవడు పుట్టించారు? ఎవరు దానిని నడుపుతున్నారు? అని ప్రశ్నించే హక్కు పూర్తి మానవ నైజానికి ఉంది. ఇంకా అతడికి ఈ ప్రపంచాన్ని నిర్మించిన వాని గుణాలు తెలియనంతవరకు అతడికి దీనిపట్ల మానసిక సంబంధం ఏర్పడదు, హృదయంలో ఆసక్తి కలుగదు. ప్రపంచ పరిస్థితి అంతే. ఒక వ్యక్తి నైతిక స్వభావం, నడవడిక గుణగణాలు మనకు తెలియనంత వరకూ, మనకు కేవలం అతడితో మానసికంగా ఆసక్తి, చురుకైన సంబంధం ఏర్పడవు. కేవలం అతడి పేరుతో సంబంధం ఏర్పడదు. మరి మన సృష్టికర్త విషయంలో, అతడు ఉన్నాడని మాత్రం తెలుసుకోవడం తప్ప మరేమీ ఎరుగకపోతే అతడి యాజమాన్యం, కారుణ్యం, శక్తి, అధికారాలు, జ్ఞానం, సమాచారం, ప్రేమ, ఔన్నత్యం, ఆయన అనుగ్రహం, ఆయన సౌందర్యం గురించిన ఇతర గుణాలు, అతడికి మనతో గల దగ్గరి సంబంధం, మనకు అతని తీవ్రమయిన అవసరం, అతడి సహాయంతో మన ఉనికి, నిలకడ వంటి విషయాల గురించి తెలియకపోతే అటువంటి అతడితో మనకు ఏర్పడవలసిన సంబంధం ఏర్పడదు.

అదేవిధంగా భూలోక రాజ్యంలో నివసించే వారితో రాజ్యాధినేత కోరేదేమిటి అన్న ప్రశ్న కూడ సమంజసమైనదే. ఎందుకంటే ఏ రాజ్యంలో నివసించే వారైనా ఆ రాజ్య పాలకుని చట్టం మరియు వ్యవస్థను గురించి తెలుసుకోవడం వారి ప్రథమ కర్తవ్యం.

అదేవిధంగా ఈ జీవితం గురించి దాని పర్యవసానం ఏమిటో, దాని తర్వాత ఏమవుతుందో తెలుసుకోవడం కూడ బొత్తిగా స్వాభావికమయిన విషయమే. ఎందుకంటే ఈ ప్రశ్న అతడి భవిష్యత్తుతోనే కాక అతడి వర్తమానానికి సంబంధించిన విషయం, ఈ జీవితం తర్వాత మరో జీవితం ఉందనీ, అందులో పూర్వపు జీవితం గురించి లెక్క అడగబడుతుందని, ఆ పూర్వపు జీవిత కర్మల ప్రకారం అతడికి శిక్షా బహుమానాలు లభిస్తాయనీ తెలిసిన వ్యక్తి యొక్క వైఖరి, ప్రస్తుత జీవితంలో, ఐహిక జీవితం తప్ప మరో జీవితం గురించిన ఊహ లేని వ్యక్తి వైఖరికి పూర్తిగా భిన్నంగా ఉంటుంది. ఎందుకంటే, ఈ ప్రశ్న అతడి ఈ జీవితంలోను గొప్ప ప్రాధాన్యత కలిగి ఉంటుంది, ఇంకా దాని జవాబులో విలంబనకు అవకాశమే లేదు. ఎందుకంటే ఈ సమస్యను పరిష్కరించనిదే ఈ జీవితానికి సరయిన రూపకల్పన జరగదు.

ఇవి మన జీవితంలోని ప్రాథమిక ప్రశ్నలు. వాటిపై మోక్షం, గౌరవాలు, మన అదృష్టం గురించిన తీర్పు ఆధారపడి ఉన్నాయి. వీటి జవాబులో ఏకాస్త తప్పు, తడబాటు అయినా మన శాశ్వత వినాశానికి కారణం కాగలవు. ఈ జీవితం మనకు కేవలం ఒక్కసారికి మాత్రమే లభించింది. ఇది మనకు అన్నింటికంటే విలువయిన ఆస్తి, అది కేవలం ఊహలు, అంచనాల్లో, పరీక్షా, ప్రయోగాల్లో గడపబడదు.

ఈ ప్రశ్నలే కాక మరికొన్ని ప్రశ్నలు కూడ ఉన్నాయి. అవి కూడ మన దైనందిన జీవితానికి సంబంధించినవే. మన చుట్టుప్రక్కల నున్న ప్రపంచంతో, మనకూ దానికి గల సంబంధం ఏమిటి? ఈ అశాశ్వత జీవితంలో మన హోదా, మన ఉనికి యొక్క లక్ష్యం ఏమిటి? మనం ఒకరి చేతిక్రింద ఉన్నామా

లేక సర్వ స్వతంత్రులమా? బాధ్యతాయుతలమా లేక బాధ్యతా రహితులమా? బాధ్యత అంటూ ఉంటే ఎవరి ఎదుట, మన బాధ్యత ఎంతవరకు? మన శక్తి సామర్థ్యాలు, మన స్వంతమా లేక ఇతరుల స్వంతమా? వాటి వినియోగ విధానం ఏమిటి? ఈ జీవితంలో మన విశిష్ట లక్ష్యం, అంతిమంగా ఏమిటి? ఇటువంటి అసంఖ్యాక ప్రశ్నలకు మనం సహజంగానే పరిష్కారం కనుగొన వలసిన ప్రశ్నలు. జీవితాన్ని కేంద్రీకరించవలసిన ప్రశ్నలు.

ప్రశ్నల జవాబుకు రెండే మార్గాలు

ఈ ప్రశ్నల జవాబుకు రెండే మార్గాలు కాగలవు.

1. ఒకటి ఏమంటే వాటి జవాబును మనం మన వ్యక్తిగత జ్ఞానం, చింతనల కారణంగా స్వయంగా ఇవ్వాలి. కాని ఈ విధానం వలన మనం మహాఅయితే ఈ లోకాన్ని సృష్టించినవాడు ఒకడు తప్పక ఉన్నాడు అన్న అభిప్రాయానికి రాగలం. ఇక ఆయన గుణాలేమిటి? అన్న ప్రశ్నకు సంబంధించి మనం సమాధానాన్ని మన వ్యక్తిగత ఆలోచన కారణంగా ఇవ్వలేము. మన మేధస్సు అత్యంత ఉన్నత స్థాయికి చేరుకున్నప్పటికీ ఊహకు గల హద్దును దాటి ముందుకు పోజాలదు. ఈ వ్యవహారంలో ఊహకు అవకాశం లేదు. ఎందుకంటే సృష్టికర్తకూ సృష్టితాలకూ ఎటువంటి పోలికా లేదు. సృష్టిలో కళ్ళారా చూడగల, గ్రహించగల వస్తువులను చూడటం ద్వారా సృష్టికర్త గుణగణాలను ఊహించలేము.

దీని తర్వాత మరో క్లిష్టమయిన ప్రశ్న ఏమంటే ఆయన మన నుండి ఏమి ఆశిస్తున్నాడో నిర్ణయించడం. ఆయనకు ఏది ఇష్టం, ఏది అయిష్టం? మన మిత్రులు, ఆప్తులు, ముఖ్య సహచరుల సంతోషం, ఇష్టాయిష్టాల విషయంలో కచ్చితమైన అభిప్రాయం ఏర్పరచుకోవడం కష్టం కావడం మనం చూస్తూ ఉంటాం. ఈ విషయంలో కొన్ని సందర్భాలలో పెద్ద పెద్ద తప్పులు జరిగిపోతుంటాయి కూడ. మరి, ఒక కంటికి కనబడని అదృశ్యశక్తి ఇష్టాలు, అయిష్టాలను కచ్చితంగా నిర్ణయించడం కేవలం ఊహవలన ఎలా సాధ్యపడు తుంది?!

తర్వాత ఈ జ్ఞానం, ఆలోచనల ఫలితం ఒకటిగా లేదు. ఫలితం విభేదంతో, భిన్నత్వంతో కూడుకున్నది. ఒకడు తన ఆలోచన ఫలితంగా ఇలా ప్రతిపాదించాడు. ఈ సృష్టి కార్ఖానా సృష్టించేవాడు ఎవరూ లేకుండా నిర్మించబడింది. నడిపేవాడు ఎవరూ లేకుండానే నడుస్తోంది. దానికదే అంతం అయిపోతుంది. మరొకరి దృష్టిలో దీనికి సృష్టికర్త గనక ఉంటే, ఇప్పుడు సృష్టించబడిన వాటితో సంబంధం లేదు. వేరొకరి దృష్టిలో దీని సృష్టికర్తయే దీనికి వాస్తవ యజమానిగా ఉండేవాడు. కాని ఇప్పుడు అతడు ఇతరుల కోసం తన యాజమాన్యహక్కులను వదులుకున్నాడు. ఇప్పుడు అతడి రాజ్యంలో వారు రాచరికం నెరవేరుతున్నారు. ఒకడు ఈ ప్రపంచంలోని వస్తువుల్లో ప్రత్యక్షంగా తనకు లాభనష్టాలు చేకూరే, లేక చేకూర్చడం సాధ్యపడే ప్రతి వస్తువునూ తన దైవం (ఆరాధ్యుడు)గా, శక్తిగల ప్రతివాడినీ తన పాలకుడిగా చేసుకున్నాడు. అతడి బాహ్య ఇంద్రియ జ్ఞానం, దైనందిన అనుభవాలు, బుద్ధి, జ్ఞానం అతణ్ణి ఈ అభిప్రాయానికి లోనుచేశాయి. ఒకరి దృష్టిలో మానవుడు అభివృద్ధి చెందిన పశువు. అతడికి అవసరాలు, కోరికలు ఉంటాయి. అతడు స్వేచ్ఛాపరుడు, స్వయం నిర్ణయాధికారి. ఎంతమాత్రం ప్రశ్నించబడనివాడు. అతడి శక్తిని కట్టిడి చెయ్యలేం. అతడి అధికారం అంతులేనిది. అతడి చట్టం దైవికపరంగా గ్రహించినదీ కాదు. అతడి జ్ఞానానికి అగోచరమైన మూలం ఏదీ లేదు. ప్రపంచం ఒక సంఘర్షణ యొక్క రహస్యాన్ని ఇముడ్చుకుంది. ఇందులో అసలు చట్టం బలం మాత్రమే. నైతికత, మేలు, కీడు, సౌందర్యం, దోషం ఇవన్నీ అర్థం లేని పదాలు. (ఈ మాటలన్నీ ప్రాచీన అజ్ఞాన విశ్వాసాలు, మధ్యయుగాల అజ్ఞానం మరియు ఆధునిక అజ్ఞానానికి సంబంధించిన సిద్ధాంతాలు). (వివరాలకు “ఫలీసఫ వ మాబదల్ తబియాత్” అనే గ్రంథం చూడండి).

ఆయన ఉనికిని అంగీకరించిన తరువాత ఆయన గుణగణాల గురించి మేధావులు, తత్వవేత్తలు రకరకాల ఊహాగానాలు చేశారు. ఇంకా వారు ఆయనకు ఈ లోపాలు అంటగట్టారు. తమలో లోటుపాట్లు ఉండకూడ దనుకున్నారు.

తరువాతి ప్రశ్నలు అంటే ఈ సృష్టిలో మానవుడి అసలు స్థానం ఏమిటి? అతడి హోదా మరియు లక్ష్య నిర్ణయం, ఇతర ప్రాణులు మరియు తనతోటి వారితో అతడి ప్రవర్తనను నిర్ణయించడం, ఒకరికి లోబడి ఉండటం, మరియు స్వయం నిర్ణయాధికారం, బాధ్యత మరియు స్వేచ్ఛ గురించి చర్చ, తన శక్తులు మరియు ప్రత్యక్ష ఆస్తుల గురించి అతడి అభిప్రాయం? ఇవన్నీ నిజానికి మొదటి ప్రశ్నల పాదసూచికలు. వాటిని సరిగా పరిష్కరించినట్లయితే ఇవన్నీ వాటంతట అవే పరిష్కారం అయిపోతాయి. మొట్టమొదటి ప్రశ్నలను పరిష్కరించడంలో తప్పుచేసిన వారు, ఊహాగానాలు చేసినవారు ఈ ప్రశ్నల జవాబు విషయం లోనూ తప్పుకు లోనుకావడం, వారి ఊహాజనితాల్లోనూ విభేదం, విరుద్ధత, శంకా సందేహాలు చోటు చేసుకోవడం తప్పనిసరిగా సంభవం.

2. జవాబుకు రెండో మార్గం ఏమంటే మనం ఈ విషయంలో మరో బృందంపై నమ్మకం ఉంచడం. కాని ఆ బృందం ఏది అనే ప్రశ్న ఎదురవుతుంది. అదిగనక తత్వవేత్తల బృందం అయితే ఈ సమస్యల్లో మాకన్నా వారికి గల ప్రత్యేకత ఏమిటి? అని అడగబడవచ్చు. ఇంకా ఆ స్వభావానికి అందని సమస్యల పరిష్కారానికి వారివద్ద ఎటువంటి వైజ్ఞానిక ఒనరులు ఉన్నాయి? వారు ఆ సమస్యల విషయంలో తమ ఇంద్రియ జ్ఞానానికీ బుద్ధికీ ఎటువంటి ప్రమేయం లేదని అంగీకరిస్తారు. వారికి ఈ జ్ఞానం వైపునకు పిలిచేవారూ లభ్యం కాలేదు. అటువంటప్పుడు ఈ విషయంలో మనకు మార్గదర్శనం చేయించే హక్కు వారికి ఎక్కడిది? మనం వారిపై ఎలా నమ్మకం ఉంచగలం? వారితో స్పష్టంగా అనవచ్చు.

هَآ أَنتُمْ هَؤُلَاءِ حَآجَجْتُمْ فِيمَآ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ، فَلِمَ حَآجَجْتُمْ فِيمَآ
لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ، وَاللَّهُ يُّعَلِّمُ مَا يَشَاءُ وَلَا تَعْلَمُونَ

“మీకు తెలిసిన విషయాలను గురించి మీరు బాగా వాదించారు. కాని మీకు తెలియని విషయాలను గురించి కూడా మీరు ఇప్పుడు ఎందుకు వాదిస్తున్నారు? అల్లాహ్ కు తెలుసు. కాని మీకు తెలియదు.”

(ఆలి ఇమాన్ : 66)

ఇక ఇప్పుడు మిగిలింది ఒకే మార్గం. ఈ విషయంలో కొందరు మానవులపై నమ్మకం ఉంచాలి. వారి జ్ఞానం ఊహాజనితమైనది కాక ఖచ్చితమైనదీ, నమ్మకమైనదీ అయివుండాలి. మనకు కళ్ళారా చూడగల, చెవులారా వినగల విషయాల జ్ఞానం ఉన్నట్లే వారికి ఈ జ్ఞానాన్నీ వాస్తవాల్నీ దర్శించి పొందిన జ్ఞానం ఉంది. మనకు ఈ ప్రపంచంలో ఎన్నో విషయాలు రుజువులు అక్కరలేనివి ఉన్నట్లే వారికీ రుజువులు అక్కరలేనివి ఉన్నాయి. వారికి సమిష్టిగా మానవులకు లభించిన ఇంద్రియజ్ఞానం మాత్రమే కాక ఒక గ్రహణ శక్తి అదనంగా లభించింది. దానిని మనం “అగోచరాల గ్రహణశక్తి”గా చెప్పుకోవచ్చు. వారు దైవం నుండి నేరుగా అతడి ఇష్టాలు, ఆదేశాలు తెలుసుకోగలిగి, ఇతర మానవులకు అందచేయగలిగేందుకు. ఇవి కేవలం ప్రవక్తల సమూహం, వారి మచ్చలేని సుగుణాలు, వారి నిర్ణయద్వయమైన సత్యత, వారి మానవాతీత చతురత, సమానత్వం, వారి అద్భుతమైన బోధనలు, వారు ప్రత్యేక తరహాకు చెందిన వారనీ, మానవులకు అందుబాటులో లేని, విజ్ఞాన సమాచార మూలస్థానం వారికి తప్పక చేరువలో ఉందన్న నమ్మకం పుట్టిస్తుంది. వారి అద్భుత అలవాట్లు, గుణాలు, జ్ఞానాలకు వివరణ, వారు ప్రవక్తలు కావడాన్ని, వారి వద్దకు వహీ (దైవసందేశం) రావడాన్ని అంగీకరించడం తప్ప మరేమీ కాదు.

ఇంతకు ముందు పేర్కొన్న వర్గాలు (తత్వవేత్తలు, సిద్ధాంతకర్తలు) తమ జ్ఞానం నమ్మకమైనదీ, కచ్చితమైనదీ అని స్వయంగా వారూ వాదించరు. ఈ విషయంలో కళ్ళారా చూసినట్లు గట్టిగా వాదించే ఆధారమూ వారివద్ద లేదు. వారి మాటలు, వాదనల పర్యవసానం, ఇలా ఉండవచ్చు లేదా ఇలా ఉండాలి, లేక మేము చేస్తున్న వాదనలు (రుజువులు అక్కరలేనివీ, ఎంతమాత్రం సాధ్యం కానివీ) మనల్ని ఈ పర్యవసానానికి చేరుస్తాయి. అంతవరకే. వారు ఇంతకన్నా మరేం చెప్పగలరు?!

కాని, ప్రవక్తలు తమ జ్ఞానం కచ్చితమైందనీ, నమ్మకమైందనీ నొక్కి చెబుతారు. వారు కేవలం దైవం ఉన్నాడు లేక అతడి గుణాలు ఇవి అని

చెప్పడమేగాక, దాంతో పాటు ఇలానూ చెబుతారు: మేము అతడి మాటల్ని వింటాము. మేము ఆయనతో సంభాషిస్తాము. మా వద్దకు ఆయన సందేశాలు వస్తాయి. మా వద్దకు ఆయన దూతలు వస్తారు. వారికి దేవుని గుణాలు, ఆయన ఆదేశాలు, ఆయన సందేశం, ఇంకా తమ ప్రవక్త పదవి, దైవదౌత్యం, కచ్చితమైనవీ, రుజువులు అక్కరలేనివి ఇవి తప్ప ఏ విషయమూ వారికి ఇంత కచ్చితమూ, రుజువులు లేనిదీ కాజాలదు. ఎందుకంటే, వారికి ఈ వాస్తవాల పట్ల ఒక్క క్షణకాలం అయినా ఎటువంటి సందేహం, తడబాటూ కలగవు. ఎవరో ఏదో అనడం, వినడం వలన వారిపై ఎటువంటి ప్రభావమూ పడదు.

ప్రవక్త దైవదౌత్య పదవి యొక్క ఉన్నత స్థానంలో ఉంటాడు. అక్కడ్నించి ఆయన ఏ విధంగా ఉనికిలో ఉన్న గోచరాలను చూసాడో, అగోచర జ్ఞానాన్ని అదేవిధంగా చూస్తాడు, అతని ఎదుట వున్న ఈ ప్రపంచం ఎలా ఉంటుందో, పరలోకం కూడా అదేవిధంగా కళ్లెదుట ఉంటుంది. ఈ ఉన్నత స్థానంలో లేనివారు భూమిలోని అడుగుభాగం నుండి అతడికి దర్శనీయమైన వాటి గురించి అతడితో వాదోపవాదాలు చేస్తారు. నా కళ్ళు చూస్తున్న దానిని నీవు చూడలేవు. నా చెవులకు వినవచ్చే ధ్వనిని నీవు వినలేవు. నేను నా కళ్ళారా చూసి, చెవులారా విని ఏదయితే చెబుతున్నానో దాన్ని నమ్మడం తప్ప నీకు మరో గత్యంతరం లేదు. నీ మోక్షం దీనిపైనే ఆధారపడి ఉంది అని వాడితో చెప్పడం కన్నా వారు మరేమి చెప్పగలరు? (సఫా కొండపై చేసిన ప్రసంగంలో దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ప్రవక్తకూ ప్రవక్తేతరునికీ గల తేడాను స్పష్టం చేసే ఈ ముఖ్య అంశంపై ఎంతో మనోరంజకమైన శైలిలో వివరించారు. ఆయన (సల్లం) కొండపై నిలబడి అక్కడున్న వారిని ప్రశ్నించారు, “మీరు ఈనాటి వరకూ నన్ను ఎలాంటివాడుగా చూశారు?” అందరూ ముక్తకంఠంతో పలికారు, “మిమ్మల్ని ఎల్లప్పుడూ సత్యవంతులుగా, అమానతుదారుగా చూశాము”. తిరిగి ఆయన (సల్లం) అన్నారు, “సరే, ఈ కొండవెనుక ఒక సైన్యం ఉంది. అది మీరు ఏమరుపాటుకు గురయినప్పుడు, మీపై దాడి చేయాలనుకుంటోంది అని నేను చెప్పాననుకోండి, దాన్ని మీరు నమ్ముతారా?”

ప్రజలు పలికారు, దీన్ని నమ్మకపోవడానికి మా దగ్గర ఎటువంటి కారణమూ లేదు. (ఎందుకంటే మీ సత్యత మా అనుభవంలో ఉన్న విషయమే. మీరు ఎంత ఎత్తయిన ప్రదేశంలో ఉన్నారంటే మాకు కనబడని ఆ సైన్యం మీకు కనబడవచ్చు). ఇలా అంగీకరించిన తర్వాత ఆయన సల్లం పలికారు, దైవశిక్ష రాబోతోందని మిమ్మల్ని హెచ్చరిస్తున్నాను. ఇటువంటి వాస్తవంపై ఆధారపడిన, ప్రవక్తకు శోభించే ప్రసంగంలో ఆయన (సల్లం) ప్రవక్త యొక్క రెండు విశిష్టతల్ని స్పష్టం చేశారు. ఒకటి అతని ఉన్నతమైన సత్యత, మరియు పవిత్రమయిన ప్రవర్తన - రెండవది అతడికి ప్రవక్తలకు ఉండే దూరదృష్టి, దైవికంగా లభించింది. మరియు అగోచరాల్ని చూడగలగడం. ఈ గుణాలు ఇతర మానవుల్లో ఉండవు. ఆ కారణం చేత ఇతర మానవులకు ఆయన అనుసరణ తప్ప మరో గత్యంతరం లేదు).

ఒక ప్రవక్త (హజ్రత్ ఇబ్రాహీం అలైహిస్సలాం)తో అతని జాతివారు, దైవం మరియు ఆయన గుణాల గురించి తర్కించినప్పుడు, ఆయన ఎంతో సౌమ్యంగా, తనకూ, ఆధారాలేకుండా వాదించే వారికీ, గల తేడాను వివరించారు.

وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ أَتُحَاجُّونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ

అతని జాతివారు అతనితో వాదులాటకు దిగగా అతను వారితో ఇలా అన్నాడు, “మీరు అల్లాహ్ విషయంలో నాతో కలహిస్తున్నారా? వాస్తవానికి ఆయనే నాకు ఋజుమార్గం చూపించాడు.”

(అల్ అన్ ఆమ్ : 80)

మరో ప్రవక్త (హజ్రత్ హూద్ అలైహిస్సలాం) ఇదే తేడాను ఇలా వివరించారు :

قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيْنَةٍ مِنْ رَبِّي وَأَنْتِي رَحْمَةٌ مِنْ عِنْدِهِ فَعَمَّيْتُ عَلَيْكُمْ أَنْزَلْتُكُمْ مَوَّهَا وَأَنْتُمْ لَهَا كَرَاهُونَ

“అతను ఇలా అన్నాడు, “నా జాతి సోదరులారా! కొంచెం ఆలోచించండి, ఒకవేళ నేను నా ప్రభువు తరపు నుండి వచ్చిన ఒక స్పష్టమైన నిదర్శనంపై నిలబడి ఉంటే, తరువాత ఆయన నాకు తన ప్రత్యేక కారుణ్య భాగాన్ని కూడా కలుగజేస్తే, - కాని అది మీకు కనిపించకపోతే, మీరు నమ్మడానికి సిద్ధంగా లేకపోయినా, మేము దానిని మీ నెత్తిపై బలవంతంగా ఎలా రుద్దగలము?”

(హూద్ : 30)

ఇక మూడవ ప్రవక్త (హజ్రత్ ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం) గురించి ఇలా చెప్పబడింది :

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۖ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ

“అతను తన మనోవాంఛలను అనుసరించి చెప్పటం లేదు. ఇది ఒక వహీ. అతనిపై అవతరింపజేయబడుతోంది.”

(అన్ నబ్వీ : 3, 4)

అతడు దర్శించిన దాని గురించి చెప్పబడింది :

مَا رَأَىٰ الْبَصَرُ وَمَا طَعَىٰ ۚ لَأَقْصَىٰ مِنَ الْبَيْتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ

“అతని చూపులు తప్పిపోనూ లేదు. హద్దును దాటిపోనూ లేదు. అతను తన ప్రభువు యొక్క గొప్ప గొప్ప సూచనలను చూశాడు.”

(అన్ నబ్వీ : 17, 18)

مَا كَذَّبَ الْفِرَاقُ إِذْ رَأَىٰ ۖ اتَّسَارُونَ عَلَىٰ مَا بَرَأَ

“అతని కళ్ళు చూసిన దానిలో ఆయన హృదయం అసత్యాన్ని జోడించలేదు. అయితే మీరు, అతను కళ్ళారా చూస్తూ ఉన్న దానిని గురించి అతనితో వివాదానికి దిగుతారా?”

(అన్ నబ్వీ : 11, 12)

ఈ నమ్మకం, కళ్ళారా చూసిన దానికి బదులుగా ఉన్నదాన్ని, దాని వాస్తవాన్ని వినండి.

ان يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمْ
الْهُدَىٰ

“యదార్థమేమిటంటే, వారు కేవలం ఊహలనూ, అనుమానాలనూ అనుసరిస్తున్నారు. వాస్తవానికి వారి ప్రభువు తరపు నుండి వారి వద్దకు సన్మార్గం వచ్చేసింది.” (అన్ నఖ్బ్ : 23)

وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ
الْحَقِّ شَيْئًا

“వాస్తవానికి ఈ విషయంలో వారివద్ద ఎటువంటి జ్ఞానమూ లేదు. వారు కేవలం అనుమానాలను అనుసరిస్తున్నారు. సత్యం స్థానంలో అనుమానం ఏమాత్రం ఉపయోగపడదు కదా!” (అన్ నఖ్బ్ : 28)

జీవితానికి సంపూర్ణ వివరణ, వహీ మరియు ప్రవక్తల దూరదృష్టి వినా సాధ్యం కాదు

నైజానికి వెలువల ఉన్న ఈ ప్రశ్నలతో పాటు వాటికి జవాబు ఇవ్వనిదే మన జీవితం పశువుల జీవితం కన్నా శ్రేష్ఠమైనది కాజాలదు. మనం వహీ వెలుగు మరియు ప్రవక్తల దూరదృష్టి లేకుండా మన జీవితాన్ని సంపూర్ణంగా వివరించలేము. ఇంకా ఈ సృష్టిలో పనిచేస్తున్న, సృష్టివ్యవస్థకు వాస్తవ కేంద్రాన్ని, దాని యొక్క సమగ్రమైన విజ్ఞతతో కూడిన చట్టాన్ని దర్యాప్తు చెయ్యలేము. మన స్వంత దృష్టిజ్ఞానంతో మనకు ఈ జీవితం ఒక ఏకత్వంగా కనబడదు. పైగా మనకు ఒక చిందర వందర పుస్తకం కనబడుతుంది. దాని పేజీలు చెల్లాచెదరై ఉంటాయి. దాని కొన్ని పేజీలు, కొన్ని శీర్షికల్ని మనం పరిశీలించి చదువుకోగలం. కాని సృష్టి గ్రంథం యొక్క ముఖ్యాంశం ఈ గ్రంథ వివరణ, దాని రచయిత అంతరంగం, మనోరథం, ప్రవక్తల దివ్యదృష్టి లేనిదే మనకు తెలియదు.

తత్వవేత్తలు, పదార్థ విజ్ఞాన శాస్త్ర నిపుణులు సృష్టి గురించి చేసిన పరిశోధనలు, జీవితం గురించి తెరలేపిన వాస్తవాలు, సహజ శక్తులను తమ జ్ఞానం, అనుభవాల ద్వారా మానవులకు ఏవిధంగా లోబడచేశారో, ఏవిధంగా విశ్వంలోని ఒక్కో విభాగం, జీవితంలోని ఒక్కో పార్శ్వాన్ని గురించి శాశ్వత సూత్రాల్ని సంకలనపరిచారో గ్రంథాలయాలు ఏర్పాటు చేశారో అదంతా మానవ విజ్ఞానానికి సంబంధించిన ఘనకార్యమే అనడంలో సందేహం లేదు. కాని, ఇదంతా ఈ జీవితం మరియు విశ్వం యొక్క అసలు సముదాయానికి చెందిన అసంఖ్యాక భాగాలతో పరస్పరం ఎటువంటి సంబంధమూ లేదు. వీటి కేంద్రం ఏదో తెలియదు. ఇదంతా ఏ వ్యవస్థకు లోబడి ఉంది? ఏ లక్ష్యానికి లోబడి ఉంది? ఎటువంటి ముఖ్య ఉద్దేశ్యానికి సేవ చేస్తుంది? అన్న ప్రశ్నలకు జవాబు తత్వవేత్తలు, శాస్త్రవేత్తల వద్ద లేదు. వాస్తవానికి విజ్ఞానపరంగా మనకు ఈ ప్రశ్నలే అతి ముఖ్యమైనవి. ఇంకా ఆచరణాపరంగా కూడా వాటి ప్రాముఖ్యత చాలా ఉంది. ఎందుకంటే, నైతికత, ఆచరణా ధోరణి ఇంకా జీవితం యొక్క ప్రాథమిక దృక్కోణం ఈ ప్రశ్నలపైనే ఆధారపడి ఉంది. తత్వవేత్తలు, శాస్త్రజ్ఞులు తమ ప్రయాణానికి అసలు కేంద్ర బిందువు (సృష్టికర్తను తెలుసుకొనడం)తో ఆరంభించలేదు. అందువలన వారు హమేషా ఆకాశపుటంచుల్లో దారితప్పు తుంటారు. జీవితపు పజిల్ను సాల్వ్ చేయలేకపోతారు.

కాని, అందుకు పూర్తి విరుద్ధంగా మనం వహీ వెలుగులో, ప్రవక్త దివ్య దృష్టితో ఈ లోకాన్ని పరిశీలించినప్పుడు అదొక “ఏకత్వం”గా కనబడుతుంది. ఒక గొప్ప ఏకత్వ వ్యవస్థగా తెలుస్తుంది. దాని భాగాల్లో పరస్పరం సంబంధం ఉంది. ఇదంతా ఒక కేంద్రానికి లోబడి ఉంది. వాటి ప్రతి చర్య, ప్రతి పనీ ఒక లక్ష్యానికి లోబడి ఉంది. వాటిల్లో పరస్పర ఘర్షణ లేదు. స్వయం కేంద్రీకరణ లేదు. ప్రపంచం ఒక సక్రమమైన, సమతౌల్యం గల యంత్రం. దానిలోని ప్రతి భాగమూ దీని స్థానంలో అది పనికొచ్చేదే. ఇంకా ఇతర భాగాలకు సహకరిస్తూ ఉంది. లేక ప్రపంచం ఒక పెద్ద కార్ఖానా. దానిలో వందలాది యంత్రాలు పనిచేస్తున్నాయి. ప్రతి యంత్రానికీ మరో యంత్రంతో పూర్తిగా

సంబంధం ఉంది. ఈ పూర్తి మెషినరీ లేక కార్ఖానా ఒక నిపుణుడయిన, అధికారం, శక్తిగలవాని చేతుల్లో ఉంది. ఆయన దీనిని తానే నిర్మించిన ఒక చట్టం, ఒక వ్యవస్థ క్రింద నడిపిస్తున్నాడు.

ప్రవక్తలు, పరిశోధకుల దృక్కోణం ఆచరణా సంవిధానంలోని విభేదం

ప్రవక్తలు, తత్వవేత్తలు, పరిశోధకుల దృక్కోణం, ఆచరణా విధానం ఈ విశ్వవ్యవస్థ విషయంలో విభేదంతో కూడి ఉంది. దానిని మేము ఒక ఉదాహరణ ద్వారా విశదీకరిస్తున్నాము. ఒక నగరంలో విద్వాంసులు, పరిశోధకుల బృందం ఒకటి ప్రవేశించింది. ఆ నగరం యొక్క నైసర్గిక స్వరూపం ఏమిటి? దాని నలువైపుల గల హద్దులు ఏవి? దాని పొడవు వెడల్పులు ఎంతెంత? ఆ నగరంలో ఎన్ని నదులు, ఎన్ని పర్వతాలు ఉన్నాయి? నదులు ఎక్కడ నుండి ప్రవహిస్తున్నాయి? ఈ పర్వతాలు ఏ మేరకు వ్యాపించి ఉన్నాయి? నగర వైశాల్యం ఎంత? అక్కడ ఏయే పంటలు పండుతాయి? అని అందులోని ఒక వర్గం పరిశోధిస్తుంది. ఇది భాగోళికుల వర్గం, మరోవర్గం, ఈ నగరం ఎప్పట్నుంచి వికాసస్థానంగా ఉంది? నగరంలో ఏయే పురాతన చిహ్నాలు ఉన్నాయి? వాటి చరిత్ర ఏమిటి? అని పరిశోధిస్తుంది. ఇది చరిత్రకారులు, పురావస్తు శాస్త్రజ్ఞుల బృందం.

కొందరు ఈ భూభాగం ఎటువంటిదో పరిశోధించటానికి త్రవ్వకాలు చేస్తారు. దానిలోని ఖనిజాలను దర్యాప్తుచేస్తారు. ఇది భూగర్భశాస్త్ర నిపుణుల బృందం.

కొందరు ఆ నగరంలో ఒక గ్రహవేధశాలను ఏర్పాటుచేసి అక్కడ్నుంచి గ్రహాలు, నక్షత్రాలను అధ్యయనం చేస్తారు. అవి భూమికి ఎంతదూరంలో ఉన్నాయో దర్యాప్తు చేస్తారు. భూకంపాలు, వర్షాలు ఋతుపవనాలను గురించి ముందస్తు సూచనలు చేస్తారు. ఇది వాతావరణ శాస్త్రజ్ఞుల బృందం.

కొందరు అక్కడ రసాయనశాలను ఏర్పాటు చేస్తారు. అక్కడ మందుల ప్రభావాలను గురించి ప్రయోగాలు చేస్తారు. మూలకములు, సమ్మేళనాలను విశ్లేషించి నూతన పరిశోధనలు చేస్తారు. ఇది రసాయన, వృక్షశాస్త్ర నిపుణుల బృందం.

కొందరు నగర భాషను గురించి పరిశీలిస్తారు. దాని సాహిత్యాన్ని అధ్యయనం చేస్తారు. దాని నిఘంటువుకు రూపకల్పన చేస్తారు. భాషా సూత్రాలను రచిస్తారు. ఇది పండితులు, విద్వాంసుల బృందం.

కొందరు ఆసక్తిపరులు ఇటువంటి శుష్క చర్చలను కాదని, అందచందాల గురించి శ్రద్ధవహిస్తారు. పూలు, ఆకులు, ప్రకృతి దృశ్యాలను ఆస్వాదిస్తుంటారు. వాటి గురించి ప్రభావయుక్తమయిన, మనోరంజకమైన శైలిలో అభిప్రాయ ప్రకటన చేస్తుంటారు. ఇది కవుల బృందం.

కొందరు అక్కడి అలవాట్లు, ఆచారాలు, బుద్ధుల గురించి అధ్యయనం చేస్తారు. వాటిని విమర్శిస్తుంటారు. ఈ అలవాట్లు, ఆచారాలు ఎక్కడ్నించి వచ్చాయో ఆరా తీస్తారు. అవి ఎలా ఏర్పడ్డాయి? వాటిల్లో నిజమైనవి ఏవి? ఏవి సంస్కరింపదగ్గవి? అని ఆలోచిస్తారు. ఇది సామాజిక శాస్త్రజ్ఞుల బృందం.

కొందరు నగరం గురించిన మార్పులు సంస్కరణలు సూచిస్తారు. నగర వ్యవస్థ అభివృద్ధి మరియు నగరవాసుల సౌకర్యాల కల్పనకు వారివద్ద కొన్ని ప్రతిపాదనలు ఉంటాయి. వీరు సాంస్కృతిక వేత్తలు.

ఈ బృందాలన్నీ తమ తమ కార్యకలాపాల్లో నిమగ్నం అయిపోతాయి. వీరు ఆసక్తితో అకుంఠిత దీక్షతో తమ తమ విభాగాల్లో పరిశోధనలు చేస్తూ పోతారు.

ఇప్పుడు ఒక వ్యక్తి నగరంలో ప్రవేశించాడు. అతడు నగరాన్నంతటినీ నిశితంగా పరిశీలించాడు. అతడు అన్నింటినీ చూస్తాడు. వాటి గురించి వింటాడు. కాని ఏ విషయం పట్టా శ్రద్ధచూపడు. అతడి దృష్టిలో నగర వైశాల్యం ఎంత? దాని చరిత్ర ఏమిటి? దాని భూమి పొరల్లో ఏయే ఖనిజాలున్నాయి?

ఇంకా ముందు పేర్కొన్న బృందాల దృష్టిలో గల ముఖ్యమయిన అంశాలు - ఇవేవీ అతడి దృష్టిలో ముఖ్యమయిన ప్రశ్నలు కావు. అతడి దృష్టిలో ప్రాథమికమయిన ముఖ్యమయిన ప్రశ్న, ఈ నగరం, అందంగా, కళాత్మకంగా ఎవరు నిర్మించారు? ఇక్కడ ఎవరి అధికారం చెల్లుబాటు అవుతుంది? నగర పౌరులు ఎవరి పాలితులు? నగర జనాభా, సాధారణ పౌర జీవితానికి, నగర యజమానికి సంబంధం ఏమిటి? ఎలాంటిది? అతడు ప్రభుత్వం మరియు పాలితుల మధ్య సంధానకర్త అవుతాడు. ప్రభుత్వ ప్రతినిధి, దాని ఆదేశాలను వివరించేవాడు అవుతాడు. ఆ విజ్ఞాన, పరిశోధన బృందాలు అన్ని కలసి కూడా అతడికి ప్రత్యామ్నాయం కాజాలవు. అతడే లేకుండా ఈ నగరం యావత్తు ఒక పురావస్తుశాలగా, విహార స్థలంగా ఉండిపోతుంది. ప్రపక్తల దృక్కోణం, తత్వవేత్తలు, పరిశోధకులకన్నా సూత్రప్రాయంగా వేరుగా ఉంటుంది. వారి పని సృష్టిలోని పదార్థాలు వాస్తవికతను వెల్లడించడం, పరిశోధించడం కాదు. వారి అసలు అంశం సృష్టించినవాడు, అతని గుణాలు, ఆయన ఆదేశాలకు సంబంధించినదై ఉంటుంది. సృష్టిగ్రంథంలోని పత్రాలు, పుటల, పంక్తులు వారి ఎదుట కూడా ఇతరుల ఎదుటిలాగే తెరచుకుని, వ్యాపించి ఉన్నాయి. కాని వారి దృష్టి చిక్కుబడదు. వారికి ఈ గ్రంథ రచయితతో నేరుగా సంబంధం ఉంటుంది. వారు “భూమీ, ఆకాశాల”లో ఆయన సృష్టమైన నిదర్శనాలను చూస్తారు. ఆయన రాజ్యాన్ని కళ్ళారా చూస్తారు. అందులో వారికి కేవలం ఆయన అధికారమే నడవటం కనబడుతుంది. ఆయన సార్వభౌమత్వమే దర్శనమిస్తుంది. ఆయన చట్టం ఏ కోణంలోనూ వారికి భంగమవడం కనబడదు. ఆయన ఆదేశం ఎక్కడా తొలగిపోవడం కనబడదు. ఉన్నత శిఖరాలన్నీ ఆయన ముందు తలవాల్యుకుని ఉండి కనబడతాయి. ఇంకా సర్వశక్తులు ఆయన ఎదుట శిరసావహించడం కనిపిస్తుంది. ప్రతి విషయంలోనూ ఆయన అదృశ్యహస్తం పనిచేయడం కనిపిస్తుంది. భూమీ ఆకాశాలు ఆయన నిలిపి ఉంచినట్లు తెలుస్తుంది. వారికి ప్రగాఢ నమ్మకం కలుగుతుంది.

దేవుని ఈ సార్వభౌమత్వమే వారికి సృష్టంగా కనబడుతుంది. ఆయన

జ్ఞానం అందరికన్నా గొప్ప జ్ఞానం. వాస్తవాలకు వాస్తవం. దానికీ, తత్వవేత్తలు, పరిశోధకుల జ్ఞానానికీ రవ్వంతయినా సంబంధం లేదు. దాని ఎదుట వారి వాస్తవికత పసిపిల్లల జ్ఞానం కన్నా అధికం కాదు.

وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونُ
مِنْ السُّؤْتِينَ ۝

“మేము ఇబ్రాహీమ్ కు భూమ్యాకాశాల పాలనా వ్యవస్థను చూపించేవారము. ఎందుకు చూపించేవారమంటే, అతను దృఢంగా విశ్వసించేవారిలో ఒకడు కావాలని.”

(అల్ అన్ ఆమ్ : 75)

ప్రవక్తల స్వభావం, వారి బుద్ధి, వారి హృదయం సృష్టతకు, వారి బుద్ధి సూక్ష్మతకు ఉత్తమ నమూనా, వారి గంభీర స్వభావం యొక్క గొప్పతనం ఏమంటే వారికి ఊహ తెలిసిరాగానే ఈ విశ్వసృష్టికర్త మరియు పర్యవేక్షకుని గురించి తెలుసుకోవాలన్న తపన, నిజమైన కోరిక వారిలో జనిస్తుంది. వారు ఆయన్ను పొందనంతవరకు వారి ఆత్మకు శాంతి, వారి హృదయానికి ఊరట కలిగేవి కావు. వారి గంభీర స్వభావం ముందు నుంచే వారిలో, ఈ విశ్వానికి సృష్టికర్త, యజమాని, వారి మార్గదర్శకుడు ఎవరో ఒకరు తప్పక ఉన్నాడు. వారు ఆయన మార్గదర్శకత్వాన్ని కోరుతున్నారు. ఆయన సహాయాన్నే అన్వేషిస్తున్నారు. వారు సరిగ్గా, ఆయన్ను అన్వేషించే సమయంలోనూ, ఆయన నుండి వేరయి పోకుండా ఇలా అంటారు.

لَيْن لَمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ ۝

“నా ప్రభువు గనక నాకు మార్గమే చూపి ఉండకపోతే, నేనూ మార్గభ్రష్టులలో కలసిపోయి ఉండేవాణ్ణి.”

(అల్ అన్ ఆమ్ : 77)

వారి బుద్ధికుశలతకు నిర్వచనమేమంటే, వారికి ఈ జీవితంలో కనబడేదంతా తాత్కాలికమైనదిగానూ, నశించిపోయేది గానూ అనిపించేది. వారికి నక్షత్రాలు, సూర్యచంద్రులు, అన్నీ అస్తమించేవిగా పతనం చెందే, దెబ్బతినేవిగా కనిపించేవి. వారు ఏ వస్తువు గురించి అయినా అది శాశ్వతమైనదీ, నశింపు పొందనిదీ అన్న మోసంలో వారు పడరు.

వారి బుద్ధి కుశలతకు నిర్వచనమేమంటే వారు అంతరించిపోయే వాటిని తమ ప్రేమా మోహాలకు తగినదిగా భావించేవారు కాదు. వాటిపట్ల వైరాగ్యం కలిగి ఉండేవారు. వాటిని చూసి అప్రయత్నంగా అంటారు,

لَا أَحِبُّ الْآفِلِينَ.

“అదృశ్యమై పోయేవాటిని నేనిష్టపడను.” (అల్ అన్ ఆమ్ : 76)

వారు సజీవుడు, నిత్యుడు అయిన వాడి అన్వేషణలో ఉంటారు. తరువాత వారికి ఆ జ్ఞానం లభించగానే, వారు ఓపిక పట్టేవారు కాదు. ఎలుగెత్తి పలుకుతారు :

إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ ۚ إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا ۚ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

“నా జాతి సోదరులారా! మీరు దైవానికి భాగస్వాములుగా నిలబెట్టే వాటన్నింటితోనూ నాకు ఏ విధమయిన సంబంధం లేదు. నేను ఏకాగ్రతతో నా ముఖాన్ని భూమ్యాకాశాలను సృష్టించిన శక్తి వైపునకు త్రిప్పుకున్నాను. నేను షిర్కుకు ఒడిగట్టే వారిలోని వాణ్ణి ఎంతమాత్రం కాను.” (అల్ అన్ ఆమ్ : 78, 79)

పవిత్ర హృదయం అంటే ఇదే. ఇందులో అల్లాహ్ కు తప్ప ఇతరులకు స్థానం లేదు. దైవేతరుల గొప్పదనం, పెద్దరికపు ఛాయలు ఏమీ లేకుండా సాదాగా ఉంటుంది. హజ్రత్ ఇబ్రాహీమ్ ఈ పవిత్ర హృదయాన్నే, ఈ బుద్ధికుశలతనే, ఈ ఉత్తమ స్వభావాన్నే కలిగి ఉండేవారు.

وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُسُودَهُ مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَلِيمِينَ

“దానికి పూర్వమే మేము ఇబ్రాహీమ్ కు బుద్ధికుశలతను ప్రసాదించాము. అతనిని గురించి మాకు బాగా తెలుసు.”

(అల్ అంబియా : 51)

وَأَنْ مِنْ شِعْتِهِ لِإِبْرَاهِيمَ ۚ إِذْ جَاءَهُ رَبُّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ۚ فَقَالَ لَا بِيَدِي
وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ۚ أَلِإِلهَةٍ دُونَ اللَّهِ تَرْتَدُونَ ۚ فَمَا
ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ

“ఇబ్రాహీమ్, నూహ్ మార్గంలోనే నడిచేవాడు, అతను తన ప్రభువు సాన్నిధ్యానికి నిర్మల హృదయంతో వచ్చినప్పుడు, తన తండ్రితోనూ, తన జాతి ప్రజలతోనూ ఇలా అన్నాడు, “మీరు ఆరాధిస్తున్న ఈ వస్తువు లేమిటి? అల్లాహ్ ను కాదని మీరు మిథ్యా దైవాలను కోరుకుంటున్నారా? అసలు సకల లోకాల ప్రభువు విషయంలో మీ అభిప్రాయం ఏమిటి?”

(అస్ సాఫ్హత్ : 83-87)

దైవప్రవక్తల విశిష్టత

దైవప్రవక్తల (సలాతుల్లాహి అలైహిమ్) జీవన ప్రదాయిని అయిన ఈ జ్ఞానంలో భాగస్వాములు ఎవరూ లేరు. ఈ జ్ఞానం లేనిదే మానవుడికి గౌరవమూ లభించదు. మోక్షమూ లభించదు. అటువంటి జ్ఞానం వెలుగులో మానవుడు తన సృష్టికర్త, ఈ సృష్టికి ఉనికి ప్రసాదించినవాడిని అతడి ఉన్నత గుణాల్ని, అతడికి దాసులకూ మధ్యగల సంబంధం యొక్క ప్రత్యేకతను తెలుసుకుంటాడు. దాని వెలుగులోనే మానవుని ఆద్యంతాలు తెలుస్తాయి. ఇంకా ఈ ప్రపంచంలో అతని స్థానం, తన ప్రభువు ఎదుట అతని వైఖరి నిర్ణయించబడుతుంది. అల్లాహ్ ను సంతుష్టునిగాచేసే, లేక కోపం తెప్పించే, పరలోకంలో మనిషిని అదృష్టవంతునిగా, సఫలునిగా లేక విఫలునిగా చేసే అంశాలు, ఆచరణలు

మరియు మానవుని విశ్వాసాలు, ఆచరణలు, బుద్ధి, అలవాట్ల ప్రత్యేకతలు, వారి శిక్షా, బహుమానాలు, ఇంకా మానవుల వల్ల సంభవించే మాటలు, కర్మలు నమ్మకాల ఫలితంగా లభించే పుణ్యం లేక పాపం మరియు దీర్ఘకాలం వరకూ ప్రభావం చూపే ముఖ్య ఫలితాలను సూచించడం జరుగుతుంది. ఈ జ్ఞానాన్నే “మోక్షజ్ఞానం” అని చెప్పవచ్చు. దైవప్రవక్తలు, ఉత్తమ, ఉన్నత సామర్థ్యాలు, సున్నిత భావాలు, సహజమైన మేధాశక్తి కలవారైనప్పటికీ, తమ కాలంలోని రివాజుగా ఉన్న సాధారణ విద్యలలో జోక్యం కల్పించుకోరు. ఆ విద్యలు, కళల్లో తమ నైపుణ్యం ప్రకటించుకోవడమూ జరుగదు. పైగా వారు అన్ని విషయాలకు దూరంగా వారు వేటికోసమైతే ప్రభవింపజేయబడ్డారో, వేటి కోసం అయితే అనుమతించబడ్డారో, వేటిపైన అయితే మానవుల దురదృష్టం మరియు గౌరవాలు ఆధారపడి ఉన్నాయో కేవలం ఈ బాధ్యతను నిర్వర్తించడంలో, అదే సేవ చేయడంలో నిమగ్నులై ఉంటారు. ఈ విద్యలనే ఇతరులకు పంచే ధ్యాసలో మునిగి ఉంటారు.

ప్రవక్తల బోధనల పట్ల నిరపేక్షతకు ఫలితం

అభివృద్ధి సాధించిన నాగరిక జాతులు తమ తమ కాలాలలో సాంస్కృతికంగా, మేధోపరంగా, వైజ్ఞానిక పరిశోధనలలో అత్యుత్తమ ప్రమాణాలకు చేరుకున్నాయి. అయితే సముద్రంలో మునిగేవాడు సహాయం కోసం ఏదైనా నావకోసం ఎలా అరులు చాస్తాడో లేక జీవితం పట్ల నిరాశచెందిన రోగికి పరుసవేది అయిన మందు ఎలా అవసరమో, వారికి ప్రవక్తలు చేసిన బోధనలు, వారి ప్రత్యేక జ్ఞానం కూడా అంతే అవసరం, ఆ అభివృద్ధి చెందిన జాతుల వ్యక్తులు, ఈ ప్రత్యేకమూ, అవసరమూ అయిన జ్ఞానపరంగా (ఇతర శాస్త్రాలు, సంస్కృతీ నాగరికతల్లో ఎంతగా ముందడుగు వేసినప్పటికీ) పాలు త్రాగే పసివారి వంటివారే. అజ్ఞానులు, పనికిమాలిన వారే. వారు వైజ్ఞానిక సాంస్కృతిక పురోభివృద్ధి సాధించినప్పటికీ, జ్ఞానాన్ని తిరస్కరించి, దానిని అపహాస్యం చేసినందువల్ల వారు తమకూ, తమ జాతి, మరియు తమ

సమాజానికి వినాశాన్ని, స్వాగతించారు. అభివృద్ధి చెందిన అనేక నాగరిక జాతులు విద్యా సాహిత్యాల అపూర్వ ఖజానాలతో తులతూగినప్పటికీ మేధాశక్తిలో తమకు తామే సాటి అయినప్పటికీ, ఈ తిరస్కారం, ఆధిక్యతా భావం, అహంకారం తామే గొప్పవారమన్న మిడిసిపాటు, తమ జ్ఞానం, తమ వృత్తుల పట్ల గర్వానికి లోనయ్యారు. తమ కాలంలో ప్రవక్త చేసిన బోధనల్ని అల్పమైన విగా భావించి ద్వేషభావంతో చులకనగా చూశారు. వాటిని తృణీకరించారు. వాటిని వ్యర్థమైనవిగా, విలువ లేనివిగా భావించారు. అందుచేత వారు అదే అహంభావానికి గురయ్యారు. తాము అత్యంత మేధావులమన్న మూర్ఖత్వం, సంకుచిత దృష్టి దేన్నయితే వారు అప్పట్లో దూరదృష్టిగా వాస్తవాన్ని ఎరిగినవారుగా భావించేవారో ఆ సంకుచిత దృష్టియే వారి పుట్టిని ముంచింది. తాము చేతులారా చేసుకున్న దాని ఫలితాన్ని వారు చవిచూశారు.

ప్రవక్తల జ్ఞానం మరియు ఇతర శాస్త్రాలు, వృత్తుల సమతులనం

ప్రవక్తల (అలైహిముస్సలాం) జ్ఞానానికి, మరియు ఇతర విద్వాంసులు, తత్వవేత్తలు, శాస్త్రాలు, కళల మధ్యగల స్పష్టమయిన తేడా ఒక కథ ద్వారా చక్కగా వ్యక్తం అవుతుంది. మీరు ఆ కథను విని ఉండవచ్చు. కాని బహుశా ఈ విధంగా అన్వయించి ఉండకపోవచ్చు. లేదా ఈ సమయోచిత యుక్తిని తెలుసుకోలేదేమో. క్షమించాలి, ఈ కథ మీకు సంబంధించినదే, అంటే విద్యార్థి వర్గానికి సంబంధించింది. ఉల్లేఖించేవాడు, సత్యం పలికేవాడు, అంటున్నాడు:

“ఒకసారి కొందరు విద్యార్థులు, విహారం కోసం ఒక నావలో ప్రయాణమయ్యారు. ఉత్సాహం ఉరకలు వేసే వయసు, ఆహ్లాదకరమైన సమయం, పరవశింపచేసే చిరుగాలి పనీపాటా ఏమీ లేని, నవయువకులైన విద్యార్థులు ఊరకే ఎలా వుండగలరు. నావ నడిపేవాడు అజ్ఞాని. వారి ఆసక్తి పెరగడానికి కారణమయినవాడు, మాటకారులు, పరిహాసాలు, సరదాగా ఉండేవారికి తగినవాడు. అందుచేత ఒక దుందుడుకు స్వభావి అయిన

యువకుడు, అతణ్ణి సంబోధించి ఇలా అన్నాడు, “బాబాయి! తమరు ఏయే శాస్త్రాలు చదివారు?” పడవవాడు జవాబిచ్చాడు : “మియా! నేనేమీ చదువనూ, వ్రాయనూ నేర్చినవాణ్ణి కాదు.” యువకుడు నిట్టూర్చి ఇలా అన్నాడు : “అరే, మీరు సైన్సు చదవ లేదా?”

పడవనడిపే వాడు జవాబిచ్చాడు, “నేనయితే దాని పేరే వినలేదు.”

మరొక యువకుడు అన్నాడు, “జామెట్రీ, అల్జీబ్రా మీరు తప్పక ఎరిగేవుంటారు?”

పడవనడిపేవాడు అన్నాడు, “బాబూ! నేనా పేర్లు బొత్తిగా వినలేదు.”

ఇక మూడవవాడు మరో మాట విసిరాడు, “అయితే మీరు జాగ్రఫీ మరియు చరిత్ర అయినా చదివారనుకుంటా?”

పడవవాడు అడిగాడు, “అయ్యా! ఇవి నగరాల పేర్లా లేక మనుష్యుల పేర్లా?”

పడవవాని ఈ జవాబు విన్న యువకులకు నవ్వాగలేదు. వారు పకపకా నవ్వారు.

తరువాత వారు అడిగారు, “బాబాయి! మీ వయస్సు ఎంతయి ఉంటుంది?”

“సుమారు నలభయి ఏళ్ళు” అన్నాడు పడవవాడు. యువకులు అన్నారు, “మీరు మీ సగం వయస్సుని నాశనం చేసుకున్నారు. ఏమీ చదువుకోలేదా?” పడవవాడు చిన్నబుచ్చుకున్నాడు. మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

సృష్టిలోని తమాషా చూడండి. పడవ కొంచెం దూరం వెళ్లిందో లేదో సముద్రంలో తుఫాను వచ్చింది. కెరటాలు నోరు తెరచుకొని ఉవ్వెత్తున లేస్తున్నాయి. పడవ అడుపు తప్పుతోంది. త్వరలోనే మునిగిపోయేట్లు ఉంది అనిపిస్తోంది. సముద్ర ప్రయాణం యువకులకు ఇదే మొదటిసారి. వారికి దిక్కుతోచలేదు. ముఖాల్లో ఆందోళన, ప్రస్ఫుటమవుతోంది. ఇప్పుడు అజ్ఞాని

అయిన పడవవాడి వంతు వచ్చింది. అతడు ఎంతో సౌమ్యంగా ముఖం పెట్టుకొని అడిగాడు, “భయ్యా! మీరు ఏయే శాస్త్రాలు చదివారు?”

యువకులు అమాయకుడు, అజ్ఞాని అయిన పడవవాడు ఉద్దేశ్యం గ్రహించలేకపోయారు. నారు కాలేజీలోనో మదరసాలోనో చదివిన శాస్త్రాల జాబితా వినిపించసాగారు. వారు భారీఅయిన, గంభీరమైన పేర్లు వినిపించాక అతడు నవ్వుతూ అడిగాడు, “సరే, ఇవన్నీ అయితే చదివారు, బాగానే ఉంది. మరి, ఈత ఏమయినా నేర్చుకున్నారా? దైవం కోరకుండుగాక! ప్రమాదవశాత్తూ పడవ తిరగబడితే ఒడ్డుకు ఎలా చేరుకోగలరు?”

యువకుల్లో ఎవరికీ ఈతరాదు. వారు ఎంతో విచారంగా జవాబిచ్చారు, “బాబాయి! ఈ ఒక్క విద్యమాత్రం మేం నేర్చుకోలేదు. అదొక్కటే మిగిలింది.”

యువకుల జవాబు విని పడవవాడు బిగ్గరగా నవ్వాడు, ఇలా చెప్పాడు, “మియా! నేనయితే నా సగం వయస్సును పోగొట్టుకున్నాను. కాని మీరు పూర్తి వయస్సును ముంచేశారు. ఎందుకంటే తుఫానుకు మీ చదువు సంధ్యలు ఏమాత్రం పనికిరావు. ఈత మాత్రమే ఈనాడు మిమ్మల్ని కాపాడగలదు. అది కాస్తా మీకు తెలియకపోయే.”

అభివృద్ధి యొక్క ఉన్నత సోపానాలను దాటుకుపోయే, సంస్కృతీ నాగరికతల ఉన్నత ప్రమాణాలకు చేరుకునే జాతులన్నింటి పరిస్థితి ఇంతే. అది విద్యాసాహిత్యాల ఎన్ సైక్లోపేడియా (విజ్ఞాన సర్వస్వం) కావచ్చు, లేక మానవుడి సకల శాస్త్రాలూ, తెలివితేటలు, పరిశోధనల ఫలితాలు కావచ్చు ఇంకా ఈ విశాల ప్రపంచంలో నిక్షిప్తమై ఉన్న ఖజానాల వెలికితీతలు పూర్తి ప్రపంచానికీ నాయకులనదగ్గవారు అయివుండవచ్చు. కాని వారు అల్లాహ్ ఎరుకపొందగలిగే, సృష్టికర్త సన్నిధికి చేర్చగలిగే, దేని సహాయంతోనయితే చేరవలసిన తీరాన్ని చేరుకోవడం, తుఫాను నుండి విముక్తి పొందడం సాధ్యపడగలదో, ఆ జ్ఞానాన్ని ఎరుగరు. ఆ జ్ఞానం కర్మల్ని, అభిరుచుల్ని సక్రమపరుస్తుంది. కోరికల్ని ఇంద్రియాల్ని అదుపులో ఉంచుతుంది. బుద్ధిని

సాత్వికంగా, మనస్సుని నాగరికంగా తయారుచేస్తుంది. చెడుల నుండి ఆపుతుంది. మేళ్ళ వైపు ప్రేరిపిస్తుంది. మనసులో అల్లాహ్ పట్ల భయాన్ని వణుకునీ పుట్టిస్తుంది. అటువంటి జ్ఞానం లేకుండా సమాజ సంస్కరణగానీ, సంస్కృతీ నాగరికతల పరిరక్షణగాని సాధ్యం కాదు. అది మానవుడికి తన పర్యవసానం గురించిన చింతనకు, పరలోకం కోసం తయారీకి సంసిద్ధుల్ని చేస్తుంది. నేనే గొప్పవాణ్ణి, నన్ను మించినవాడు లేడు అన్న అహంకారాన్ని నీరు కారుస్తుంది, ప్రపంచంలోని అల్పవస్తువుల పట్ల ఆశామోహాల నుండి విముక్తి కల్పిస్తుంది. ముందు జాగ్రత్త, సమతులనం గల దారిని చూపుతుంది. ఇంకా, శ్రేష్ఠం కాని, ఫలితంలేని ప్రయత్నాల నుండి దూరంగా ఉంచుతుంది.

ప్రవక్తలకు దైవం తరపు నుండి లభించే సమాచారం, తత్వవేత్తలు, విద్యల్లో నిపుణుల వద్దగానీ వారి పెద్ద పెద్ద గ్రంథాలయాల్లోగానీ దొరకదు. వారికి పరలోకంలోని ఆ మజిలీల గాలి కూడ సోకి ఉండదు. వాటి గురించి ప్రవక్తలు తమ దివ్య దృష్టి కారణంగా తెలియజేస్తారు. వాటి గురించి సవివరమైన సూచనలు చేస్తారు. ఆ తత్వవేత్తల, నిపుణుల ఉరుకులు పరుగులు ప్రపంచం వరకే పరిమితం. మరణం సరిహద్దుకు ఆవల ఉన్న దానిని వారు తొంగిచూడనూ జాలరు.

يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ
 غٰفِلُونَ

“ప్రజలు ప్రాపంచిక జీవితపు బాహ్యరూపాన్ని మాత్రమే ఎరుగుదురు; పరలోకం గురించి స్వయంగా వారే ఉపేక్షాభావంతో ఉన్నారు.”
 (అర్ రూమ్ : 7)

بَلِ إِذْ أُرِكَ عَلَيْهِمْ فِي الْآخِرَةِ بَلِ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْهَا بَلِ هُمْ
 مِنْهَا عَمُونَ

“కాని పరలోకం గురించిన జ్ఞానమే వారి నుండి కనుమరుగై పోయింది. కాదు, దానిని గురించి వారు సంశయంలో పడిపోయారు. కాదు, వారు అసలు ఆ విషయం పట్ల అంధులైపోయారు.” (అన్ నమ్మ : 66)

మానవ నౌకా సరంగుల ఎదుట తత్వవేత్తల, శాస్త్రాల నిపుణుల వాస్తవికత, ఒక అనుభవజ్ఞుడయిన ఓడ నడిపేవాని ఎదుట సముద్రపు ఒడ్డున అందమయిన ముత్యపు చిప్పలతో ఆడుకునే పిల్లలలాంటిది. ప్రవక్తల ఎదుట మోకాళ్ళపై కూర్చుని వారి శిష్యురికం చేసి, వారి నుండి తప్ప మరెవరి నుండి లభించని, తమ మోక్షం, గౌరవాల జ్ఞానాన్ని పొందటం ఒక చదువురాని పల్లెటూరి వానికి ఎంత అవసరమో ఆ తత్వవేత్తలు, పండితులకూ అంతే అవసరం. అటువంటి జ్ఞానం లేకుండా, వారి శాస్త్రాలు, కళలు, పరిశోధనల ఫలితాలు వ్యర్థములే కాక వారికి ప్రాణాంతకం కూడాను. తమ విద్యలపై గర్వం, తమ విజ్ఞానం, పరిశోధనలపై తృప్తి మరియు ప్రవక్తల జ్ఞానం పట్ల అశ్రద్ధ వారికీ, వారి మార్గదర్శకత్వాన్ని స్వీకరించే, తమ అదృష్టాన్ని వారి చేతుల్లో పెట్టే, జనావాసాలు, దేశాలన్నింటికీ విनाశానికి సందేశం. తమ కాలంలో చలామణిలో నున్న శాస్త్రాలను నమ్ముకుని ప్రవక్తల బోధనల్ని, శిక్షణల్ని అశ్రద్ధచేసిన వారు నాశనమైపోయారు.

فَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ قَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ
وَ حَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْتَرُونَ

“వారి ప్రవక్తలు వారి వద్దకు స్పష్టమైన సూచనలు తెచ్చినప్పుడు, వారు తమ వద్ద ఉన్న (స్వల్ప) జ్ఞానంతోనే ఆనందపరవశులై ఉన్నారు. వారు ఎగతాళి చేస్తూ ఉండే దానిలోనే వారు తరువాత చిక్కుకుపోయారు.” (అల్ మూ’మిన్ : 83)

ప్రవక్త ప్రభవించిన తరువాత తిరస్కరించేందుకు అవకాశం లేదు

అంతిమ ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ప్రభవించిన తరువాత కూడ, విజ్ఞానం, నైపుణ్యం, విద్యాసాంస్కృతిక రంగాలలో ఉన్నత స్థానాలకు చేరుకున్న ప్రతి జాతి పరిస్థితి ఇదే అహంకారంతో విర్రవీగి, తమ శాస్త్రాలు, సాధించిన అభివృద్ధి, నైపుణ్యాలపై అవసరాన్ని మించిన సమ్మకం, దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం విధానాన్ని అవలంబించడానికి, ఆయన అడుగుజాడలలో నడవడానికి వారిని అనుమతించలేదు.

మన కాలంలోని అభివృద్ధి చెందిన జాతుల ఉదాహరణ కూడ ఇలాంటిదే. అవి అంతిమ దినం వరకూ మిగిలి ఉంటే ధర్మంతో ప్రయోజనం పొందగల, కాంతులీనే కేంద్రం నుండి వెలువడే కిరణాలను సమీకరించు కోగలిగి ఉండేవే. ఆ జాతుల తిరస్కారం, అహంకారం, నిర్లక్ష్యం త్వరితంగా వెల్లడి అవుతుంది. వారి నామమాత్రపు నాగరికతా కళేబరం నుండి వెలువడే దుర్గంధం వ్యాపిస్తుంది. వారి సంస్కృతీ సౌధం నేల కూలుతుంది.

ప్రవక్తల సందేశం

ఈ జగత్తు దైవంచే సృజించబడిందనీ, ఆయన సామ్రాజ్యమేననీ, ఆయన ఆజ్ఞతోనే ఈ వ్యవస్థ యావత్తు నడుస్తోందన్న వాస్తవాన్ని ప్రవక్తలు కళ్ళారా చూసినపుడు వారు మానవుల వైపు దృష్టినిలిపి ఆశ్చర్యంతో చూస్తారు. విశ్వం, దాని అన్ని భాగాలు ఐచ్ఛికంగా లేక అనైచ్ఛికంగా ఆయన ఎదుట తలవంచుకుని ఉన్నాయి. నిర్బంధంగా ఆయనకే విధేయత చూపుతున్నాయి. మరి ఈ మానవుడు ఈ సృష్టి సముదాయంలోని ఒక భాగమే అయినప్పటికీ ఆయన ఎదుట తన సంకల్పం, కోరికతో శిరసావహించటంలో జాగు చేస్తున్నాడు. ఒకవేళ అతడు సంకల్ప రహితంగా ఆయన ఎదుట వినమ్రుడై ఉన్నప్పటికీ అతడు ఉనికిలోకి రావడంలో గల ఆదేశాలకు, సూత్రాలకు విధేయుడై ఉన్నాడు. ఆయన ఆజ్ఞతోనే జన్మిస్తున్నాడు. ఆయన ఆదేశంతోనే వృద్ధి వికాసాలు

పొందుతున్నాడు. పిల్లవాడి నుండి యువకుడుగా, యువకుడు కాస్తా వృద్ధుడుగా అవుతున్నాడు. ఆయన పుట్టించిన వస్తువులనే తింటున్నాడు. ఆయన ఆజ్ఞతోనే రోగి అవుతున్నాడు. ఆయన ఆదేశంతోనే ఆరోగ్యవంతుడవుతున్నాడు. మొత్తంమీద జీవితావసరాలు అన్నింటిలో, తన శారీరక పరిస్థితులలో దైవం ఏర్పరచిన చట్టాల వ్యవస్థకు, జడ పదార్థాలు, వృక్ష సంపద, పశువులు ఏ విధంగా లోబడి ఉన్నాయో మానవుడు కూడ అదేవిధంగా లోబడి ఉన్నాడు. కాని అతనితో అయితే ఏ శక్తి ఎదుట నీవు సంకల్ప రహితంగా వినముడయి ఉన్నావో, ఆయన ఎదుటే ఉద్దేశ్యపూర్వకంగా వినముడవు అయిపో అని అన్నప్పుడు అతనికి అభ్యంతరం కలుగుతుంది. ప్రవక్తలు మొదటి నాస్తవానికి పూర్తి భిన్నంగా ఈ సంఘటనని చూశారు. మానవ జాతికి చెందిన అనేకులు సృష్టికర్తకు బదులు కొన్ని ప్రాణుల (సృష్టితాల) ఎదుట తలను వంచుతున్నారు. వారి ఆరాధనను, విధేయతను అవలంబించడం చూసినప్పుడు వారు అప్రయత్నంగా ఇలా పలికారు.

أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْتَغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مِنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا
وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ

“ఇక ఈ ప్రజలు అల్లాహ్ కు విధేయత చూపే విధానాన్ని (అల్లాహ్ ధర్మాన్ని) వదలిపెట్టి, మరొక విధానాన్ని దేన్నయినా కోరుతున్నారా ఏమిటి? వాస్తవంగా భూమ్యాకాశాలలో ఉన్న సకల వస్తువులూ ఇష్టం ఉన్నా, ఇష్టం లేకపోయినా అల్లాహ్ విధేయతకు కట్టుబడి ముస్లిములై ఉన్నాయి. ఆయన వైపునకే అంతా మరలిపోవలసి ఉంది.”

(అలి ఇమాన్ : 83)

ప్రజల ఈ దౌర్బల్యాన్నే, సృష్టిలోని సకల వస్తువులు చేసే సజ్దాలనే, సజ్దహ్ ఆయతుల్లో పలుమార్లు వివరించడం జరిగింది.

وَاللَّهُ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةِ
 وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ۝ يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ قَوْلِهِمْ وَيَخَافُونَ
 مَا يُرْمَوْنَ

“భూమిలోనూ, ఆకాశాలలోనూ ఉన్న సమస్త జీవరాసులూ, సర్వ దైవదూతలూ అల్లాహ్ ముందు సాష్టాంగపడుతున్నారు. వారు ఎంతమాత్రమూ తలబిరుసుతనంతో ప్రవర్తించరు. తమపై ఉన్న ప్రభువునకు భయపడతారు. తమకు ఇవ్వబడిన ఆదేశం ప్రకారమే పని చేస్తారు.”
 (అన్ నహ్లా : 49, 50)

కనుక, ప్రవక్తల సందేశం కూడ ఇదే. ఎవరి ఎదుట అయితే సకల జగత్తు తలను వంచుకున్నదో, మానవులు కూడ అదే శక్తి ఎదుట విధేయతతో తలను వంచాలి. సృష్టిలోని ఒక భాగంగా ఉంటూ తన చలనంలో, ఆచరణలో సృష్టి యావత్తు చలిస్తున్న చలనం, వేగంతో సామరస్య పూరితంగా జీవితం గడపాలి. సృష్టికర్త మరియు భూమ్యాకాశాల తంత్రజ్ఞాని ఆదేశాలు, సూత్రాలకు లోబడి ఉండాలి. తన తప్పుడు కోరికలన్నింటినీ ఇష్టము, సర్వ స్వాతంత్ర్యము, స్వేచ్ఛ, స్వయం నిర్ణయాధికారాల ప్రకటనలతో తన యాజమాన్యపు హక్కుల దర్పాన్నీ విడిచిపెట్టి తనను తాను పూర్తిగా సృష్టికర్తకు అర్పించుకోవాలి. దీని పేరే “ఇస్లాం”. ఈ సందేశాన్నే ప్రవక్తలందరూ తీసుకువచ్చారు.

మరి ఈ “ధర్మం” మరియు “ఇస్లాం” (కేవలం విధేయత, పరిపూర్ణ స్వీకారం) తరువాత చివరకు అవసరం ఆయనతోనే ఉండబోతుంది. (ఆయన ఎదుటకే మరలిపోవలసి ఉంది). ఆయన ఎదుట, జీవితం యొక్క లెక్కలు సమర్పించవలసి ఉంది అన్న ఈ భావనతో మానవులు స్వయం నిర్ణయాధికారం, సర్వ స్వాతంత్ర్యాల పట్ల ఉత్సాహం, ఏ విధంగానూ జనించజాలదు. అతడి జీవిత చిత్రపటం, అతని స్వకపోల కల్పితం కాక ఎవరైతే ఈ సృష్టి యొక్క పూర్తి చిత్రపటాన్ని రూపొందించాడో, మానవులకూ సృష్టికర్త ఎవరో, ఆయన సూచించినదే అయి ఉంటుంది. అతని నైతికత, అలవాట్లు, రాజకీయ మరియు

సమావేశపు అదేశాలూ, సూత్రాలూ తను స్వయంగా రచించుకున్నవి కాక అవన్నీ దైవం తరపు నుండే లభిస్తాయి.

దైవవాణి, దైవదౌత్యం సూచించే ఈ మార్గానికి బదులుగా ఉన్న మరో మార్గం ఏమంటే, మానవుడు తన జీవిత దిశను సృష్టిలోని ఇతర వస్తువుల కంటే పూర్తిగా భిన్నంగా ఉన్న శాశ్వత ఉనికి అనీ అందులో అతడు ఎటువంటి ఉన్నత శక్తికి లోబడిగానీ, ఏదైనా దైవిక వ్యవస్థకు లోబడి గానీ లేదనీ, ఎటువంటి మానవేతర న్యాయస్థానం ముందు జవాబు చెప్పుకోవలసిన వాడు కాదనీ అనుకోవడం, ఇది అజ్ఞాన మార్గం. వాస్తవానికి ఇది, దేవుని రాజ్యాధికారంలో స్వతంత్రంగల, స్వయం నిర్ణయాధికారం గల అనేక చిన్న చిన్న రాజ్యాలను స్థాపించాలన్న తిరుగుబాటు ప్రయత్నమే.

సంస్కృతికి పునాది, వహీ మరియు దైవదౌత్యమే

ప్రవక్తలు (అలైహిముస్సలాం) మానవునికి పారలౌకిక విద్యలూ, వాస్తవాలూ, జీవితానికి కచ్చితమైన సూత్రాలు, నిబంధనలు, మరియు సామాజికత, సామూహికతల, దోషరహితమైన నియమావళిని ప్రసాదిస్తారు. వాటిని పాటించడం వలన నిజమైన మానవ సంస్కృతి ఉనికిలోకి వస్తుంది. దాని పునాదిపై న్యాయవంతమైన, పవిత్రమైన సంస్కృతి వికాసం చెందుతుంది.

సంస్కృతి అంటే ఇటుకా, సున్నం, కాగితం, గుడ్డల పటిష్ఠత కాదు. పాశవిక అవసరాలను మానవ నైపుణ్యంతో పూర్తి చేయడం, అందుకోసం ఒకరినొకరు సహకరించుకోవటమూ కాదు. సంస్కృతి అంటే, సృష్టి ఏర్పరచిన హద్దులు ఏర్పడి ఉండాలి. ప్రతి వ్యక్తీ, మరియు వర్గానికి వారి సముచితమయిన హక్కు లభించాలి. విశ్వాసాలూ నైతికత, చట్టం మరియు ప్రభుత్వ సహకారంతో మానవుడికి ప్రకృతి అభీష్టాన్ని పూర్తి చేసేందుకు తన విశిష్ట గమ్యం వైపు చేరగలిగేటందుకు సహకరించగల వాతావరణం ఏర్పడాలి.

ఇక చూడండి, వహీ మరియు దైవదౌత్యం వెలుగులో, ప్రవక్తల మార్గదర్శకత్వం లేకుండా సామాజిక జీవితానికి రూపకల్పన చేసిన మానవుడు

ఎన్నడూ దాన్ని సంపూర్ణంగా వించలేక పోయాడు, ఇంకా ఒక ఉత్తమ మానవీయ సంస్కృతికి అవసరమైన నిష్పత్తినీ, సమతులనాన్నీ సాధించలేకపోయాడు.

అసలు విషయమేమంటే, దైవం పంపిన ప్రవక్తలు దైవం సృష్టించిన ఈ ప్రపంచానికి తోట మాలులు. వారు ఈ తోటను సాకుతూ అందులోని చెత్తాచెదారాన్ని ఏరి పారవేస్తారు. వారి సహాయం లేకుండా నిలిచిన సంస్కృతి, వారు నీరు పొయ్యని, పర్యవేక్షించని తోట, పిచ్చి అడవి చెట్టులాంటిది. అందులో అడవిలో పెరిగే చెట్లలో, తోటల్లో ఉండే అన్ని దోషాలూ, లోపాలు ఉంటాయి. పైగా అది తియ్యని పళ్ళు, నీడనిచ్చే వృక్షానికి బదులు చేదైన, వగరు రుచిగల పళ్ళనిచ్చే ముళ్ళు చెట్టే అవుతుంది. ప్రవక్తలు స్వభావం నాడి ఎరిగిన వారు. మానవ నైజాన్ని ఎరిగిన వైద్యులు. వీరి విధానం మరియు వీరి సలహా పాటించకుండా తయారైన పాకంలో సమతులనం ఎప్పటికీ ఉండదు. దాని స్వభావంలోని అసమతులనం అలాగే ఉండిపోతుంది. ఇటువంటి సంస్కృతి ఎంతగా అభివృద్ధి చెందితే, దానిలో దాగివున్న దోషాలు కూడ అంతగానే ప్రస్ఫుటం అవుతూపోతాయి. దాని స్వభావంలోని అసమతులనాలు అంతగానే ఉబికివస్తాయి. అందుచేతనే ప్రపంచంలోని ప్రసిద్ధ చారిత్రక సంస్కృతులన్నీ అభివృద్ధి సాధించిన కాలం, అన్నింటికన్నా ఎక్కువగా సామూహిక మరియు నైతికతల హంగామా మరియు కల్లోలానికి గురయిన కాలంగా మనం గమనిస్తాం. ఆ కాలంలో సామూహిక వ్యవస్థలోని అంతర్గత లోపాలు, అసమానతలు ఉపరితలానికి ఉబికి వస్తాయి. అందుచేతనే మానవ సంస్కృతులన్నీ ఉత్థానం చెందిన ఈ కాలంలోనే, దాంపత్య సంబంధాలలో దోషం, వ్యక్తిగత జీవిత పతనం, లైంగిక ఒత్తిడి మరియు ఇబ్బందులు, వర్గ సంఘర్షణ, నైతిక రోగాలు, సామూహిక వ్యవస్థలో క్రమశిక్షణా రాహిత్యం బాగా పెరిగిపోతాయి. ఆ వ్యవస్థ అంతమయ్యే కాలం సమీపిస్తుంది. అంటే దాని ఉత్థాన పతనాలు ఏకకాలంలోనే సంభవం అన్నమాట.

విశ్వాసాలు (అవి మతపరమయినవి అయినా, సామూహిక పరమయినవి అయినా), సంస్కృతికి దృఢమయిన పునాదులు అన్న సత్యాన్ని చాలామంది

ఎరుగరు. ఏ సంస్కృతి వునాదులు అయితే కొన్ని నిత్యసత్యాలు, వాస్తవాలపై ఆధారపడి ఉండవో ఆ సంస్కృతి వునాది లేనిది మరియు చిన్న పిల్లల ఆట అవుతుంది. వహీ మరియు దైవదౌత్యం మాత్రమే నిజమైన విశ్వాసాలూ ప్రసాదిస్తాయి. ఇంకా వాటికి నిలకడనీ, దృఢత్వాన్నీ కలిగిస్తాయి. వాటిద్వారానే మనిషికి నైతికత, సామూహికతల కోసం భూమీ ఆకాశాల లాంటి శాశ్వతమైన, పర్వతాల వంటి తీర్చిదిద్దబడిన నిత్యసత్యాలు లభిస్తాయి. వాటి వునాదులపైనే సంస్కృతీ నాగరికతల పూర్తి కట్టడం నిలుపబడుతుంది. నైతికత, సామూహికత, సామాజికతలలో అవే వునాదిలా పనిచేస్తాయి. వహీ మరియు దైవదౌత్యాలతో సంబంధం తెగిపోయిన జాతి, లేక ఆరంభం నుండే ప్రవక్తల మార్గం లభించని జాతి దృష్టిలో, ఏ వాస్తవమూ వాస్తవంగా మిగిలి ఉండదు. అలోచించనక్కరలేని విషయాలే సిద్ధాంతాలయిపోతాయి. నిత్యసత్యాలు నైతిక సమస్యలయి పోతాయి. దాని సామూహిక సిద్ధాంతాలన్నీ పగలూ రాత్రీ, ఉదయం, సాయంత్రం మారుతుంటాయి. విజ్ఞానపరమైన వాస్తవాలు మారుతూ ఉంటాయి. నైతిక పారిభాషితాల నిర్వచనాలలో పెనుమార్పు సంభవిస్తూ ఉంటుంది. ఇంకా నైతిక సిద్ధాంతాలు రద్దవుతూ ఉంటాయి. మంచీ, చెడు అనుకూలత మరియు కల్లోలానికి ప్రామాణికత అనేది మిగిలి ఉండదు. నిన్న నైతికం అయిన విషయం నేడు అనైతికం అయిపోతుంది. ఈనాడు దౌర్జన్యం అయిన విషయమే రేపు సరైన న్యాయం అవుతుంది. వస్తువులు పదార్థాల వాస్తవికతలలోని తేడాను మేధస్సు గుర్తించలేక పోతుంది. అటువంటప్పుడు ఆ జాతి యావత్తూ భ్రష్టుపట్టిపోతుంది. దాని నైతిక స్పృహ అధర్మం పాలవుతుంది. స్వేచ్ఛ ముసుగులో భావాల విచ్ఛిన్నత, ఆచరణలలో విభేదం జనిస్తుంది. చివరకు ఆ జాతిలో దాని జీవనాన్ని దుర్భరం చేసే విశ్వంఖలత్వం, మరియు నైతికతకు తిలోదకాలిచ్చే స్వభావం పుట్టుకొస్తాయి. ఇంకా దాని స్వయం నిర్మిత స్వర్గధామాన్ని తన కోసం నరక సాదృశ్యంగా, దానిని ప్రపంచంలోని ఇతర జాతులు, సంస్కృతులకు మహమ్మారిగా చేస్తుంది.

సమస్త మానవ సంస్కృతులు, నాగరికతల చరిత్రను అధ్యయనం చేయండి. వాటి సామూహిక మరియు నైతిక రోగాలు, ప్రమాణాలు, చివరకు వాటి సర్వనాశనానికి అసలు కారణం, మత, నైతిక విశ్వాసాలు, సంచలనం, నిత్యసత్యాలు, సిద్ధాంతాలు లోపించడమే కాక మంచీచెదుల ప్రమాణాలలో పెనుమార్పు కనిపిస్తుంది. సాధు స్వభావం, జాతీయ ఆచారాలు, మరియు ప్రాచీన శిక్షణ కొన్నాళ్ళ పాటు దానిని తప్పకుండా రక్షించడం అయితే జరుగుతుంది. అయితే ఇది చాలా బలహీనమైన విషయం. ఇది జాతి ఆరాచకత్వం, సంక్షోభం, విశృంఖలత్వాల వెల్లువను ఎదుర్కోజాలదు. దుర్నడతలు, విశృంఖలత్వాల వెనుక వాటిని ధర్మసమ్మతం మరియు ప్రశంసనీయంగా నిర్ణయించడానికి అనేక రకాల నైతిక, సామూహిక సిద్ధాంతాలు మరియు వైజ్ఞానిక దృక్పథాలు ఉంటాయి. వాటి శక్తి అంతరాత్మ వాణిని అణచివేస్తుంది. జాతీయ సంప్రదాయాలు మరియు సంస్కృతి యొక్క వెన్ను విరిచేస్తుంది. క్రమక్రమంగా ఆ జాతిలో అన్ని రకాల నిత్యసత్యాలు అంతరించిపోతాయి. మంచీ, చెడు నైతికత మరియు దుర్నడతలకు కొలమానంగా ఉపయోగపడే ఏ వస్తువు మిగిలి ఉండదు. ఈ విధంగానే వహీ మరియు దైవదౌత్య బోధనను తిరస్కరించే లేక వాటిపట్ల జ్ఞానరాహిత్యం వల్ల కలిగే తప్పనిసరి పరిణామం ఏమంటే ఈ జీవితం భావన కేవలం భౌతికపరమైనదీ, మానవుడి దృక్పథం తన గురించి కేవలం పశుత్వం అయిపోవడమే. ఎందుకంటే మానవుడు తన వద్ద, తనవంటూ ఎన్ని సమాచార ఒనరులున్నాయో అవి అంతకు మించి మరే సమాచారాన్నీ ఇవ్వలేవు. వాటివల్ల ఈ జీవితం తప్ప మరో జీవితం గురించి ఏమీ తెలియదు. ఊహాశక్తి, దార్శనికత లోపించడం వలన మానవుడు ఒక “మాట్లాడే జంతువు” అని తప్ప మరే వాస్తవమూ అతనికి అర్థం కాదు. ఈ విశ్వాసం, ఈ ఒప్పుదల స్వభావపరంగా మానవుడికి శారీరక సుఖం మరియు దుఃఖం తప్ప ఎటువంటి నైతిక స్పృహ మరియు అవసరాలు, ప్రయోజనాల ఆరాధన తప్ప మరే మతమూ, సిద్ధాంతమూ ఉండవు.

దైవదౌత్యమే మనిషికి తన ఆధిక్యత సౌజన్యత, మరియు మానవత్వ స్పృహను ప్రసాదిస్తుంది. దానితో పాటు అతడు ఒక సర్వాధికారి, పాలకులకే పాలకుడు అయిన వాడికి లోబడి ఉన్నాడని, అతడి ఎదుట తన కర్మలు గుణాలకు జవాబుదారు అనీ, ఈ ప్రపంచం అతని సామ్రాజ్యమేననీ, ఈ ప్రపంచంలో ఉండేవారంతా ఆయన దాసులే అనీ, వారు ఈ రాజ్యంలో అనుభవించే, ఈ ప్రపంచ వాసులతో వ్యవహరించే విషయంలో స్వేచ్ఛాపరుడు కాదన్న జ్ఞానం కూడ కలిగిస్తుంది.

ఇంకా దైవదౌత్యం కేవలం నైతిక స్పృహను మేల్కొల్పడంతో సరిపెట్టుకోదు. పైగా మానవుడికి ఒక వ్యవస్థను, సవరమయిన నైతిక విధానాన్ని ఇస్తుంది. సద్గుణాలకు అతడికి దైవసమ్మతి, దైవసంతోషం లభించే సందర్భంలో స్థానం లభించే వాగ్దానం చేస్తుంది. అంతకన్నా ఉత్తమ ఆచరణకు మరే ప్రేరణా రుజువు కాలేదు. దుర్నడతకు శాసనధిక్కారానికి లభించే శిక్ష, దైవాగ్రహాన్నుండి హెచ్చరిస్తుంది, భయపెడుతుంది. అంతకు మించిన ఆటంకం ప్రపంచంలో మరేదీ విజయవంతం కాలేదు. దైవం అంతటా ఉన్నాడనీ, అన్నీ చూస్తున్నాడనీ, అంతా వింటాడనీ, అన్నీ పరీక్షిస్తాడనీ, అగోచర జ్ఞాని మరియు సాక్షి అన్న నమ్మకాన్ని అతడి మనోమస్తిష్కాలలో నాటుకు పోయేలా చేస్తుంది. మానవుణ్ణి అదుపులో వుంచే నైతిక చట్టం ఏదీ కూడ ఈనాటికీ కనుగొనబడలేదు. ఈ శక్తియే ఏకాంతంలో ఉన్నా, నలుగురిలో ఉన్నా, నగరంలో ఉన్నా, ఎడారిలో ఉన్నా, మానవుడిని చట్టబద్ధుణ్ణి చేస్తుంది. అది పోలీసు మరియు సైనిక శక్తి లేకుండానే పెద్ద పెద్ద నేరాల్ని, శతాబ్దాల నాటి చెడు అలవాట్లనూ అణచివేస్తుంది. ఒక్క సైగతో పూర్తి జాతిని నోటి దాకా వచ్చిన సారాయిని సయితం మాన్పింపచేస్తుంది. నేరస్తుల్ని నగరాలు, ఎడారుల నుండి బయటకు లాగి న్యాయస్థానంలో హాజరుపరుస్తుంది. వారి నోట వారి నేరాలను అంగీకరింపజేస్తుంది.

ఏ నైతిక వ్యవస్థసయితే ఈ శక్తి వెన్నంటి ఉండదో, ఆ వ్యవస్థ ఒక

మామూలు నేరాన్నికూడ రూపుమాపజాలని పక్షంలో అది కేవలం పుస్తకాలకే పరిమితం అన్నమాట. (ఇందుకు చక్కని ఉదాహరణ అమెరికాలో మద్యనిషేధ ఉద్యమ వైఫల్యం మరియు మద్యపాన నిషేధపు చట్టం రద్దు కావటం. ఈ ఉద్యమం మరియు చట్టం వెనుక ఒక పటిష్టమైన సంఘటిత ప్రభుత్వం (అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాలు) అపారమైన ధనబలం మరియు పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థ. ఉన్నత విద్యా నాగరికతలు, అపారమయిన ప్రసార, ప్రచార ఒనరులు ఉండేవి. సారాయికి వ్యతిరేకంగా ప్రచార, ప్రసారాలకు కేవలం ఆరు సంవత్సరాల కాలంలో ఆరున్నర కోట్ల డాలర్లు ఖర్చయినట్లు అంచనా. ఇంకా అందుకోసం ముద్రించబడిన లిటరేచర్ తొమ్మిది వందల కోట్ల పేజీలతో కూడుకున్నది. చట్టాన్ని విధింపచేసే విషయంలో పదమూడేళ్ళలో, రెండు వందల మంది చంపబడ్డారు. 5, 34, 335 మంది ఖైదు చేయబడ్డారు. ఒక కోటి, అరవై లక్షల పౌండ్లు జరిమానా విధించబడింది. నలభయి కోట్ల నలభయి లక్షల పౌండ్ల ఆస్తి జప్తు చెయ్యబడింది. అయినా ఇంతటి తీవ్రప్రయత్నాలు జరిగినప్పటికీ అమెరికన్ ప్రభుత్వం, చట్టాలు, అక్కడి సంస్కరణా సంస్థలు అసోసియేషన్లు దేశపౌరుల్ని చట్టాన్ని గౌరవించి మద్యపానాన్ని మానుకునేలా ఒప్పించలేక పోవడమే కాక వారిని మద్యపానచిత్తులుగా చేసివేసాయి. చివరకు పధ్నాలుగు సంవత్సరాల తరువాత 1933లో మెజారిటీ ప్రజలు ఈ చట్టాన్ని రద్దుచేసి, మద్యపానాన్ని చట్టసమ్మతంగా అంగీకరించవలసి వచ్చింది. వివరాలకు “తన్ఖీహాత్” గ్రంథంలో “మానవచట్టం మరియు దైవిక చట్టం” అనే వ్యాసాన్ని చదవగలరు). ఇంకా అతి చిన్న భూభాగంలో కూడ ఆ వ్యవస్థ ఎటువంటి పవిత్ర, నైతిక వాతావరణాన్ని నెలకొల్పి చేయజాలదు.

ఈ దైవిక నైతిక నియమావళిని కోల్పోయిన సంస్కృతి, అంతరాత్మలు ధార్మికత లోపించిన సంస్కృతి, ప్రపంచంలోనే నరకలోకపు అగాధం ఒడ్డున నిలబడి ఉంది. దాని భౌతిక వైజ్ఞానిక అభివృద్ధి, పారిశ్రామిక రాజకీయ విజయాలు, దాని సృష్టి వశీకరణ, దాని బాహ్యపరమైన సంస్కృతి మర్యాదలు

దాని విద్యలు, కళలు, ఏదీ కూడ వారిని ఈ అగాధాల్లో పడిపోవటాన్నుండి ఆపజాలవు, పైగా ఇవన్నీ కలిసి దాని పతనవేగాన్ని మరింత తీవ్రం చేసివేస్తాయి. వహీ సంరక్షణ మరియు ప్రవక్తల సంరక్షణ లభించని జాతిని (ప్రవక్తల మార్గదర్శకత్వం లేకుండా లభించేవీ, దైవాన్ని ఎరుగని, పవిత్రవంతంగాని మూలాలు గల) ఈ విద్యలూ, మర్యాదలే దాని నైతిక పతనానికి సహాయకారులు అవుతాయి. క్రియాశీలక కార్యకారులు అయిపోతాయి. ఇంకా అక్షీలతల ప్రచారం, ప్రసారాలలో సిగ్గుమాలినతనం, దుర్నడతల్ని వృద్ధి చేయడంలో, లజ్జ, నాగరికతల ప్రాచీన దృక్పథాలను మార్చివేయడంలో, వాటిని దోషపూరితమయినవిగా నిర్ధారించడంలో నేరాలను, అక్షీలతలను తీర్చిదిద్దటంలో పైతానుకు ఏజంట్లుగా పనిచేస్తాయి. యూనానీ (గ్రీకు) రోమ్ మరియు ఆధునిక యూరప్ ల సామూహిక, నైతిక, సాహిత్యాల చరిత్ర ఇందుకు సాక్ష్యం.

మానవుని ఈ స్వేచ్ఛామార్గంలో చట్టం అడ్డుకోడగా రుజువు అయ్యేదే. కాని మానవుడు తన మార్గం నుండి ఎలా తప్పించాడంటే, చివరకు అదే స్పష్టమయిన చట్టం అయిపోయింది. చట్టం యొక్క మూలం, దాని నుండి సంగ్రహణ, దైవగ్రంథం మరియు దైవ వహీ నుండి కాక మానవుడి జ్ఞానం, అనుభవాల నుండి తీసుకోబడినదైతే, దైవం బదులు మానవుల మెజారిటీ లేదా ప్రజాశక్తిని చట్ట నిర్మాతగా అంగీకరించినట్లయితే దారిలోని ఆటంకాలన్నీ దూరం అయిపోతాయి. మానవ వైఖరిలో భోగలాలన, స్వేచ్ఛ చేరి ఉన్నాయి. స్వభావసిద్ధంగానే అతడు నిర్బంధాలు, కట్టడుల నుండి స్వేచ్ఛగా ఉండగోరతాడు. స్వాభావికంగా అతడు రుచులను కోరే భోగలాలనుడు, అతడికి దైవభయం, బాధ్యతాభావం కూడా లేనిపక్షంలో అతడిపై నిర్బంధాలు, కట్టడులను విధింపజేసే, అతడి స్వేచ్ఛను హరించే, అతడి సుఖాలను అడ్డుకునే చట్టం చెయ్యడానికి అతనికి ప్రేరణ ఎలా లభిస్తుంది? ఇంకా పైన చెప్పబడిన చంచలమైన విశ్వాసాలు, లోపభూయిష్ట సిద్ధాంతాలు, వికృతమయిన మనస్తత్వం, వికృతగుణాలతో పెంపకం జరిగితే, అటువంటి మానవుడు చట్టనిర్మాత

అయినప్పుడు అతడివల్ల, నేరాలను అణచివేసే, అధర్మం, అశ్లీలం, దుర్నడతలు మారిపోవడానికి ఎటువంటి అవకాశం లేకపోయే చట్టం కల్పించే అవకాశం ఎంతవరకు సక్రమం కాగలదు? వారి వల్ల ఆశించదగ్గ విషయం ఏమంటే వారు చట్టం చేసే బలంతో తమకున్న అధికారబలంతో దుర్నడతలకు ధృవీకరణ మరియు చట్టపరమయిన హోదా కల్పిస్తారు. వారి హయాంలో దుర్నడతలే చట్టం అవుతాయి. (ఆధునిక చరిత్రలోనూ ఇందుకు ఉదాహరణలు లభిస్తాయి. చట్టం చేసే అధికారంతో, మెజారిటీ అభిప్రాయంతో, ప్రజల దృష్టిలో అధర్మం అయినవిగా, ఏకాభిప్రాయం గల కొన్ని నైతిక, సామూహిక నేరాలు చట్టపరంగా ధర్మసమ్మతమయినవిగా, తీర్మానించబడ్డాయి. ఇటీవలి కాలంలో నాజీల కాలానికి ముందు కాలం నాటి మాట. జర్మనీలో స్వలింగ సంపర్కంపై ఆరేళ్ళపాటు ప్రచారం జరిగింది. ఇటువంటి గొప్ప సంస్కరణా కార్యంలో పాల్గొన్న పెద్ద మనిషి ప్రపంచ జాతి సంస్కరణా సంఘానికి అధ్యక్షుడుగా ఉన్నవాడే. చివరకు దేశ శాసన కర్తలు మెజారిటీ అభిప్రాయంతో ఈ చర్య చట్టపరంగా నేరం కాదు అని బిల్లు పాస్ చేశారు. అయితే కేవలం ఒక్క షరతు ఏమంటే ఉభయలూ అంగీకరించాలి. ఒకవేళ మైనారిటీ తీరని వారయితే వారి సంరక్షకుడు వారిచేత అంగీకరింపజేసే కార్యాన్ని నిర్వహించాలి, మౌలానా సయ్యద్ అబుల్ ఆలా మౌదూద్ గారి “పర్దాహ్” పుస్తకంలో ఇందుకు మరిన్ని ఉదాహరణలు లభిస్తాయి. మంచి అలవాట్లు చట్టవిరుద్ధమయినవిగా నిర్ణయించబడతాయి. వికృతం మరియు పాక్షికంగా వికృతం అయిన జాతుల చరిత్రలో పెద్ద పెద్ద నేరాలు ప్రజాభిప్రాయబలంతో ధర్మసమ్మతమైనవిగా, మెచ్చుకోదగ్గవిగా, ప్రజామోదం పొందినవిగా అయిపోయిన సంఘటన అపూర్వమైనవేమీ కాదు. సంఘానికి పవిత్రత నేరంగా పరిణమించింది. పవిత్రవంతులు ఇటువంటి నేరస్థ సమాజంలో ఉండేందుకు అవకాశం లేకపోయింది. ప్రజాభిప్రాయం ఈ ఆరోపణనే చేసి వారిని వెళ్ళగొట్టాలని కోరింది.

أَخْرَجُوا آلَ لُوطٍ مِنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ

“లూత్ కుటుంబాన్ని మీ పట్టణం నుండి వెళ్ళగొట్టండి. వారు మహా పవిత్రులుగా ఉండగోరుతున్నారు.” (సన్న : 56)

దైవదౌత్యం ప్రపంచంలో స్థాపించే సంస్కృతి యొక్క ప్రత్యేకత ఏమంటే అది చట్టం చేసే హక్కును మానవునికి ఇవ్వదు. దాని సంస్కృతిలో మానవుడు నేరస్థుడుగా మాత్రం కాగలుగుతాడు. చట్టవ్యతిరేకతకూ పాల్పడగలడు. అతడికి ఆ సంస్కృతిలో అందుకు శిక్షనూ భరించాల్సి ఉంటుంది. కాని అతనికి దైవచట్టంలో లేశమాత్రం అయినా మార్పు చేసే అధికారం లేదు. ఆయన హఠాంచేసిన, హలాల్ చేసిన విషయాలు భూమీ ఆకాశాలు, సూర్యచంద్రుల లాగా అంటే అదే స్వాభావిక చట్టం, శాశ్వతమైనది, మార్చశక్యం కానిది. అంతేకాదు స్వభావపరంగా అందులో మార్పు ఉండదు.

فَطَرَةَ اللَّهُ النَّبِيَّ فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ
الدِّينُ الْقَيِّمُ

“అల్లాహ్ మానవులను ఏ స్వభావం ఆధారంగా సృష్టించాడో దానిపై స్థిరంగా ఉండండి. అల్లాహ్ సృష్టించిన స్వరూప స్వభావాలు మార్చడానికి శక్యం కానివి.” (అర్ రూమ్ : 30)

అందుచేత దాని సంస్కృతిలో, అశ్లీలతలు, నిషిద్ధాలు, కష్టాలు, తిరస్కారాలు, సుఖభోగాల, ప్రేరకాలు, పనికిమాలిన పనులు, ఏమరుపాటుకు కారణాలు, నైతిక నేరాలు, నేరాలకు దారితీసే కర్మలు, పనులు ఎల్లప్పుడూ నిషిద్ధంగానే ఉంటాయి. వాటి స్వభావమూ, మానవ స్వభావమూ మారనంత వరకు (ఇందులో ఏదీ మారబోదు). వాటికి సంబంధించిన ఆదేశమూ మారదు.

మానవ చట్టాల లక్ష్యం, కేవలం ఒక ప్రత్యేక వ్యవస్థను స్థాపించడం, శాంతిభద్రతల పరిరక్షణ, ఇంకా దేశ పౌరులలో వ్యవస్థను స్థాపించడమే. అందుచేత అవి సమాజం మరియు సాధారణ జీవితంపై ప్రభావం చూపగల

ఆచరణలు, స్వభావాల గురించి చర్చిస్తాయి. వాటికి వ్యక్తిగత గుణాలు, అంతర్గత దోషాలతో పనిలేదు. ఆ చట్టాల హోదా ఒక నైతిక బోధకుడు మరియు సంస్కర్త లాగా కాకుండా పోలీసు మరియు మేజిస్ట్రేటుల హోదా అవుతుంది.

కాని దైవికచట్టాల లక్ష్యం, కేవలం క్రమశిక్షణ ఏర్పరచడమే కాక మానవులను పవిత్రపంతులుగా, దైవభక్తిపరులుగా తయారు చేయడం వాటి ముఖ్యోద్దేశ్యం. అందుచేత వాటి నిబంధనల్లో కొన్ని గుణాలు, కొన్ని పనులు నిషేధాలు అవుతాయి. వాటి వంక ప్రాపంచిక చట్ట నిర్మాతల దృష్టి పడనే పడదు. వాటిల్లో అధర్మం, దుర్నడతగల సమాజంలో చొచ్చుకుపోయే, స్వభావాల్లో భోగలాలసత కలిగే జాతిలో బద్ధకం, సోమరితనం జనించి నీతిబాహ్య ధోరణులు, నేరస్వభావ పోకడలు పుట్టుకువస్తాయి. వాటివల్ల సంఘానికి లోపల నుండి వ్రేళ్లను గుల్లచేసే, చీడ పట్టుకుని పగుళ్ళు మూసుకుపోతాయి. దాని నైతిక ప్రమాణాలతో సరితూగని దాని మత సిద్ధాంతాలకు అనుగుణంకాని అన్ని విషయాలు నిషిద్ధమవుతాయి. దాని సంస్కృతిలో సంగీతానికి ప్రోత్సాహం లభించదు. క్రీడా వినోదాలు విహారాలలో నిమగ్నతను ఇష్టపడదు. అంద చందాలు, డాంబికాలు, సిరిసంపదల పోటీని హీన దృష్టితో చూస్తుంది. చివరకు నిష్ప్రయోజనకరమూ, అనవసరమూ అయిన కేవలం వైభవాన్ని చాటుకోవడానికీ, చూసి ముచ్చటపడే ఆడంబరాల లక్ష్యంతో నిర్మించబడే కట్టుబాటును సయితం ఈ సంస్కృతిలో చెడ్డవయి పోతాయి. వెండీ బంగారాల పాత్రల వాడకం, వాటి నగలు, పట్టువస్త్రాలు పురుషులకు నిషిద్ధం అయిపోతుంది. చిత్తరువులు రాతి విగ్రహాలు, మానవుల మూర్తులు కచ్చితంగా హరాం మరియు నిషిద్ధం అవుతాయి.

మానవ చట్టాలను కేవలం మాటల్లో పాటించడం అవసరం అవుతుంది. కేవలం శిక్ష లేక పోలీసు భయం నేరాలకు అవరోధం అవుతాయి. ఇటువంటి అడ్డంకి లేని చోట్ల నేరాలకు పాల్పడటానికి అవరోధం ఏమీ ఉండదు. మనసుల్లో చట్టం ఘనతా గౌరవాలకు చోటుండదు. ఎందుకంటే అది మనవంటి మానవుల చేత నిర్మించబడినదై ఉంటుంది కనుక. దానివల్ల మనుష్యుల అంతరంగాలలో

పవిత్ర భావన ఏదీ ఉండదు. తరచుగా చట్ట నిర్మాతలు అధికారం మరియు చట్టం చేసే హోదాలను తమ అంగబలం, అర్థబలం లేక ఎన్నికల ప్రయత్నాల కారణంగా ఆక్రమిస్తారు. నైతికపరంగా వారి స్థాయి, సిద్ధాంతపరంగా వారి గుణగణాలు సాధారణ మానవుల కన్నా ఏమంత ఉన్నతంగా ఉండవు. పైగా కొన్ని సందర్భాలలో అయితే వారు దుర్నీతిపరులు, సిద్ధాంతం లేనివారు, లంచగొండులు, నీచులు, ఆశపోతులు అయివుంటారు. కొన్ని సందర్భాలలో అయితే వారు తమ ప్రయోజనాలు, అవసరాల కోసం, తమ బలహీనతలు, దుర్గుణాలకు చట్టపరమయిన సర్టిఫికేట్ ఇవ్వడానికి, కొన్ని సందర్భాలలో ప్రజలను, ఓటర్లను కాకా పట్టటానికి సిద్ధాంత వ్యతిరేక చట్టాలు చేస్తారు. వాటిల్లో స్వప్రయోజనాల కోసం తాము కోరిన ప్రకారం సవరణలు చేస్తారు. ప్రజలు ఆ చట్టాలను బలవంతంగా అంగీకరిస్తారు. వారిలోని ఒక పెద్ద వర్గం వారి నుండి విముక్తిపొందే ప్రయత్నం చేస్తారు. తమ బలంతో వంకలు చూపి వారికి గత్యంతరం లేని పరిస్థితి కల్పించే ప్రయత్నం చేస్తారు. చట్టానికి దేశ ప్రజలకు మధ్య సంఘర్షణ కొనసాగుతూ ఉంటుంది. అందుకు భిన్నంగా వహీ మరియు దైవదౌత్యం తీసుకువచ్చిన చట్టం, దైవం, దైవప్రవక్తలను విశ్వసించేవారికి వారి మత గ్రంథం, స్వయానా వారి ప్రవక్త ఎంత పవిత్రులు, గౌరవనీయులో ఆ చట్టం కూడా అంతే పవిత్రమూ గౌరవనీయమూ అవుతుంది. అక్కడ వారికి ఈ చర్య తిరస్కారం మరియు తిరుగుబాటు అవుతుందని వారిని తమ తెలివితేటలతో ఓడించే, లోబడచేసే వారిని ఇబ్బందిపెట్టి, ఇరుకున పడవేసే సమస్యలేదు.

وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجِيمٍ

“మా వాక్యాలను అగౌరవపరచడానికి విశ్వప్రయత్నాలు చేసే వారికి తీవ్రమయిన బాధాకరమయిన శిక్ష పడుతుంది.”

(సబా : 5)

అక్కడ కేవలం మాటల్లో చట్టం పాటింపు ఉండి బాహ్యపరమయిన శారీరక రూపం మాత్రమే ఉంటే సరిపోదు. చట్టాన్ని పాటించాలన్న ఆత్మశుద్ధి కూడా కావాలి. ఎందుకంటే చట్ట నిర్మాత, పాలకుడు అయినవాడు (అల్లాహ్) అగోచరాలను ఎరిగినవాడు. అతర్వాహ్యాలను ఎరిగినవాడు. బాహ్యపరమయిన చట్టం పాటింపుతో ప్రాపంచిక పాలకుల్ని మోసగించినట్లుగా ఆయన్ని మోసగించలేము.

لَنْ يَنَالَ اللَّهُ أَحْسَنُهَا وَلَا دِمَائُهَا وَلَكِنَّ يَأْتِيهِ التَّوْحَىٰ مِنْكُمْ

(ఖుర్బానీ చేయబడిన) వాటి మాంసమూ అల్లాహ్ కు చేరదు.
వాటి రక్తమూ చేరదు. కాని మీ భయభక్తులు ఆయనకు చేరుతాయి.”
(హజ్ : 37)

ఇటువంటి ప్రత్యేకతలు గల చట్టం యొక్క సాంస్కృతిక ప్రభావాలు ఏమయి ఉంటాయి? సమాజంలో ఎటువంటి పవిత్రత, పరిశుద్ధత, సచ్చీలత, నిజాయితీ, ధర్మనిరతి, లజ్జ, సభ్యతల ఆ చట్టం ప్రజల్లో కలిగిస్తుంది? ప్రభుత్వం వారిచేతుల్లోకి వచ్చినప్పుడు, వారికి ఏదయినా భూభాగంపై అధికారం వచ్చినప్పుడు వారు మతము, సమీకరణ, నైతికత, సామాజికత, నాగరికతల విషయాల్లో నిరూపిత సత్యాలు, తొణుకూ బెణుకూ లేని విశ్వాసం కలవారవుతారు, అవి వారికి దృఢతరమూ శాశ్వతమూ అయిన పవిత్ర వంతమూ, సురక్షితమూ అయిన విజ్ఞాన సమాచారాల చెలమ నుండి లభించాయి. సహజత్వపు నిశ్చల సూత్రాలవలె అవి మార్పుకూ గురికావు. రద్దు చేయబడనూలేవు. మానవీయ బలహీనతలకు అతీతంగా పవిత్రమయిన దైవిక సూత్రాలకు ప్రతి రూపాలయిన సుగుణాల శిక్షణ, సంస్కరణ వారికి లభించాయి. వారి చట్టం దేవుని షరీఅత్ కు మారుపేరు. వారు న్యాయానికి అధిపతులు, (అల్లాహ్ కు సాక్షులు). అటువంటి వారికి పాలనాధికారాలు చిక్కి ఏదైనా భూభాగంపై వారికి అధికారం లభించినప్పుడు వారి పాలన, అధికారాల ఫలాలు, ఫలితాలు దివ్య ఖుర్ఆన్ తెలిపిన భవిష్యవాణికి భిన్నంగా ఎలా ఉంటాయి?

الَّذِينَ إِنَّمَا كُنْتُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ
وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ

“మేము గనక వారికి భూమిపై అధికారాన్ని ప్రసాదిస్తే, వారు నమాజ్‌ను స్థాపిస్తారు. జకాత్ ఇస్తారు. మంచి చేయమని ఆజ్ఞాపిస్తారు. చెడు నుండి నిరోధిస్తారు.” (అల్ హాజ్ : 41)

వీరిద్వారా సహజంగానే ఉనికిలోకి వచ్చే సంస్కృతి, జీవన శైలి యొక్క పవిత్రతను గురించి, దాని ఔన్నత్యాన్ని గురించి ఎవరికయినా అనుమానం ఉంటుందా? అందుకు భిన్నంగా వారు ఏర్పరుచుకున్న సంస్కృతి, వారి ద్వారా ఉనికిలోకి వచ్చిన సమాజం అయివుండి, మతము గుణగణాలు, సామూహికత, మానవ నాగరికతల గురించి కొన్ని వాస్తవాలు, కఠిన సత్యాలే లేవు. వారికి కొన్ని అభిరుచులు, అనుభూతులు ఉన్నాయి. వాటి జాతకం సూర్య భ్రమణంతో పాటు మారుతూ ఉంటుంది. వారివద్ద మేలు, కీడు, మంచీ చెడుల విచక్షణ కోసం ఏదయినా శాశ్వత ప్రమాణంగానీ, నైతిక విలువల్ని తూచే న్యాయమయిన సమతౌల్యం ఏదీ లేదు. వారి దృష్టిలో వారి ఆశయాలు, ప్రయోజనాలే సుగుణాలుగా భావించబడుతూ వారు రూపొందించుకున్నదే వారి చట్టం అవుతుంది. వారి విజ్ఞానం, అనుభవాలు వారి అవసరాలు, ప్రయోజనాలకే అనుగుణంగా ఉంటాయి. వారి ప్రభుత్వం ఒక వ్యక్తికో, ఒక జాతికో, ఒక వంశానికో చెందిన పాలన అయివుంది. అందుకే పని చేస్తుంది. దానికి ప్రపంచంలో ఎటువంటి సంస్కరణా మిషన్ లేదు. ఏదైనా సిద్ధాంతానికి, ఆదర్శానికి, నైతిక సూత్రానికి కట్టుబడే ప్రాతిపదిక ఏదీ లేదు. అటువంటిప్పుడు ఆ సంస్కృతి వల్ల, ఆ సమాజం వల్ల మనిషి తన స్వాభావికమయిన కార్థానా పూర్తి చేసుకునేందుకు, తన లక్ష్యాన్ని చేరుకునేందుకు సహాయం ఏమయినా లభించగలదా? అది కొంతకాలం గడిపిన తర్వాత దాని ప్రేక్షకు లోతుగా పాతుకుపోయినప్పుడు మానవుడు తన అసలు నైజానికి కట్టుబడి ఉండగలదా? అతడికి తన లక్ష్యం గుర్తు కూడ ఉంటుందా? ఈ సంస్కృతిని మానవ సంస్కృతి

అనడానికి కారణం వారు తమ జీవన శైలినిబట్టి నిర్జీవయంత్రాలు, తమ మనస్తత్వం తమ శిక్షణలను బట్టి ఇంగితంలేని పశువులు, తమ కర్మలు, కార్యకలాపాలనుబట్టి రక్త పిపాసులయిన మృగాలు అయినప్పటికీ రూపురేఖలలో మానవులు అయిన వారే దానిని ఏర్పరచడం తప్ప మరేమయినా కారణం ఉందా?

మానవత శుభశ్రేయాలకు, సాంస్కృతిక పురోభివృద్ధికి ప్రాథమిక కారణం

దైవప్రవక్తలు కేవలం అసలయిన దైవ జ్ఞానానికి, నిశ్చల విశ్వాస జ్ఞానానికే కేంద్రబిందువు మాత్రమే కాదు. దాంతోపాటు వారు మానవ సమాజానికి అపారమయిన సంపదనూ సమకూరుస్తారు. దానిపైనే మానవత శుభశ్రేయాలు మరియు సంస్కృతి నిర్మాణం దాని అభివృద్ధి సంపూర్ణంగా ఆధారపడి ఉంది. మరియు విలువయిన మూలధనం కూడా. మేలుపట్ల ప్రేమ, కీడు పట్ల ద్వేషం యొక్క అత్యంత పవిత్ర ఆపేక్ష ఇంకా షిర్క్ శక్తుల్ని, దాని కేంద్రకాన్ని తుత్తునియలు చేయడానికి మరియు శుభాన్ని విస్తరింపచేయడానికి, అభివృద్ధివర్చడానికి త్యాగాలు చేసే శుభకర దీక్ష, మానవుడి సకల వృద్ధి వికాసాలు, ఔన్నత్యాలు, విస్తరింపజాలని ఘనకార్యాల అసలు మూల కారణాలకు ప్రేరణ, ఈ పవిత్ర ఆపేక్ష శుభప్రదమైన దీక్షయే. ఎందుకంటే అన్ని కారణాలు, ఒనరులు, సాధన సంపత్తులు మరియు అనుభవం మరియు పరిశోధనా సంస్థలు మానవుడి దీక్ష, స్థిరసంకల్పాలకు లోబడి ఉంటాయి. అన్ని రకాల పనితనానికి మూలం మానవుడు సంకల్పించుకోవడమే. ఈ శుభానికి మూల స్థానం దైవప్రవక్తల బోధనలే అవుతూ వచ్చాయి. వారు తమ ప్రభవన కాలంలో తమ జాతి, అనుచర వర్గం, మరియు తమ పూర్తి సమాజంలో శుభం పట్ల ఆపేక్ష, కీడు పట్ల ద్వేషం కలిగి ఉండే ఉత్సాహం పెంపొందించారు. సత్యాన్ని సమర్థించడం, అధర్మాన్ని వ్యతిరేకించడాన్ని వారి నైజంలో స్వభావంలో ప్రవేశపెట్టే ప్రయత్నం చేశారు. ఇంకా సుదీర్ఘ మానవ చరిత్రలో ఈ ఉత్సాహం

బలహీనపడినప్పుడు మానవుల స్వభావాల్లో పెనుమార్పు సంభవించి, వారిలో జీవితానికి సంబంధించిన లక్షణాలు వ్యక్తం అయ్యాయి. మనము ఖుర్ఆన్ లో వివరించబడిన వివిధ జాతుల పరిస్థితులను గమనించిన విధంగా దైవప్రవక్తలు వెంటనే అందుకు తగిన చికిత్స చేశారు, కారిన్యం, కర్మశత్యం గల హృదయాల్ని కారుణ్యం, మెహర్బానీ, గౌరవనీయత, మానవీయతగా మార్చివేశారు. వారు తమ ఉన్నత బోధనల్ని ప్రచారం చేశారు. అందుకోసం నిరంతరం ఎడతెగని కృషి చేశారు. సుఖం, విశ్రాంతిని లెఖ్కు చేయలేదు. గౌరవం, హుందాతనాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకోలేదు. చివరకు తమ తనువుల్ని ప్రాణాల్ని పట్టించుకోలేదు. అటువంటి ఎడతెగనివిధంగా ప్రాణాలను పణంగా పెట్టి పడిన కఠిన శ్రమ ఫలితంగా మానవత్వంలేని మృగాలు, చీల్చిచెండాడుకు తినే క్రూరమృగాలలో నుండి ఎటువంటి పుణ్య శీలరు జన్మించారంటే వారి కారణంగా ప్రపంచం పరిమళభరితం అయింది. వారి సుందర స్ఫురద్రూపాల వలన మతతత్వ చరిత్రలో మనో రంజకత, సుందరత చోటు చేసుకున్నాయి. వారు ఔన్నత్యంలో, స్థాయిలో దైవదూతలను మించిపోయారు. అటువంటి ఎన్నుకోబడిన ఆదర్శ, అనుసరణీయమైన మహాత్ముల వలన సర్వనాశనమయిపోయే మానవాళికి నవ జీవనం లభించింది. న్యాయం, ధర్మాలు ఎల్లెడెలా చోటు చేసుకున్నాయి. బలహీనులలో, బలవంతుల నుండి తమ హక్కును వసూలు చేసుకునే దమ్ము ధైర్యం పుట్టుకొచ్చాయి. తోడేళ్ళు మేకల్ని రక్షించాయి. వాతావరణంలో కరుణ, వాత్సల్యాలు తళుక్కుమన్నాయి. ప్రేమానురాగాల పరిమళం వ్యాపించింది. గౌరవభావాలు వెల్లివిరిశాయి. ప్రపంచంలో స్వర్గలోక అంగళ్ళు తీర్చిదిద్దబడ్డాయి. విశ్వాసం, నమ్మకాల పరిమళభరిత పవనాలు వీయసాగాయి. మానవులు కాంక్షా వ్యామోహాల పట్టు నుండి విడిపించబడ్డారు. ఇనుప ముక్కలు అయస్కాంతం వైపునకు ఆకర్షించబడినట్లుగా హృదయాలు మేళ్ళ వైపు ఆకర్షించబడ్డాయి.

మానవుల సంస్కృతీ నాగరికతలు, వాటి అభివృద్ధికి ఈ పవిత్రమూర్తుల వల్ల కలిగిన ఉపకారం మరేవర్గం వల్లనూ కలుగలేదు. బహుమానాలు, అనుగ్రహాల చల్లనినీడ, మానవుల గౌరవమర్యాదల్ని, వారి సమతౌల్యాన్ని,

వారి పూర్తి జీవితాన్ని ఆవరించింది. ఈ అనుగ్రహాల నీడనే మానవజీవితం ఉనికిలో ఉండే అవకాశం ఉంది. దైవప్రవక్తలే గనక లేకపోతే మానవ జీవన నౌక తన జ్ఞానం, తాత్వికత, చాకచక్యం, సంస్కృతీ నాగరికతలతో సహా తుఫాను పాలయ్యేదే. ఇంకా భూమండలంపై మానవులకు బదులు ధర్మం, నైతికతలంటే ఎరుగని తమ ప్రభువునూ, సృష్టికర్తను ఎరుగని, ధర్మం, నైతికత అంటే తెలియని, కారుణ్యం, ప్రేమానురాగ భావనలు లేని, నీరు పచ్చిక, గడ్డి, మేతలకన్నా గొప్ప విషయం తమ బుర్రకే అందని జంతువులు, అడవి మృగాలే కుప్పిగంతులు వేస్తూ తిరుగుతూ కనబడేవి.

ఈనాడు ప్రపంచంలో కనబడే ఉన్నత మానవీయ విలువలు, సున్నిత సుకుమార భావాలు, ఉత్తమ ఉన్నత నైతిక బోధనలు, నిజమయిన ప్రయోజనం కలిగించే శాస్త్రాలు, అధర్మాన్ని ఎదుర్కొనే దీక్ష వీటన్నింటి చారిత్రక పరంపర దివి నుండి పంపబడిన దివ్య వాణి, ప్రవక్తల బోధనలు వారి సందేశ ప్రచారం, వారు సాధించిన ఘనకార్యాలు, చిత్తశుద్ధిగల వారి అనుచరులు, శిష్యులతోనే అంతం అవుతుంది. ప్రపంచం, ఆది నుండి అంతం వరకు వారి కంచాల్లో మిగిలిన మెతుకులు ఏరుకోవడం తప్ప మరో గత్యంతరం లేదు. వారు విస్తరింపజేసిన వెలుగులోనే అడుగు ముందుకు వేస్తూ ఉంది. వారు నిర్మించిన దివ్య సౌధంలోనే తలదాచుకుంటూ, జీవితం గడుపుతోంది. ఇక ముందూ అలాగే గడపగలదు. ఇటువంటి పవిత్రమూర్తులపై వేనవేల దరూద్, సలాములు. ఈనాటి పసంతాగమనానికి కారణం వారు నాటిన మొక్కలే.

ధర్మం, షరీఅత్ విషయంలో ప్రవక్తల ఆత్మాభిమానం మరియు స్థిరత్వం

దైవప్రవక్తలు తాము తీసుకువచ్చిన విశ్వాసాలు, సందేశం, మరియు షరీఅత్ విషయంలో ఎంతో అభిమానధనులు, సున్నిత మనస్సులు, ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ (సందేశ ప్రశస్తి కోసం కృతకృత్యత కోసం ముందుచూపుతో కూడిన ప్రయోజనం కోసం అయినా సరే) తమ సందేశం, షరీఅత్ లో

ఎటువంటి మార్పు, సవరణలకు ఎంతమాత్రం సిద్ధపడేవారు కాదు. వారు కాపట్టం అవలంబించని వైఖరిని మార్చుకునే ఆస్కారమే లేదు. అల్లాహ్ తన చిట్టచివరి ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లంను సంబోధించి సెలవిస్తున్నాడు:

فَاَصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ

“కనుక ప్రవక్తా! నీకు ఆజ్ఞాపించబడుతూ ఉండిన విషయాన్ని బహిరంగంగా ఎలుగెత్తి చాటు, షిర్కు చేసేవారిని ఏమాత్రం లెక్క చేయకు.” (అల్ హిజ్ : 94)

ఇంకా ఇలా సెలవిచ్చాడు :

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ، وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ، وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ.

“ప్రవక్తా! నీ ప్రభువు తరపు నుండి నీపై అవతరించిన దానిని ప్రజలకు అందజెయ్యి. ఒకవేళ నీవు ఆ విధంగా చెయ్యకపోతే, ఆయన ప్రవక్తగా నీవు నీ ధర్మాన్ని నిర్వహించనట్లే. ప్రజల బారి నుండి అల్లాహ్ నిన్ను రక్షిస్తాడు.” (అల్ మాయిద : 67)

ఇంకా సెలవిచ్చాడు :

وَدُّوا آلَؤُتَيْبَةَ فَتُؤْتُوهُمْ

“నీవు గనుక రాజీపడితే, వారు కూడా రాజీపడదామని అనుకుంటున్నారు.” (అల్ ఖలమ్ : 9)

దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం తౌహీద్ విషయంలో కాక ప్రాథమిక విశ్వాసాలన్నింటి విషయంలోనూ ఆఖరికి ధార్మిక మూలస్థంభాలూ, విధుల విషయంలో సైతం రాజీధోరణిని, మార్మికతతో కూడిన ధోరణిని అవలంబించలేదు. (తమను తాము వాస్తవికతా ప్రేమికులుగా కార్యదీక్షా పరులుగా భావించుకుని విద్రవీగే ధోరణి) అన్ని కాలాలలోనూ రాజకీయ

నాయకుల ప్రత్యేకతగా ఉంటూ వచ్చింది. తాయఫ్ పట్టణం వశపరచు కోబడినప్పుడు ఖురైషుల తర్వాత బలమైన వర్గం సఖీఫ్ తెగకు చెందిన ఒక బృందం ఇస్లాం స్వీకరించిన తర్వాత ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం సమక్షంలో హాజరయింది. (మక్కా తరువాత కేంద్రస్థానం మరియు పుణ్యక్షేత్రం కావడానికి కారణం అయిన) లాత్ విగ్రహాన్ని మూడేళ్ళపాటు యధాతథంగా ఉంచాలని, ఇతర విగ్రహాల పట్ల వ్యవహరించిన తీరును దాని పట్ల ప్రదర్శించకూడదని అభ్యర్థించింది. దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ఇందుకు సుతరామూ అంగీకరించలేదు. ఆ బృందం రెండేళ్ళు, ఆ తర్వాత ఒక సంవత్సరం గడుపుకోరాదు. ఆయన (సల్లం) ప్రతిసారీ తిరస్కరించారు. చివరికి తాము తాయఫ్ కు తిరిగి వెళ్ళే వరకు ఒక్క నెల రోజులు గడువు ఇవ్వాలని కోరారు. కాని ఆయన (సల్లం) వారి చివరి దరఖాస్తును అంగీకరించే బదులు అబూ సుఫ్యాన్ బిన్ హరబ్ (రజి) (ఈయనకు తాయెఫ్ వారితో బంధుత్వం ఉంది) మరియు సఖీఫ్ తెగకే చెందిన ఒక వ్యక్తి ముగీరా బిన్ షఅబ (రజి)ను నియమించి, వారు తాయెఫ్ వెళ్ళాలని, లాత్ మరియు తదితర విగ్రహాలను నేలకూల్చాలని ఆదేశించారు. సఖీఫ్ తెగవారి బృందం కోరిక మరొకటి కూడా ఉంది. అదేమంటే వారిని నమాజ్ నుండి మినహాయింపు కావాలట. ఆయన సల్లం సెలవిచ్చారు : “ఏ ధర్మంలోనయితే నమాజ్ లేదో ఆ ధర్మంలో ఎలాంటి శుభమూ లేదు.” ఈ సంభాషణానంతరం వారు తమ స్వదేశానికి తిరిగి వెళ్ళారు. వారి వెంట అబూ సుఫ్యాన్ (రజి)తో పాటు ముగీరా (రజి) కూడ వెళ్ళారు. లాత్ విగ్రహాన్ని ధ్వంసం చేశారు. సఖీఫ్ తెగ అంతటా ఇస్లాం వ్యాపించింది. చివరికి తాయెఫ్ వారందరూ ముస్లింలయ్యారు (జాదుల్ మఆద్ 1వ భాగం, 485-489 పేజీలు ముక్తసరిగా)

దైవప్రవక్తలలో మరో ప్రత్యేకత కూడా ఉంది. వారు తమ సందేశ ప్రచారం, తమ వివరణల్లో తమ సంభాషణల్లో వారి సందేశ కేంద్రబిందువుకూ, దైవదౌత్య స్వభావానికీ అనుగుణమయిన పరిభాషను ఉపమానాలనే ఉపయోగించేవారు. వారు స్పష్టంగా సవివరంగా పరలోక సందేశాన్ని అందించేవారు.

స్వర్గం, అందులోని వరాలు, దానిలోని మధురిమల్ని వివరించి దానిపట్ల ఆసక్తి కలిగించేవారు. నరకంలోని భయంకర విషయాలపట్ల భయం కలుగజేసేవారు. ఇంకా స్వర్గం, నరకాలు ఎదుటే ఉన్నట్లుగా వాటి గురించి ప్రస్తావించేవారు. బుద్ధికి అందే ఆధారాలు, ప్రత్యక్ష ప్రయోజనాలకు బదులు అగోచరాలపట్ల విశ్వాసాన్ని కోరేవారు.

వారి హయాం కూడా భౌతిక సిద్ధాంతాలు, దృక్పథాలు బొత్తిగా లేని హయాం కాదు. (అవి వారి కాలపు స్థాయి, నాటి పరిస్థితులకు తగ్గట్లుగా ఉండేవి). ఆ కాలంలోనూ కొన్ని వర్గాల ప్రత్యేక పరిభాష ఉండేది. వారు దానిని కూడా ఎరుగనివారు కాదు. సిద్ధాంతాలు, పరిభాషలో చలామణిలో ఉన్న నాణాలని, అవే ఆ కాలంలో చెల్లుబాటు అవుతాయనీ వారికి బాగా తెలుసు. కాని ప్రజలను చేరువ కావడానికి, తమ వైపునకు మరలేందుకు ఆహ్వానించడానికి వాటిని వారు ఉపయోగించలేదు. వారు అల్లాహ్ కు ఆయన గుణగణాలు, కర్మలతో సహా, దైవదూతలను, అదృష్ట, దురదృష్టాలను, మరణించిన తరువాత తిరిగి లేవబడటాన్ని విశ్వసించమని పిలుపునిచ్చేవారు. వారి సందేశాన్ని స్వీకరించి నందుకు, వాటిని విశ్వసించినందుకు లభించే బహుమానంగా స్వర్గమూ, దైవప్రసన్నత, దైవానుగ్రహం అని నిస్సంకోచంగా, నిరభ్యంతరంగా వారు ప్రకటించేవారు.

సందేశ ప్రచారం విషయంలో ఆ ప్రవక్త (సల్లం) స్వభావం అనుసరించే మార్గం, అవలంబించే విధానానికి చక్కని ఉదాహరణ ఉఖ్బా సానియా సంఘటన. 73మంది స్త్రీ పురుషులతో కూడిన యుస్రైబ్ కు చెందిన ఒక బృందం హజ్ యాత్రకోసం మక్కాకు వచ్చారు. ఉఖ్బా దగ్గర ఒక లోయలో గుమిగూడారు. దైవప్రవక్త సల్లం హు అలైహి వ సల్లం తమ బాబాయి హజ్రత్ అబ్బాస్ బిన్ అబ్దుల్ ముత్తలిబ్ (రజి) వెంట (ఈయన అప్పటి వరకు ఇస్లాం స్వీకరించి ఉండలేదు) వచ్చారు. ఆయన (సల్లం) పవిత్ర ఖుర్ఆన్ లోని ఆయతులను పఠించారు. ఏకైక ప్రభువు వైపు ఆహ్వానించారు. ఇస్లాం వైపు వారి దృష్టిని మళ్ళించారు. మీరు నా పట్ల వ్యవహారణలో, నా భద్రతలో మీరు మీ భార్యాపిల్లల

పట్ల వ్యవహరించినట్లుగానే వ్యవహరిస్తారని మీ నుండి వాగ్దానాన్నీ, ప్రమాణాన్నీ తీసుకుంటున్నాను. అన్నారులు ప్రమాణం చేశారు. వారు ఆయనను వదలి తిరిగి తమ జాతివారిలోకి వాపసు వెళ్ళము అని వాగ్దానం తీసుకున్నారు. వారు చురుకుతనం, నేర్పరితనం కలవారు. ఈ వాగ్దానం, ఒడంబడిక వలన సుదూర భవిష్యత్తులో ఎదురు కాగల ప్రమాదకర ఫలితాలను బాగా ఎరిగినవారు. చుట్టుప్రక్కల ఉన్న తెగలతోనే కాకుండా దేశం మొత్తంతో విరోధం కొనితెచ్చు కున్నట్లు అవుతుందని కూడా వారికి తెలుసు. వారిలోని ఒక అనుభవజ్ఞుడు అనుంగు సహచరుడు అయిన వాడు (అబ్బాస్ బిన్ ఉబాదా అన్నారీ) వారిని రాగల దుష్ఫలితాలను గురించి మరింత హెచ్చరించాడు. వారు ముక్తకంఠంతో జవాబిచ్చారు, మేము ధనప్రాణాల నష్టాన్నీ, మా వెంట వచ్చిన కుటుంబ సభ్యుల ప్రాణనష్టాన్నీ కొనితెచ్చుకుంటూ మిమ్మల్ని తీసుకు వెళ్తున్నాము. వారు దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం వైపు తిరిగి మేము మా వాగ్దానాన్ని నెరవేర్చినట్లయితే మాకు ఏమి లభిస్తుంది? అని అడిగారు.

సున్నితమయిన ఇటువంటి సందర్భంలో దైవప్రవక్త స్థానంలో ఏ రాజకీయ వేత్తో, జాతీయ నాయకుడో, రాజకీయ ప్రయోజనాన్ని ఆశించేవాడో ఉండి ఉంటే అతడి జవాబు ఇలా ఉండి ఉండేది. “కల్లోలం సమసిపోయిన తరువాత మీకు రక్షణ కల్పించబడుతుంది. ఒక తెగగా మామూలు స్థాయి నుండి ఇప్పుడు మీ ఉనికి అరేబియా అంతటా గుర్తించబడుతుంది. మీరు గొప్ప శక్తిగా పైకి వస్తారు.” ఇదేదో ఊహతీత విషయమేమీ కాదు. మాట వరుసకు అన్న విషయమూ కాదు. ఇలా జరగటం సాధ్యమేనని ఖుర్ఆన్ సూచనలన్నీ రుజువు చేస్తున్నాయి. స్వయంగా ఆ యస్రిబ్ వారిలోనే ఒకరు అంతకు ముందు చెప్పి ఉన్నాడు :

“మేము మా తెగవారిని ఎటువంటి పరిస్థితులలో వదలి వచ్చామంటే, మా తెగలో ఉన్నటువంటి శత్రుత్వం, కల్లోలం బహుశా మరో తెగలో లేదనుకోవచ్చు. మా ద్వారా దైవం వారికి రక్షణ కల్పిస్తాడని ఆశిస్తున్నాము. ఇప్పుడు మేము వారి దగ్గరకు వెళతాము. మీ ఈ సందేశాన్ని వారికి వినిపిస్తాము.

మేము ఏ ధర్మాన్ని అయితే స్వీకరించామో వారిని ఆ ధర్మం వైపునకు ఆహ్వానిస్తాము. దైవం గనుక వారిని మీ వైపు మరల్చినట్లయితే, మీకన్నా మించిన అధికారం కలవారు, గౌరవనీయులు, వైభవోపేతులు మరొకరు ఉండరు. (సీరత్ ఇబ్నె హిషామ్ 429వ పేజి)

కాని, దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం “మరి మాకు దక్కేదేమిటి” అన్న ప్రశ్నకు ముక్తసరిగా “స్వర్గం” అని మాత్రమే జవాబు చెప్పారు. అప్పుడు వారు హుజూర్! మీ చెయ్యి చాపండి అన్నారు. ఆయన సల్లం తన చెయ్యి చాపారు. వారు ప్రమాణం చేశారు (సీరత్ ఇబ్నె హిషామ్, పేజి 446)

ఈ ఆత్మాభిమానం, ప్రవక్త కార్య సమాప్త ప్రభావం వలన ప్రవక్తలు ఏ షరీఅత్ ఆజ్జలోనూ ఎటువంటి మార్పును అంగీకరించే వారు కాదు. ఇంకా ఏదయినా ఆదేశాన్ని పాటించే విషయంలో ఎవరి సిఫారసు, ఎవరి ప్రభావం కారణంగానూ దాన్ని నిలిపివేసే లేక వాయిదావేసే వారూ కాదు. వారు స్వపర భేదం లేకుండా, పరిచయస్థులయినా అపరిచితులయినా అందరిపట్ల ఏకరీతిలో దైవం విధించిన హద్దులు, ఆదేశాలను విధింపచేసేవారు. బనీ మక్బూమ్ తెగకు చెందిన ఒక మహిళ దొంగతనం చేసిన కారణంగా ఆమె విషయంలో ఉసామా బిన్ జైద్ (రజి) (ఈయనపై ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ప్రత్యేక ఆదరణ చూపేవారు) ఆమెకు సిఫారసు చేసేందుకు రాగా ఆయన (సల్లం) కోపావేశంతో పలికారు, “అల్లాహ్ నిర్ణయించిన హద్దుల విషయంలో సిఫారసుకు వచ్చావా?” తరువాత ఆయన (సల్లం) ప్రసంగించారు. ఆ సందర్భంగా ఇలా పలికారు, “ప్రజలారా! మీకు పూర్వం గడిచిన సమాజాల వారు ఎందువల్ల నాశనం అయ్యారంటే వారు తమలోని కులీనులు, ధనవంతులు, పలుకుబడి కలవారు గనుక దొంగతనం చేసినట్లయితే వారిని వదలివేసేవారు. ఎవరయినా బలహీనుడు, సాధారణ వ్యక్తి దొంగతనం చేసినట్లయితే అతడికి శిక్ష విధించే వారు. దైవసాక్షి! ముహమ్మద్ (సల్లం) కుమార్తె ఫాతిమా (రజి) అయినాసరే దొంగతనం చేసినట్లయితే ఆమె చెయ్యి నరకడానికి కూడా వెనుకాడను”. (సహీహ్ ముస్లిం, కితాబుల్ హుదూద్, బాబ్ హద్దపర్ఖ వ నిసాబిహ్)

ఈ ఆత్మాభిమానమే ప్రవక్త అనుచరులు, వారి తరువాత వచ్చిన వారిలో బదిలీ అయ్యింది. వారు కూడ జయాపజయాలు, లాభ నష్టాల్ని విస్మరించి ఖుర్ఆనీ బోధనల్ని, పరీఅత్ ఆదేశాల్ని, ఇంకా ఇస్లాం సూత్రాలు, విధానాల్ని పరిరక్షించారు. ఉమరె ఫారూఖ్ (రజి) కాలం నాటి సంఘటన ఇందుకు గొప్ప ఉదాహరణ. జిఫ్నీ సంతానానికి చెందిన రాజుల పరంపరలో ముఖ్యులయిన జబ్ల ఇబ్నై ఈహం గస్సానీ పట్ల వ్యవహరించబడింది. ఇక్కడ మరియు గస్సాన్ తెగలవారు ఐదువందల మందితోపాటు మదీనా మునవ్వరాకు వచ్చారు. వారు మదీనాలో ప్రవేశించినప్పుడు వారిని వారి ధగధగాలాడే వస్త్రాలంకరణలను చూడడానికి రాని బాలికలు పర్దా పాటించే స్త్రీలు, రానివారు అంటూ ఎవరూ లేరు. హజ్రత్ ఉమర్ (రజి) హజ్ యాత్రకు వెళ్ళినప్పుడు జబ్ల కూడా వెంటవచ్చాడు. అతడు దైవ గృహానికి ప్రదక్షిణ చేస్తున్నప్పుడు బనీ ఫుజార తెగకు చెందిన వ్యక్తి కాలు, వ్రేలాడుతున్న జబ్ల లుంగీపై పడగా అది కాస్తా ఊడిపోయింది. జబల్ చెయ్యిచాచి ఫుజారీ ముక్కు మీద ఈడ్చి కొట్టాడు. ఫుజారీ హజ్రత్ ఉమర్ (రజి)కి ఫిర్యాదు చేశాడు. జబ్లను విశ్వాసుల నాయకుడు పిలిపించాడు. అతడు వచ్చినప్పుడు, నీవు ఇలా ఎందుకు చేశావు అని అడిగారు. అవును, అమీరుల్ మోమినీన్, ఇతడు నా లుంగీని ఊడదీయ ప్రయత్నించాడు. కాబాపట్ల గల గౌరవం అడ్డు రాకుంటే కరవాలంతో అతడి నుదుటి మీద వేటు వేసేవాడినే.”

హజ్రత్ ఉమర్ (రజి) అన్నారు, అంటే నీవు అంగీకరిస్తున్నావు కదా, నీవు అతడితో రాజీపడు. లేదా నీ నుండి పరిహారం వసూలు చేస్తాను. జబ్ల అడిగాడు, “మీరు నా పట్ల ఎలా వ్యవహరిస్తారు?” హజ్రత్ ఉమర్ (రజి) పలికారు, “నీవు అతని ముక్కుపై ఎలా దెబ్బవేశావో అతడ్ని కూడ, నీ ముక్కుపై అదేవిధంగా కొట్టమంటాను”. జబ్ల సంభ్రమాశ్చర్యాలకు గురిఅయి అడిగాడు, “అమీరుల్ మోమినీన్! అలా ఎలా కుదురుతుంది. అతడు ఒక సాధారణ పౌరుడు. నేను నా ప్రాంతానికీ, నా జాతికీ రాజును.” హజ్రత్ ఉమర్ చెప్పారు, “ఇస్లాం నిన్ను అతడ్ని సమానులుగా చేసింది. ఇక ఇప్పుడు కేవలం తఖ్వా

(దైవభీతి) మరియు క్షమాపణ తప్ప మరే వస్తువు కారణంగానూ నీవు అతడికంటే ఉత్తముడవు కాజాలవు.” జబ్లూ పలికాడు, “నేను ఇస్లాం స్వీకరించి అజ్ఞాన కాలంలో కన్నా గౌరవనీయుణ్ణిగా, విశ్వసనీయుడిగా అయిపోతానని భావిస్తూ వచ్చాను? హజ్రత్ ఉమర్ (రజి) పలికారు, “సరే మాటలు కట్టిపెట్టు. అతడితో రాజీఅయినా కుదుర్చుకో లేదా ఖసాస్ (ప్రతీకారం)కి అయినా సిద్ధపడు.”

జబ్లూ హజ్రత్ ఉమర్ (రజి) ధోరణి చూసి, ‘నాకు ఈ రాత్రి ఆలోచించుకునే అవకాశం ఇవ్వండి’ అన్నాడు. హజ్రత్ ఉమర్ (రజి) అతడి దరఖాస్తును మన్నించారు. రాత్రి అంతటా నిశ్శబ్దం ఆవరించిన తరువాత జబ్లూ ఎవరికీ తెలియకుండా తన ఒంటెలు, గుర్రాలను తీసుకుని సిరియా వైపునకు ప్రయాణించాడు. తెల్లవారేసరికి మక్కాలో అతడి జాడ తెలియకుండా పోయింది. చాలా కాలం తరువాత హజ్రత్ ఉమర్ (రజి) తన దర్బారుకు హాజరయిన జసామ బిన్ మసాహిబ్ ద్వారా జబ్లూ రాజభోగం గురించి విని పలికారు, “అతడు, కోల్పోయిన వాడయ్యాడు. పరలోకం బదులుగా ఇహలోకాన్ని కొనుక్కున్నాడు. అతడి వ్యాపారం చెల్లని కాసులాంటిది.” (ఫత్హుల్ బల్దాన్ బిలాజరీ బిల్ ఇఖ్తీసార్ 142వ పేజీ, మరియు తారీఖ్ ఇబ్నై ఖుల్దూన్, రెండవ భాగం, 281వ పేజీ)

సందేశ ప్రచారంలో యుక్తి

అంటే దీని అర్థం ప్రవక్తలు, సందేశ ప్రచారం విషయంలో చాతుర్యంతో వ్యవహరించలేదని, ప్రజలతో వారి జ్ఞానం, వారి విషయపరిజ్ఞానాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకొని వారు మాట్లాడలేదని కాదు. అలా సంభాషించడం ఖుర్ఆనీ బోధనలు, పవిత్ర సీరత్ (ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం) గుణగణాలకు సంబంధించిన ఎన్నో సంఘటనలకు విరుద్ధం. అల్లాహ్ సెలవిస్తున్నాడు :

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا بَلِّغِمْ قَوْمَهُمْ لِيَلْتَمِمْ

“మేము సందేశాన్ని అందజేసే నిమిత్తం ప్రవక్తను పంపినప్పుడల్లా అతడు తన జాతి ప్రజలు మాట్లాడే భాషలోనే మా సందేశాన్ని

అందజేసాడు. వారికి అతడు విషయాన్ని చక్కగా అర్థమయ్యేటట్లు చెప్పటానికి.”
(ఇబ్రాహీం : 4)

భాష యొక్క భావం కొన్ని పదాలు, వాక్యాలకే పరిమితం కాదు. అది పారిభాషిక పదాలు, సంభాషణా ధోరణి, విదమర్పి చెప్పేవిధానం, వీటన్నిటిని ఆవరించి ఉంది. ఇందుకు మనోజ్ఞమయిన ఉదాహరణ హజ్రత్ యూసుఫ్ (అలై) జైలులో తన ఇద్దరు సహ ఖైదీలతో హితబోధలోనూ, మృదు వైఖరిలోనూ, హజ్రత్ ఇబ్రాహీం మరియు హజ్రత్ మూసా (అలై) తమ తమ జాతివారితోనూ, ఆ కాలపు చక్రవర్తులతోనూ జరిపిన సంభాషణల్లోనూ లభిస్తుంది. (ఈ హితబోధ, మృదువైఖరి యొక్క మానసిక, మరియు సంభాషణ మరియు సాహిత్య విశ్లేషణ కోసం రచయిత గ్రంథం “దావత్ వ తఖ్లీగ్” లోని అద్భుత పరిభాషను గమనించండి. పబ్లిషర్స్: మజ్లిస్ తహ్శీఖాత్ వ నషరియాతె ఇస్లాం, లక్నో). అల్లాహ్ తన చివరి ప్రవక్త ద్వారా ఖుర్ఆన్ ను శ్రావ్యంగా పరించేవారికి ఇస్లాం సందేశదాతలు, ప్రచారకులకు ఇలా ఉపదేశించాడు :

أذْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحَمَّةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِدْ لَهُمْ
بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ.

“ప్రవక్తా! నీ ప్రభువు మార్గం వైపునకు ఆహ్వానించు, వివేకంతో, చక్కని హితబోధతో, ప్రజలతో ఉత్తమోత్తమ రీతిలో వాదించు.”

(అన్ నహ్లా : 125)

దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం, సహాబాక్రాం (రజి)ను సందేశ ప్రచార ఉద్యమానికి పంపేటప్పుడు మృదువుగా, ప్రేమతో, సౌకర్యం, సౌలభ్యం కల్పిస్తూ, హెచ్చరించాలని బోధించారు. ఆయన (సల్లం) హజ్రత్ మఆజ్ బిన్ జబల్ (రజి) మరియు హజ్రత్ అబూ మూసా అష్అరి (రజి) లను యమన్ కు పంపుతూ, “సౌలభ్యం కల్పించండి. కరకుగా వ్యవహరించకండి. శుభవార్త వినిపించండి. భయభ్రాంతులకు గురిచేయకండి” అని హితబోధ చేశారు. స్వయంగా అల్లాహ్ యే ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లంను సంబోధిస్తూ పలికాడు :

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ. وَلَوْ كُنْتَ فَظًا غَلِيظَ الْقَلْبِ
لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ،

“ప్రవక్తా! అల్లాహ్ యొక్క అనంతకరుణ వల్లనే నీవు వారిపట్ల మృదు స్వభావుడవు అయ్యావు. నీవే గనుక కర్కశుడవు, కఠినహృదయుడవు అయినట్లయితే వారందరూ నీ చుట్టు ప్రక్కల నుండి దూరంగా పారిపోయేవారు.” (ఆలి ఇమాన్ : 159)

సర్వసాధారణంగా ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం సహబాలకు చెబుతూ ఉండేవారు :

మిమ్మల్ని సౌలభ్యం కల్పించేందుకు పుట్టించడం జరిగింది. మీరు ఇబ్బంది కలిగించడం కోసం పుట్టించబడలేదు. (బుఖారీ 1వ భాగం 35వ పేజీ)

ఈ విషయాలు, హితబోధలు, ఆధారాలు లెక్కలేనన్నివి ఉన్నాయి. (ఈ టాపిక్ పై హజ్రత్ షా వలీయుల్లాహ్ గారి పుస్తకం “హుజ్జతుల్లా హిల్ బాలిగా” లోని “బాబుత్తయసీర్”ను పఠించగలరు). గత ప్రవక్తల విశిష్టమయిన గొప్పతనం కూడా ఇదేవిధంగా వివిధ ప్రవక్తల్ని పేర్లతోపాటు ప్రస్తావిస్తూ చివరలో చెప్పబడింది :

أُولَئِكَ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَ وَالنُّبُوَّةَ.

“మేము గ్రంథాన్నీ, ఆజ్ఞనూ, ప్రవక్త పదవినీ ప్రసాదించిన వారు వీరే.” (అల్ అన్ ఆమ్ : 89)

అయితే ఈ సౌలభ్యం, క్రమతల సంబంధం బోధన, శిక్షణలు, స్వల్ప సమస్యల విషయంలోనే. వీటికీ, విశ్వాసాలు, ధార్మిక ప్రాథమిక సూత్రాలతోనూ ఎటువంటి సంబంధం లేదు. సామూహికతకు మరియు అల్లాహ్ నిర్దేశించిన హద్దులకు సంబంధించిన విషయాల్లో అన్ని కాలాల ప్రవక్తలు ఉక్కుకన్నా దృఢంగా, పర్వతం కన్నా బలిష్ఠంగా ఉండేవారు.

ప్రవక్తల అనుసరణ విధేయతలను గురించి ఖుర్ఆన్ నొక్కి చెబుతోంది

దివ్య ఖుర్ఆన్ అనేక చోట్ల ప్రవక్తల అనుసరణ, వారి గుణగణాలను అవలంబించమని, వారి తరహా జీవితం గడపాలని, వీలయినంత మేరకు వారి పోలిక అవలంబించమని నొక్కి వక్కాణిస్తోంది.

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُو اللَّهَ
وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

“వాస్తవంగా అల్లాహ్ ప్రవక్తలో మీకు ఒక ఆదర్శం ఉండినది; అల్లాహ్ పై, అంతిమదినంపై ఆశలు పెట్టుకుని, అల్లాహ్ ను అత్యధికంగా స్మరించే ప్రతి వ్యక్తికి.” (అల్ అహ్ జాబ్ : 21)

అది ముస్లింలను ఈ దుఆ (వేడుకోలు)ను అధికంగా చేస్తూ ఉండమని ఉపదేశిస్తోంది :

إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۝ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ
الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ۝

మాకు సన్మార్గం చూపించు. నీవు అనుగ్రహించినవారూ, నీ ఆగ్రహానికి గురికానివారూ, మార్గభ్రష్టులుకానివారూ అనుసరించిన మార్గము” (అల్ ఫాతిహా : 5 - 7)

దైవానుగ్రహం, దేవుని వరం ప్రసాదించబడిన దాసులకు ప్రవక్తలే నాయకులు అనడంలో ఎటువంటి సందేహమూ లేదు. ఈ దుఆను సమాజ్ లోనూ చేర్చడం జరిగింది. ఈ దుఆ సూత్రాలను పాటిస్తూ, వరాలు అనుగ్రహించబడిన ఆ దాసుల గుణాలు, పోలికలను అనుసరిస్తూ ఉంటే మనిషికి దైవ సన్నిధి లభించి ఆయన దృష్టిలో ప్రియతముడు కాగలడు.

ప్రవక్తల పట్ల ప్రేమా గౌరవాలు

ఖుర్ఆన్ ప్రవక్తల పట్ల ఎటువంటి గౌరవం, మర్యాదలు, సత్కార, సన్మానాలు కోరుతుందంటే అవి మనస్సు అట్టడుగు లోతుల నుండి జనించినవై ఉండాలి. ప్రవక్తల పట్ల ఆవేశభరితమైన అనురక్తి, ప్రేమ పుట్టించగోరుతుంది. రాజు పట్ల ప్రజలకు, ఇతర రాజకీయ నాయకులకు, సైనిక నాయకుల పట్ల ప్రజలకు నామమాత్రపు సంబంధం ఉన్నట్లుగా ప్రేమావేశాలు లేని విధేయతను అంగీకరించదు. ఖుర్ఆన్ కేవలం విశ్వాసి యొక్క జకాత్ దానాల చెల్లింపు ఆదేశాల విధానాన్ని ఏదో తంతులాగా పూర్తి చేయడంతో సరిపెట్టుకోదు. అది ఇంకా ఇలా కోరుతుంది :

لَتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُؤَيِّرُوهُ

“మీరు అల్లాహ్ నూ, ఆయన ప్రవక్తనూ విశ్వసించాలి. (ప్రవక్తకు) సహకరించి, అతనిని గౌరవించాలి.” (అల్ ఫతహ్ : 9)

فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ

“ఆ ప్రవక్తను విశ్వసించి, ఆయనకు సహకరించినవారు.”

(అల్ ఆరాఫ్ : 157)

అందుచేతనే ఆయన వారికి గౌరవ మర్యాదల పరిరక్షణ గల ప్రతి విషయాన్నీ ఆదేశించాడు. వారి పట్ల అమర్యాదకరమూ, వారి గౌరవానికి భంగకరమూ, వారి వైభవాన్ని చిన్నబరచే, వారి గొప్పతనాన్ని కించపరిచే ప్రతి విషయం నుండి వారించాడు.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ، وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَنْ تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ○ إِنَّ الَّذِينَ يَغُضُّونَ أَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَئِكَ الَّذِينَ امْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَى لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ○

“విశ్వాసులారా! ప్రవక్త కంఠ స్వరం కంటే మీ కంఠస్వరాన్ని పెంచకండి. మీరు పరస్పరం మాట్లాడుకునే విధంగా ప్రవక్తతో బిగ్గరగా మాట్లాడకండి, దానివల్ల బహుశా మీరు చేసినదంతా మీకు తెలియకుండానే వ్యర్థమయి పోవచ్చు. ఆ సంగతి మీకు తెలియను కూడా తెలియక పోవచ్చు. వాస్తవానికి భయభక్తుల విషయంలో ప్రవక్త సన్నిధిలో తమ కంఠస్వరాన్ని తగ్గించి మాట్లాడేవారి హృదయాలనే అల్లాహ్ పరీక్షించాడు. వారికి క్షమాభిక్ష, గొప్ప ప్రతిఫలం లభిస్తాయి.”

(అల్ హుజురాత్ : 2, 3)

لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا

“దైవప్రవక్త పిలుపును, మీలో ఒకరినొకరు పిలుచుకునే పిలుపుగా భావించకండి.”

(అన్ నూర్ : 63)

అందుచేతనే ప్రవక్త సల్లం పరమపదించిన తరువాత ఆయన భార్యలు ముస్లిం సమాజానికి హారాం చెయ్యబడ్డారు.

وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تُكَلِّمُوا آَزْوَاجَهُ مِنْ بَعْدِهِ أَبَدًا، إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا

“దైవప్రవక్తకు కష్టం కలిగించడం మీకు ఏమాత్రం ధర్మసమ్మతం కాదు. ఇంకా ఆయన తరువాత ఆయన భార్యలను వివాహం చేసుకోవడం కూడ మీకు ధర్మసమ్మతం కాదు. ఇది అల్లాహ్ దృష్టిలో మహా పాపం.”

(అల్ అహ్జాబ్ : 53)

అంతేకాకుండా అనేకమయిన స్పష్టమయిన ఉపదేశాలలో ప్రవక్త పట్ల ప్రేమకు తమ ధనప్రాణాలు, భార్యాబిడ్డలకన్నా ఎక్కువ ప్రాధాన్యత నివ్వాలని కోరబడింది. ప్రామాణిక హదీసులలో ఉంది : “నేను అతని తండ్రి, అతని

కుమారులు, అతడి పరివారం అందరికన్నా అత్యంత ప్రీయతమున్నది కానంతవరకు, మీలో ఎవరూ విశ్వాసి కాలేరు.” తిబ్రానీ, మొఅజ్జమ్ కబీర్ మరియు అవసత్ లో “అతని ప్రాణాలకన్నా అధికప్రీయతముడిని” అని అదనంగా చేర్చబడింది.

అదే విధంగా సెలవియ్యబడింది:

“ఎవరిలో అయితే మూడు విషయాలు ఉంటాయో అతడు విశ్వాస మాధుర్యాన్ని పొందగలిగాడు. అందులో ఒకటి అల్లాహ్ మరియు ఆయన ప్రవక్త, ఇతరులందరికంటే అధిక ప్రీయతములు కావడం.”

ఇక్కడ ఒక విషయం స్పష్టం చెయ్యడం అవసరం. అంతిమ ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం నాయకత్వంలోని దైవప్రవక్తలకు ప్రాణులతోనూ, వారు ఏ జాతుల వద్దకు పంపబడ్డారో ఆ జాతులతోనూ గల సంబంధం, కేవలం ఉత్తరాలు అందించే పోస్ట్మన్ సంబంధం లాంటిది కాదు. పోస్ట్మన్ బాధ్యత పోస్ట్మను చిరునామాదారునికి అందించడమే తప్ప ప్రజలతో ఎటువంటి సంబంధం లేదు. అతడికి ఉత్తరాలు పంపేవారికీ, వాటిని అందుకునే వారికీ మధ్య ఎటువంటి సంబంధం ఉన్నదో తెలుసుకోవలసిన పని లేదు. అతడు తన అసలు అధికారాలలో స్వేచ్ఛ కలిగి ఉన్నాడు. ఇక ప్రవక్తలు తాము ఏ జాతి వారి వద్దకు పంపబడ్డారో వారికి తమ ప్రవక్తలతో కేవలం తాత్కాలిక, చట్టపరమయిన సంబంధం ఉంటుంది. ఆ ప్రజలకు ప్రవక్తల గుణగణాలు, విధానాలు, అభిరుచులు, వారి పోకడలు, వారి వ్యక్తిగత, కౌటుంబిక జీవితం పట్ల ఎటువంటి ఆసక్తి లేదు అన్న విషయం శుద్ధ తప్పు, నిరాధారమైన విషయం, అసంపూర్ణ భావన. ఇటువంటి అభిప్రాయం, దైవదౌత్యం మరియు ప్రవక్తల ఉన్నత స్థానాన్ని ఎరుగని వారిలో చలామణీలో ఉండేది. ప్రస్తుత కాలంలో సున్నత్ కు గల స్థానాన్ని ఎరుగని వారు, మరియు హదీసును, అది కోరేదాన్ని తిరస్కరించే వర్గాలలోను, మత భావనలు, క్రైస్తవ భావనల ప్రభావం, పాశ్చాత్య ఆలోచనా విధానం కలవారిలో ఈ భావన వ్యాపించి ఉంది.

ఇందుకు భిన్నంగా వాస్తవం ఏమంటే దైవప్రవక్తలు సకల మానవులకు పరిపూర్ణ ఆదర్శవంతులు, అనుసరణకు తగిన ఉత్తమ నమూనా. ఇంకా బుద్ధి,

అభిరుచి, పోకడ, అంగీకార, తిరస్కారాలు, కలయిక, ఎడబాటుల విషయంలో అన్నింటికన్నా పరిపూర్ణమయిన చిట్టచివరి ప్రమాణంతో కూడిన వారయి ఉంటారు. వారు అనుగ్రహాలు వర్షింపబడినవారు, కారుణ్యం, తేజస్సు కలిగి ఉంటారు. వారి అలవాట్లు, బుద్ధులు, వారి జీవిత విధానాలు అన్నీకూడ దేవుని దృష్టిలో ప్రీయతమం అవుతాయి. జీవిత విధానాలలో వారి జీవిత విధానం, మానవులు, సంఘాల అలవాట్లలో, వారి అలవాట్లు ప్రజల రకరకాల అలవాట్లలో, వారి అలవాట్లు అల్లాహ్ దృష్టిలో పసండు చేయబడినవై ప్రీతికరమైనవై ఉంటాయి. ప్రవక్తలు అవలంబించిన మార్గం దైవం దృష్టిలో ప్రీయతమం అయిపోతుంది. ప్రవక్తల పాదాలు ఆ మార్గంలో నడిచిన కారణంగానే ఆ మార్గానికి ఇతర మార్గాలకన్నా ప్రాధాన్యత లభిస్తుంది. వారు ఇష్టపడిన అన్ని వస్తువులూ, వారి చిహ్నాలు, వారికి సంబంధించిన అన్ని వస్తువులూ, వారి కర్మలూ అల్లాహ్ కు ప్రేమపాత్రమూ, ఇష్టకరమూ అయిపోతాయి. వాటిని అవలంబించడం, వారి ప్రవర్తనను ప్రతిబింబించడం, అల్లాహ్ ప్రేమ మరియు అంగీకారంతో గౌరవింపబడటానికి అత్యంత సులభమయిన సామీప్యతగల మార్గం అయిపోతుంది. ఎందుకంటే మిత్రుని మిత్రుడు మిత్రుడుగాను, శత్రువుకు మిత్రుడు శత్రువుగానూ భావింపబడతాడు గనుక. అంతిమ ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం నోట పలికించబడింది :

فَلْإِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ
 ذُنُوبَكُمْ، وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“ప్రవక్తా! నీవు ప్రజలకు ఇలా చెప్పు : మీకు నిజంగానే అల్లాహ్ పట్ల ప్రేమ ఉంటే నన్ను అనుసరించండి. అప్పుడు అల్లాహ్ మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తాడు. మీ పాపాలను మన్నిస్తాడు. ఆయన అమితంగా క్షమించేవాడు. అనన్యంగా కరుణించేవాడూను.”

(అలి ఇమాన్ : 31)

ఇందుకు భిన్నంగా దౌర్జన్యానికి నడుం కట్టిన వారు, తిరస్కార మార్గాన్ని అవలంబించినవారు, వాటి వైపు మొగ్గుదల, వారి జీవిత విధానానికి ప్రాధాన్యత, వాటితో సమానార్థకత అల్లాహ్ ఆత్మాభిమానాన్ని చలింపచేసేవిగా అల్లాహ్ నుండి దాసులను వేరుచేసేవిగా చెప్పబడ్డాయి. ఇలా చెప్పబడింది:

وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَمَا تَمْسِكُمُ النَّارُ، وَمَالِكُمْ مِّنْ دُونِ
اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ، ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ

“ఈ దుర్మార్గుల వైపునకు కొంచెమైనా మొగ్గు చూపకండి. ఒకవేళ మొగ్గినట్లయితే నరకంలో చిక్కుకుపోతారు. మిమ్మల్ని దేవుని నుండి కాపాడగల సహాయకుడు, సంరక్షకుడూ ఎవ్వడూ మీకు దొరకడు. ఎక్కడ నుండి మీకు సహాయం లభించదు.”

(హూద్ : 113)

ఇటువంటి ప్రవక్తలపరమైన ప్రత్యేక అలవాట్లు పద్ధతులకు షరీఅత్ భాషలో, పరిభాషలో, షరీఅత్ బోధించే, ప్రోత్సహించే సహజమైన అలవాట్లు, సున్నత్ విధానాలు అంటారు. (సుననుల్ హుదా). ఇటువంటి అలవాట్లు, బుద్ధిని అవలంబించడం వల్ల ప్రజల్ని అల్లాహ్ రంగులో రంగరిస్తాయి. ఆ రంగు గురించి అల్లాహ్ సెలవిచ్చాడు:

صِبْغَةَ اللَّهِ، وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً، وَنَحْنُ لَهُ عِبْدُونَ

“వారితో ఇలా చెప్పండి : “అల్లాహ్ రంగును స్వీకరించండి. అల్లాహ్ రంగుకంటే మరెవ్వరి రంగు శ్రేష్ఠతరమైనది? మేము కేవలం ఆయననే ఆరాధిస్తాము.” (అల్ బఖర : 138)

ఒక అలవాటును మరొక అలవాటుపై, ఒక బుద్ధికి మరొక బుద్ధిపై, ఒక విధానానికి మరొక విధానంపై షరీఅత్ మరియు ధర్మంలో ప్రాధాన్యత నివ్వడంలోని రహస్యం ఇదే. ఈ కారణంగానే ఇస్లామీ షరీఅత్ దీనిని విశ్వాసాల చిహ్నంగా, నైజం కోరే కోరికల పరిపూర్ణతగాను, దానికి భిన్నమయిన విధానాల్ని

మృదుస్వభావాన్నుండి మరలిపోవడంగా, అజ్ఞానుల చిహ్నంగా అభివర్ణిస్తోంది. ఈ రెండు విధానాల మార్గాలలో దానికి అటు వైపు ఇటు వైపు కూడా బుద్ధిశాలురయిన నాగరిక మానవులు ఉన్నప్పటికీ, కేవలం ఒక వర్గం, దైవప్రవక్తలను, ఆయన ప్రియదాసులను అనుసరించడం, మరో వర్గం, సన్మార్గపు వెలుగు దైవిక బోధనలు లభించని ప్రజలు, జాతుల వర్గం అవటం వల్ల ఇద్దరిలో వ్యత్యాసం ఉంది. తినే, త్రాగే పద్ధతిలో చేసే పనుల్లో కుడిచేయి, ఎడమ చేయి తేడా, దుస్తులు, అలంకారాలు, జీవన విధానాలు సంస్కృతికి సంబంధించిన అనేక సూత్రాలు ఈ సూత్రం క్రిందకు వస్తాయి. ఈ ఆచారం ప్రవక్త (సల్లం) సున్నత్ మరియు ఇస్లామీ ఫికహ్ కి సంబంధించిన ఒక విస్తృతభాగం. (వివరాలకు రచయిత గ్రంథం : “మన్నబె నబువ్వత్ ఔర్ ఉస్సే బులంద్ ముఖామ్ హామిలీన్” - 118 - 120 లో చూడవచ్చు).

ప్రవక్త సల్లల్లాహు ఆలైహి వ సల్లంకు సంబంధించినంత వరకు ఒక అంశానికి ఎక్కువ ప్రాధాన్యత నివ్వడం, అందుకు ఎక్కువ కట్టుదిట్టంగా చర్య తీసుకోవటం అవసరం. ఆయన (సల్లం) వ్యక్తిత్వంతో కేవలం నియమం, చట్టంతో సంబంధం ఉంటే చాలదు. ఆధ్యాత్మిక, భావోద్వేగపరమయిన సంబంధం, ఇంకా ధన, ప్రాణాలు, భార్యాపిల్లలపై ప్రేమకన్నా ఆధిక్యత సాధించగల ప్రగాఢమయిన, శాశ్వత ప్రేమ కావాలి.

హదీసులో చెప్పబడింది: “మీ సంతానం, తల్లిదండ్రులు, మరియు సమస్త జనుల కన్నా అధికంగా నేను మీకు ప్రియతముడ్ని కానంత వరకూ, మీలో ఎవరూ విశ్వాసి కాజాలడు.” (బుఖారీ, ముస్లిం)

మరొక హదీసులో ఇలా ఉంది :

“మీకు మీ స్వయంకన్నా నేను మిత్రుడ్ని, ప్రియతముడ్ని కానంత వరకూ మీలో ఎవరూ విశ్వాసి కాజాలరు.” (మన్నద్ అహ్మద్)

ఈ సందర్భంగా, ఇటువంటి ప్రేమాభిమాన మార్గాల్ని బీళ్ళుపెట్టే లేక వాటిని బలహీనపర్చే కారణాలను, భావాల్ని, భావోద్వేగాలలో, ప్రేమలో

వ్యాకులతను, సున్నత్ పై ఆచరించే ఆపేక్షలో బలహీనతకు, ఇంకా ఆయన (సల్లం) ను మహాజ్ఞానిగా, అంతిమ ప్రవక్తగా సర్వాధికారిగా భావించటంలో సంశయం కలిగించే సీరత్ మరియు హదీసుల పఠనాన్ని తిరస్కరించే నిరాసక్తతకు కారణం అయ్యే ప్రేరకాల నుండి సురక్షితంగా జాగరూకతతో ఉండవలసిన అవసరం ఉంది. అహ్మజాబ్ సూరా, హుజురాత్ సూరా, ఫత్ హ్ సూరా వగైరా ఖుర్ఆనీ సూరాల గంభీర పఠనం మరియు తషహ్హూద్ మరియు జనాజా నమాజ్ లలో దరూద్, సలాత్ ల చేర్చు గురించి పరిశీలన, చింతన, ఖుర్ఆన్ లో దరూద్ కు ప్రోత్సాహం ఇంకా దరూద్ శ్రేష్ఠతను వివరించే అసంఖ్యాక హదీసుల మర్కాన్ని గ్రహించడం వలన స్పష్టమయ్యే తప్పనిసరి ఫలితం ఏమంటే దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం విషయంలో ఒక ముస్లిం నుండి కేవలం నియమం మరియు చట్టానికి సంబంధించినదిగా భావించబడే దానికంటే మరింతగా ఆశించబడుతోంది. బాహ్య విధేయతతో పూర్తవుతుందని భావించే దానికంటే మరింతగా ఆశించబడుతోంది. దాంతోపాటు మనస్సు లోతుల నుండి పెల్లుబికే, నరనరాలలో ప్రవహించే వినయ విధేయతలు, ప్రేమ, కృతజ్ఞత, సంతృప్తిని ప్రోదిచేసే ఉత్సాహం కూడా కావాలి. ఈ ప్రేమపూర్వక గౌరవం మరియు గౌరవప్రదమైన ప్రేమను ఖుర్ఆన్ “తుఅజ్జిర్” వ “తాఖీర్” అన్న పదాలతో వెల్లడించింది.

అతడికి సహాయపడండి, అతడి గొప్పతనాన్ని తెలుసుకోండి.

ఇందుకు ఉజ్వలమయిన ఉదాహరణల్ని రజీ యుద్ధ సందర్భంలో హజ్రత్ ఖుబైబ్ బిన్ అదీ (రజి) మరియు జైద్ బిన్ అల్ దస్స (రజి) సంఘటన. ఉహద్ యుద్ధ సందర్భంలో అబూ దజాన (రజి) మరియు హజ్రత్ తల్హ (రజి) ప్రవర్తించిన తీరు, ఉహద్ యుద్ధంలో బనీ దీనార తెగకు చెందిన ముస్లిం స్త్రీ ఇచ్చిన జవాబు, హుదైబియా సంధి సందర్భంగా ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం పట్ల సహబాక్రామ్ (రజి) ప్రకటించిన అవ్యాజ అనురాగం, గౌరవ మర్కాదలు వగైరాలలో చూడవచ్చు. ఆ సంఘటన కారణంగా అప్పటికి ఇంకా ఇస్లాం స్వీకరించని అబూ సుఫ్యాన్ (రజి) అప్రయత్నంగా పలికారు :

“ముహమ్మద్ (సల్లం) అనుచరులు ముహమ్మద్ (సల్లం)ను ప్రేమించినంతగా ఎవరూ ఎవర్నీ ప్రేమించడం నేను చూడలేదు.” ఖురైషుల వారాహరుడు ఉర్వ బిన్ మసూద్ సఖీఫీ పలికాడు, “దైవసాక్షి! నేను రోము చక్రవర్తులు ఖైసర్, కిస్రాల దర్బారులనూ చూసి ఉన్నాను. కాని, ముహమ్మద్ (సల్లం) అనుచరులు ముహమ్మద్ (సల్లం)ను గౌరవించిన తీరున మరే చక్రవర్తిని ఇటువంటి రీతిలో గౌరవించబడటాన్ని చూడలేదు. *

ప్రవక్త పట్ల గల ఇటువంటి ఆపేక్ష కారణంగా, ధర్మం యొక్క జీవాన్ని తమలో ఇముడ్చుకున్న ఆ పండితులు, సంస్కర్తలు, యుగపురుషులు, నాయకులకు ధార్మిక, సామాజిక పునర్వికాసం కోసం ముఖ్య కార్యాన్ని నిర్వహించే అదృష్టం అపారంగా లభించింది. షరీఅత్ ఆదేశాలకు లోబడి, సహబా (రజి) అనుసరణతో ఇటువంటి పవిత్ర ప్రేమ ప్రవక్త (సల్లం) పరిపూర్ణ అనుసరణ, షరీఅత్ మార్గంతో సంబంధం లేకుండా, నైజం సిద్ధపడినా, పడకపోయినా నిజాయితీగా ఆత్మ విమర్శ, దైవం, దైవప్రవక్తల అనుసరణ అసాధ్యం. మానసిక రోగాలకు చికిత్స ఇదే. ఆత్మ ప్రక్షాళనకు,

* ఈ సంఘటనలన్నింటినీ సీరత్ గ్రంథాలలో చూడవచ్చు. జైద్ బిన్ అల్ దస్నన వద్యశాలకు తీసుకుపోతుండగా అబూ సుఫ్వాన్ ఆయన్ని నీ స్థానంలో ముహమ్మద్ ఉండి, నీవు నీ ఇంట్లో హాయిగా, క్షేమంగా ఉండటాన్ని ఇష్టపడతావా? అని అడిగినప్పుడు హజ్రత్ జైద్ అన్నారు, “దైవసాక్షి! ముహమ్మద్ (సల్లం) ఎక్కడ ఉన్నప్పటికీ ఆయనకు ముల్లు గుచ్చుకోగా నేను నా యింట్లో సుఖంగా కూర్చోవడానికి కూడా వేనిష్టపడను.” (సీరత్ ఇబ్నె హిషామ్ 2:పేజీ 172). బనీ దీనార్ తెగకు చెందిన ఒక ముస్లిం స్త్రీ యొక్క భర్త, సోదరుడు, తండ్రి ముగ్గురూ ఉహద్ యుద్ధంలో అమరగతులయ్యారు. ఆమెకు ఈ సంఘటనను తెలియపర్చినప్పుడు, ఆమె నోట అప్రయత్నంగా వెలువడిన మాట నినండి, “ముందీ మాట చెప్పండి, ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ఎలా ఉన్నారు?” వారు పలికారు, “అల్ హోందుల్లాహ్! ఆయన క్షేమంగా ఉన్నారు”. ఆమె వారిని “నన్ను ఆయన వద్దకు తీసుకువెళ్ళమని” కోరారు. ప్రవక్త సల్లం పవిత్ర వదనంపై ఆమె దృష్టి సారించినప్పుడు ఆమె ఇలా అన్నారు : “మీరు ఉండగా ఎటువంటి కష్టమయినా అల్పమైనదే” (ఇబ్నె హిషామ్) అబూ దజాన తనను తాను ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లంకు దాలుగా చేసుకున్నారు (బుఖారీ). హజ్రత్ అబూ తల్హ తన చేతిని ఆయన (సల్లం)కు దాలుగా చేశారు. చివరకు ఆ చెయ్యి కదిలించడానికయినా పనికి రాలేదు. (అల్ లిసాబ)

నైతిక సంస్కరణకు ఉత్తమ మార్గం. ఒక్క ప్రేమ కెరటం చెత్తాచెదారాన్ని తన వెంట తీసుకుపోతుంది. నరనరాల్లో శరీర ప్రాణాల్లో ఇంకిపోయేలా ప్రవహిస్తుంది.

పూలరెమ్మలో చల్లగాలిలోని తేమలాగా ముస్లింలు ఒకప్పుడు దైవం, దైవప్రవక్త పట్ల ప్రేమ కారణంగా ఉత్తేజితులయ్యారు. ఆ ప్రేమ లోపించి, అణగారిపోయి మట్టికొట్టుకుపోయారు.

“ప్రేమజ్వాల ఆరిపోతే అంతా చీకట్
వారు ముస్లింలు కాజాలరు. మట్టి కుప్పే అవుతారు.”

ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం అనుసరణ అభిమానాల్లోనే జాతి శ్రేయస్సు ఉంది

ఉమ్మత్ (అనుచర సంఘం)ల అదృష్టాలు, వారి వద్దకు పంపబడిన ప్రవక్తల అనుసరణ, వారి పతాక ఛాయలోకి వచ్చి చేరటంలో, వారి గుణాల్ని అవలంబించడంలోనూ అగౌరవకర పరిస్థితులలోనూ వారితో అనుబంధానికే సంబంధించి ఉంటాయి.

కాబట్టి ఏ అనుచర సమాజం అయినా అది ప్రవక్త (సల్లం) అనుసరణ, ఆయన పట్ల ప్రేమ, ఆయన సందేశవ్యాప్తికి కృషి చెయ్యనంత వరకూ సర్వశక్తులు, బుద్ధిజ్ఞానాలు, ఒనరులతో పాటు ఆ కాలపు సంస్కృతీ నాగరికతలు, తత్వాలు, పరిస్థితులు, సంఘటనలలో అన్ని విధాలా అభివృద్ధి సాధించినప్పటికీ విజయవంతం కాజాలవు. ఇంకా ఏ ఉమ్మత్ అయినా ఈ విధానాన్ని వీడి గౌరవం, నాయకత్వం, శక్తి మరియు ప్రాముఖ్యతలు పొందటానికి తన రాజకీయ చతురత లేదా ఏదయినా పెద్ద శిక్ష వెల్వడుతున్న భరోసా కలిగి ఉంటే దాని పర్యవసానంగా అవమానం, వైఫల్యం, అంతర్గత కల్లోలం, మరియు కాస్త వెనుకా ముందుగా పరాభవం పాలవడం తప్ప మరేమీ సాధించజాలదు.

దైవదాత్య ఘనత, మానవాళికి దాని ఆవశ్యకత

క్రీ. శ. ఆరవ శతాబ్దంలో ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఎలాంటి పరిస్థితి వ్యక్తం అయిందంటే సకల మానవాళి ఆత్మహత్యకు సిద్ధపడటమే కాక అందుకు నడుం బిగించింది అన్నట్లు ఉంది. మానవాళి ఆత్మహత్య చేసుకోవడానికి ఒట్టుపెట్టుకున్నట్లుగా ఉండింది. ప్రపంచ వ్యాప్తంగా ఆత్మహత్యలకు సన్నాహాలు జరుగుతున్నాయి. ఈ దృశ్యాన్ని దివ్య ఖుర్ఆన్ ఏవిధంగా అభివర్ణించిందో, అంతకన్నా ఉత్తమంగా ఏ చిత్రకారుడూ, ఏ భాషావేత్తా, ఏ చరిత్రకారుడూ వర్ణించలేరు. ఖుర్ఆన్ లో సెలవియ్యబడింది :

وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ، إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ
فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا، وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ
فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا.

“అల్లాహ్ మీకు చేసిన మేలును జ్ఞాపకం తెచ్చుకోండి. మీరు ఒకరికొకరు శత్రువులుగా ఉండేవారు. ఆయన మీ హృదయాలను కలిపాడు. ఆయన కటాక్షం వల్లనే మీరు పరస్పరం సోదరులయ్యారు. మీరు నిప్పుతో నిండివున్న ఒక గుండం ఒడ్డున నిలబడి ఉన్నారు. అల్లాహ్ మిమ్మల్ని దానినుండి కాపాడాడు.”

(ఆలి ఇమాన్ : 103)

మన చరిత్రకారులు సీరత్ రచయితలు అజ్ఞాన కాలపు దృశ్యాన్ని పూర్తిగా చిత్రీకరించలేకపోయారు. ఇందుకు వారు క్షమార్హులే కాక మన కృతజ్ఞతలకూ అర్హులు. అపార భాషా పాటవాలు తోడ్పడటం లేదు. విషయం మరియు పరిస్థితి ఎంత గద్దుగా ఎంత సున్నితంగా, ఎంత కఠినంగా, చిక్క సమస్యగా ఉందంటే కలంతో దాని చిత్రీకరణ, భాషా సాహిత్యాలతో అపార శక్తి సామర్థ్యాలతో దానిని వర్ణించడం అసాధ్యం. ఒక చరిత్రకారుడు అయినా దాని హక్కును ఎలా నెరవేర్చగలడు? ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ప్రభవింపజెయ్యబడిన ఆ అజ్ఞాన కాలం, అది ఒకటి లేక రెండు జాతుల

పతనం లేక నైతిక రుగ్మతలకు సంబంధించి సమస్య కాదు. కేవలం విగ్రహారాధనకు సంబంధించినదీ కాదు. నైతిక నేరాలు, నాయకత్వం సమస్య కూడా కాదు. మద్యపానం, మాదకద్రవ్యాల సేవనం, సుఖభోగలాలస, కామ వాంఛా లోలత్వం, హక్కుల కాలరాత, హింసా దౌర్జన్యపరులు, దుష్టుల ప్రభుత్వాలు, దుష్ట వ్యవస్థలు మరియు న్యాయరహిత చట్టాల సమస్య అది? ఒక దేశంలో తండ్రి అప్పుడే పుట్టిన తన కుమార్తెను సజీవంగా పూడ్చిపెట్టడం అసలు సమస్య? సమస్య ఏమంటే మానవుడు మానవత్వాన్ని మంటకలుపు తున్నాడు. అరేబియాకు చెందిన కొందరు కఠినాత్ములు, హృదయం లేనివారు, తమ అభం శుభం ఎరుగని బాలికల్ని బూటకపు సిగ్గు, మానసిక వ్యధ నుండి బయటపడటానికి, ఒక స్వయం కపోల కల్పిత భావన మరియు ఒక దుష్ట సంప్రదాయం కారణంగా తన చేతులతోనే సజీవంగా భూమిలో పాతిపెట్టగోరుతున్నారు. అయితే అసలు సమస్య ఇది కూడ కాదు. సమస్య ఏమంటే భూదేవి తన పూర్తి సంతానాన్ని భూమిలో పాతిపెట్టాలని కోరుకుంటోంది. ఆ యుగం అంతరించిపోయింది. దాన్ని ఇప్పుడు ముందుకు తెచ్చి ఎలా నిలబెట్టగలం? ఆ కాలాన్ని చూసినవారు మాత్రమే దాని వాస్తవికతను అర్థం చేసుకోగలరు, తెలుసుకోగలరు.

సమస్య ఏదో ఒక జాతి, లేక దేశానికి సంబంధించినది కూడ కాదు. ఏదో ఒక పొరపాటు మరియు మోసానికి సంబంధించినదీ కాదు. సమస్య మానవత్వపు అదృష్టానికి సంబంధించినది. ఈ సమస్య మానవాళి భవిష్యత్తుకు సంబంధించిన సమస్య. ఒక మనిషి మానవజాతి మొత్తానికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్నట్లుగా ఒక చిత్రకారుడెవరైనా చిత్రీకరిస్తే, అందులో ఒకే సుందర స్వరూపం, బలిష్ఠమయిన శరీరం, దేవుని కళాసృష్టికి ఉత్తమ నమూనా, దాని వలన ఆదం పేరు సజీవమై, ఆయన పరంపర ఏర్పడి ఉంది. దైవదూతలు ఈర్ష్య చెందేలా సృష్టిలక్ష్యం అయిన ఆయన, తలపై దైవం ఖలీఫా పదవి కిరీటాన్ని ఉంచాడు. ఆ కారణంగా ఈ భూమండలం ఒక శిథిలం, నిర్జన ప్రదేశం కాక ఒక నివాస ప్రాయమయిన పూదోట అయింది. ఈ మనిషి

ఎదుట ఒక అగ్ని సముద్రం ఉంది. ఒక అంతులేని లోతయిన కందకం ఉంది. ఆ మనిషి అందులోకి గెంతడానికి సిద్ధంగా నిలబడి ఉన్నాడు. అతని పాదాలు పైకి లేచాయి. అతడు ఎరిగి ఉన్నాడు. కొద్ది క్షణాలలో అతడు దాని అంధకారంలో కనుమరుగు అయి పోతాడన్నట్లుగా కనబడుతోంది. ఈ యుగానికి సంబంధించి ప్రవక్త ప్రభవన నిమయంలో కనబడిన ఈ చిత్రాన్ని ఈ పరిస్థితిని కాస్తో కూస్తో అంచనా వేయవచ్చు. ఈ వాస్తవాన్ని తెలియజేయటం కోసమే సెలవియ్యబడింది :

وَكُنتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنقَذَكُم مِّنْهَا

“మీరు నిప్పుతో నిండి ఉన్న అగ్ని గుండం ఒడ్డున నిలబడి ఉన్నారు. అల్లాహ్ మిమ్మల్ని దాని నుండి కాపాడాడు.”

(అలి ఇమాన్ : 103)

ఈ విషయాన్నే దైవదౌత్యం ఒక ఉదాహరణతో వివరించింది. దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం సెలవిచ్చారు : “ఏ సందేశంతోపాటు అయితే నన్ను ప్రపంచానికి పంపడం జరిగిందో, ఆ సందేశం, హితబోధ ఉదాహరణ ఎలా ఉందంటే, ఒక మనిషి నిప్పును ముట్టించాడు. దాని వెలుగు చుట్టు ప్రక్కల వ్యాపించగా దీపపు పురుగులు, కీటకాలు అగ్నిలో వచ్చి పడుతున్నాయి. అన్ని ప్రక్కల నుండి ఎగిరి వచ్చి అందులో దూరుతున్నాయి. ఆ విధంగా మీరు అగ్నిలో పడాలని దూకాలని కోరుతూ ఉంటే, నేను మిమ్మల్ని పట్టి దాని నుండి రక్షించి వేరు చేస్తున్నాను.” (సహీహ్ బుఖారి)

వాస్తవానికి అసలు సమస్య మానవతా నౌకను సురక్షితంగా దరి చేర్చాలి. మనిషి తన నిజమయిన “మలుపు”లోకి వచ్చినపుడు, జీవితంలో మధ్యేమార్గం, సమతులనం జనించినట్లుయితే నిర్మాణాత్మక, సంక్షేమ, విద్యా వైజ్ఞానిక అభివృద్ధి ప్రయత్నాలు పథకాల యుగం ఉనికిలో వస్తుంది. వాటి గురించిన యోగ్యత వివిధ మానవులు, మానవత్వ ప్రేమికులలో ద్యోతకమవుతుంది. నిజానికి

ప్రపంచం యావత్తు ప్రవక్తలకు రుణపడి ఉంది. వారు మానవాళిని తలలపై వ్రేలాడే విచ్చుకత్తుల లాంటి ప్రమాదాల నుండి కాపాడారు. ప్రపంచంలోని ఏ వైజ్ఞానిక, నిర్మాణాత్మక, సంస్కరణ కార్యంగానీ, ఏ సిద్ధాంతానికీ, ఆలోచనకు సంబంధించిన ఏ అంశం కూడా వారి ఉపకారాన్నుండి విముక్తి కాజాలదు. నిజం చెప్పాలంటే, ప్రస్తుత ప్రపంచం తన ఉనికి మరియు పురోభివృద్ధి, జీవిత స్వీయరక్షణ ప్రవక్తలు పెట్టిన భిక్షయే. మానవులు ప్రస్తుత భాషలో ప్రకటించిన దేమంటే ఇప్పుడు వారి ప్రయోజకత్వం అంతమయి పోయిందని ఇక ఇప్పుడు వారు ప్రపంచానికీ, తమకూ ఎటువంటి లాభము, శుభము కారుణ్యమూ, ఎటువంటి సందేశమూ ఏదీ లేదని పలుమార్లు ప్రకటించారు. వారు తమకు వ్యతిరేకంగా దైవ న్యాయస్థానంలో తమకుతామే ఆరోపణ చేసి, సాక్ష్యమూ వారే ఇచ్చారు. వారిపై కేసు సిద్ధంగా ఉంది. వారు తమను తాము అతిపెద్ద శిక్షకు మాత్రమే కాక, మరణశిక్షకూ అర్హులని నిరూపించుకున్నారు.

నాగరికత తన హద్దులు మీరినప్పుడు గుణగణాలను ఒక్కసారిగా విస్మరించడం జరుగుతుంది. మనిషి తన పైశాచిక కోరికలను, మనసుకోరే పాశవిక కోరికల పరిపూర్తికి తప్ప ప్రతి లక్ష్యాన్ని, ప్రతి వాస్తవికతను విస్మరించివేస్తాడు. అతని పార్శ్వంలో మానవ హృదయానికి బదులు తోడేలు మరియు చిరుత వంటి హృదయం పుట్టుకొస్తుంది. అతడి శరీరంలో ఒక కృత్రిమ జీర్ణకోశం, ఒక అంతులేని, పాపానికి పురిగాల్చే కోరిక జనిస్తుంది. ప్రపంచంలో మనో వైకల్యం ముదిరినప్పుడు దైవశక్తి దానిని శిక్షించడానికి లేదా ఆ పిచ్చిని కుదర్చడానికి కొత్త కొత్త శస్త్రాల్ని, కొత్త కొత్త శస్త్రవైద్యుల్ని పుట్టిస్తుంది.

“రాచరికం వెర్రిపోకడల్ని పుట్టించినపుడు,

అల్లాహ్ శస్త్రాలే తైమూర్ అయినా చెంగీజ్ అయినా”

రాచరికం అనే పదాన్ని సంస్కృతి అనే పదంతో మార్చండి. సంస్కృతిలో వైకల్యం, సాంస్కృతిక ఉన్మాదం, రాచరిక ఉన్మాదం కంటే ఎక్కువ ప్రమాదక

రమైంది. బాగా విస్తృతమయినది. ఒక బలహీనుడయిన రోగి పిచ్చివాడయిపోతే బస్తీ ప్రజలకు నిద్ర హఠాం అయి కంటికి కునుకు లేకుండా పోతుంది. పేట యావత్తూ యాతనకు గురవుతుంది. మరి మానవాళి యావత్తూ ఉన్నాదం పాలవుతే, సంస్కృతి సారమే నిరర్థకం అవుతే మానవత ఆరోగ్యమే పాడవుతే అందుకు చికిత్స ఏమిటో ఊహించండి.

అజ్ఞాన కాలంలో సంస్కృతి లోపభూయిష్టం కావడమే కాదు, దుర్గంధ భరితమూ అయింది. అందులో పురుగులు పడ్డాయి. మానవుడే మానవాళిని వేటాడే వేటగాడు అయిపోయాడు. అతడికి ఏ మానవుడి చావుకేక గానీ, ఒక క్షతగాత్రుడి ఆర్తనాదం గానీ కష్టాలలో ఉన్నవాడు మూల్యం గానీ ఎంత మాధుర్యంగా ఉంటుందంటే మధుషాత్రలో గానీ, ప్రపంచంలోని మధురాతి మధురమైన భోజనాలు గానీ, సుందర దృశ్యంలోగాని అంత రుచి, మాధుర్యం అనుభవంలోకి రాలేదు. రోమను చరిత్ర చదవండి. దాని విజయాలు, పరిపాలన మరియు చట్ట నిర్మాణం నాగరిక ప్రపంచంలో ధంకా బజాయించాయి. యూరోపియన్ చరిత్రకారులు దాని గురించి ఇలా రాశారు : “రోమనులకు అన్నింటికన్నా ఎక్కువ ఆసక్తికరమైన, హాయి కల్పించేదైన, పరవశించి పోయేలా చేసే దృశ్యం ఏమంటే, కత్తి యుద్ధాలలో లేక క్రూర జంతువులతో పోరాటంలో అపజయం పాలయిన కత్తియుద్ధంలో గాయపడినవాని Gladiator ఆర్తనాదాలు, పెడబొబ్బలు, చావుకు దగ్గరవుతున్న సమయంలో బాధతో చివరగా వెక్కిళ్ళు పడటం, రోమను సంపన్నులు, సంతుష్ట స్వభావులు అయిన ప్రేక్షకులు అటువంటి సంతోషకర దృశ్యాన్ని చూడడానికి ఒకడి మీద ఒకరు పడిపోయి తొక్కిసలాటను కంట్రోలు చేయడం పోలీసులకు అసాధ్యమయిపోయేది. (లేకీ రాసిన యూరపు నైతిక చరిత్ర (History of European Morals - By Lacky) చదవండి.

రోమనుల వినోదక్షీరలలో మనిషిని జంతువులతో పోరాడేందుకు ఒత్తిడి చేసేవారు. మానవుని కరినాత్మక ధోరణికి పరమ ఘోరమైన ఉదాహరణ అది.

అయితే ఇది కేవలం సంపన్న వర్గాలకు సంబంధించిన ఫ్రీయమయిన కాలక్షేపం, యూరపు నైతిక చరిత్ర రచయిత అయిన “లేకీ” ఇటువంటి క్రీడలు సర్వజనామోదం కావడాన్ని వివరిస్తూ ఇలా రాశాడు:

క్రీడా వినోదానికి లభించిన ఈ ప్రజాదరణ, మనో రంజకత ఏవిధం గానూ సంభ్రమకరం ఎంతమాత్రం కాలేకపోయింది. కారణం ఏమంటే మనోరంజకమయిన దృశ్యాలు ఎన్నయితే ఉన్నాయో అవన్నీ ఒక్కచోట వచ్చి చేరాయి. ఇటువంటి దృశ్యాలు మరెక్కడా లేవు. ఎడారి భూమిలో పరస్పరం తలపడే చోటు, సంపన్నులు, గొప్పవారు అత్యంత విలువయిన దుస్తుల్ని వేడుకగా చూసేవారి సమూహం, వారి అభిరుచి, ఆసక్తుల ప్రభావం, అంత పెద్ద సమూహంలో ఆశించిన ప్రశాంతత, నిశ్శబ్దత, ఎనభై వేలమంది చేసే జయ జయ ధ్వానాలతో నగరాలే కాక చుట్టు ప్రక్కల గ్రామాలన్నీ ప్రతిధ్వనించేవి. యుద్ధం గడియ గడియకూ రంగుమారుతూ ఉండేది. నిరుపమాన సాహసం, మరియు నిస్త్రాణను వెల్లడించడం, వారిలో ప్రతి వ్యక్తి భావనను ప్రభావపూరితం చేయడానికి సరిపోతుంది. వారి సామూహిక శక్తి దైవికంగా చాలా దృఢమైనది.

ఇటువంటి క్రూరమయిన వేడుకల్ని నిషేధించడానికి ఆదేశాలు జారీ అయినప్పటికీ ఈ వెల్లువ ఎంత ఉధృతంగా ఉందంటే దాన్ని ఆపగల వాడెవ్వడూ లేడు. (యూరపు నైతిక చరిత్ర పేజి, 230, అనువాదం : అబ్దుల్ మాజిద్ దర్యాబాద్).

అంతే, అజ్ఞానకాలపు అసలు సమస్య పూర్తి జీవితపు బండి పట్టాలు తప్పింది. ఇంకా చెప్పాలంటే పట్టాలే విరిగి పొయ్యాయి. మానవుడు మానవుడుగా మిగిలి ఉండలేడు. దైవన్యాయస్థానంలో దాఖలుచేయబడి ఉన్న మానవత్వపు వ్యాజ్యం ఆఖరి దశలో ఉంది. మనిషి స్వయంగా తనకు వ్యతిరేకంగా తానే సాక్ష్యం ఇచ్చి ఉన్నాడు. ఇటువంటి పరిస్థితిలో దైవం ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లంను ప్రభవింపజేశాడు. ఇలా సెలవియ్యబడింది:

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

“(ఓ ప్రవక్తా!) మేము నిన్ను సకల లోకాలకూ కారుణ్యంగా చేసి పంపాము.” (అల్ అంబియా : 107)

వాస్తవానికి మన ఈ యుగం మాత్రమే కాదు, అంతిమదినం వరకూ పూర్తికాలం, ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ప్రభవనం, సందేశం మరియు చక్కని కృషిలో చేరి వుంది. ఆయన (సల్లం) చేసిన మొట్టమొదటి పని, మానవాళి నెత్తిమీద వ్రేలాడుతూ ఉండి, ఏ క్షణంలోనైనా నెత్తిమీద పడి ప్రాణాలు హరించడానికి సిద్ధంగా ఉన్న కరవాలాన్ని తొలగించారు. మానవులకు కొత్త జీవితం, నూతనోత్సాహం, నూతన శక్తి, గౌరవాలు మరియు నూతన జీవన గమ్యం వంటి బహుమానాల్ని ప్రసాదించారు. వాటి శుభాలవల్ల మానవత, సంస్కృతీ నాగరికతలూ, విద్య, కళలూ, ఆధ్యాత్మికత, చిత్తశుద్ధి, మానవత్వ నిర్మాణాల నవశకం ఆరంభమయ్యింది. ఇక్కడ మేము ఆయన ప్రసాదించిన వరాలను ప్రస్తావిస్తున్నాము. అవి మానవాళికి హితబోధ సంస్కరణ, మరియు మానవత్వ నిర్మాణం, దాని పురోభివృద్ధిలో ప్రాథమిక మరియు నాయకత్వ పాత్రను నిర్వహించాయి. ఫలితంగా ఒక నూతన ప్రపంచం ఉనికిలోకి వచ్చింది. ఆయన (సల్లం) చేసిన మహోపకారం ఏమంటే ఆయన (సల్లం) ప్రపంచానికి దైవ ఏకత్వ విశ్వాసం అనే గొప్ప వరాన్ని ప్రసాదించారు. ఇంతకన్నా గొప్ప విప్లవాత్మక, జీవనదాయిని, ప్రశంసనీయ కాలం, అద్భుతమైన విశ్వాసం, ప్రపంచానికి మునుపు ఎన్నడూ లభించి ఉండలేదు. ప్రళయకాలం వరకూ కూడ లభించజాలదు. ఈ మనిషి, కవిత్వం, తత్వశాస్త్రం, మరియు రాజకీయాలలో గొప్ప గొప్పగా వాదాలు చేస్తాడు. అతడు జాతులను దేశాలను అనేకసార్లు బానిసలుగా చేసుకున్నాడు. పంచభూతాలపై పట్టు సాధించాడు. రాతిలో పూలు వికసింపజేశాడు. పర్వతాలు తొలచి నదులు పారించాడు. అప్పుడప్పుడు దైవత్వాన్ని కూడ ఆపాదించుకున్నాడు. తనకన్నా ఎంతో దుర్బలులు, నిస్సహాయులు, చలన రాహిత్యం గల, నిర్జీవాలను ఇంకా కొన్ని సందర్భాలలో తాను స్వయంగా తయారుచేసిన వాటి ఎదుట తలను వంచేవాడు,

వాటికి భయపడేవాడు, వాటికి ముఖస్తోత్రం చేసేవాడు. పర్వతాలు, నదులు, చెట్లు, పశువులు, ఆత్మలు, పైతానులు మరియు ప్రకృతి దృశ్యాల ఎదుట మాత్రమే కాక క్రిమికీటకాదుల ఎదుట కూడ సాష్టాంగపడేవాడు. అతడి యావత్ జీవితం వాటిపైనే ఆశలతో, వాటి పట్లనే భయంతో, ఆ ప్రమాదాలతోనే గడిచిపోయేది. దాని ఫలితంగా భయం, పిరికితనం, మనోవైకల్యం, భ్రమలకు లోను కావడం, విశ్వాస రాహిత్యంలో గడిచేది. ఆయన(సల్లం) అతడికి స్వచ్ఛమయిన, కల్తీలేని సులభగ్రాహ్యమయిన జీవనదాయిని అయిన ఏకత్వ విశ్వాస శిక్షణనిచ్చారు, దానివలన అతడు సృష్టికర్త అయిన దైవం తప్ప ప్రతి ఒక్కరి నుండి స్వేచ్ఛాపరుడు, నిర్భయుడు, నిశ్చింతగలవాడు అయిపోయాడు. అతడిలో ఒక నూతన శక్తి, నవనవోత్సాహం, నవపరాక్రమం, కొత్త ఏకత్వం జనించాయి. అతడు కేవలం దైవాన్నే నిజమయిన నేర్పరి, కోరికలు తేర్చేవాడు, లాభనష్టాలు కలిగించేవాడుగా భావించసాగాడు. నూతన దర్శాన్ని మరియు దాని ప్రాప్తి వలన అతడి ప్రపంచమే మారిపోయింది. అతడు అన్ని రకాల దాస్యం, బానిసత్వం అన్ని రకాల అనవసర భయాలు, అన్ని రకాల విచ్ఛిన్నతల నుండి సురక్షితమయ్యాడు. అతడికి మానవ బాహుళ్యంలో ఏకత్వం కనబడసాగింది. అతడు తనను తాను సమస్తప్రాణుల కన్నా ఉత్తమ ప్రాణిగా, సకల ప్రపంచానికి నాయకుడు, పర్యవేక్షకుడు అయిన దైవానికి పాలితుడుగా, విధేయుడిగా భావించుకోసాగాడు. దానివలన కలిగే తప్పనిసరి పర్యవసానం, మానవీయ ఘనతా గౌరవాలకు దూరమయిన ప్రపంచానికి వాటిని తిరిగి అందించడమే.

ప్రవక్త (సల్లం) ప్రభవనానంతరం నలువైపుల నుండి ఈ విశ్వాస (దీనికన్నా దౌర్జన్యానికే ఊగిసలాటకీ గురైన విశ్వాసం మరొకటి ఏదీ లేదు) నినాదాలు ప్రచారంలోకి వచ్చాయి. ప్రపంచంలోని అన్ని తత్వాలు, ఆలోచనలు భావాలపై దాదాపుగా దీని ప్రభావం పడింది. నరనరానా బహుదైవారాధన గూడుకట్టుకున్న పెద్ద పెద్ద మతాలకు చెందిన ఎవరో ఒకరు దేవుడు ఒక్కడే అనక తప్పలేదు. వారు తమ బహుదైవత్వపు విశ్వాసాన్ని సమర్థించుకోవడానికి

సాకులు, కట్టుకథలు చెప్పాల్సి వచ్చింది. వారు తమపై పిర్క్, బిద్అత్ల ఆరోపణ రాకుండా తాత్విక వివరణలు ఇవ్వసాగారు. అది ఇస్లామీ దైవ ఏకత్వ విశ్వాసానికి సరిపోలినట్లుగా చెప్పుకొచ్చేవారు. వారికి తమ పిర్క్ను అంగీకరించడానికి సిగ్గు, బిడియం అడ్డుపడేవి. ముష్రీక్ వ్యవస్థ, ఆలోచన, విశ్వాసాలు అన్నింటిలో ఆత్మన్యూనతా భావానికి Inferiority Complex లోనయ్యేవారు. ఈ మహోపకారి (సల్లం) చేసిన గొప్ప మహోపకారం ఏమంటే ఆయన తౌహీద్ (దైవ ఏకత్వం) అనే వరాన్ని ప్రపంచానికి అందచేశారు.

ప్రపంచానికి ఆయన చేసిన మరో విప్లవాత్మక ఉపకారం, సర్వమానవ ఏకత్వ భావన. మానవుడు, జాతులు తెగలు, వంశాలు, అగ్రవర్ణాలు, అల్పవర్ణాలుగా విభజనకు గురయ్యాడు. ఏకత్వం, సమానత్వాల భావన ఏదీ లేకుండా పోయింది. శతాబ్దాల తరువాత మొట్టమొదటిసారిగా విప్లవాత్మకమూ, సంభ్రమకరమైన ఈ ప్రకటన వెలువడింది:

أيها الناس إنَّ رَّبِّيَّ واحِدٌ وإنَّ اِبائَكُمْ واحِدٌ، كلُّكم لأدمٍ و آدمٍ من ترابٍ، إنَّ أكرمكم عند الله أتقاكم، و ليس لعربي على عجمي فضل إلا بالتقوى.

“ప్రజలారా! మీ ప్రభువు ఒక్కడే. మీ తండ్రికూడ ఒక్కడే. మీరందరూ ఆదం సంతానమే. ఆదం మట్టితో సృజించబడ్డారు. అల్లాహ్ దృష్టిలో మీ అందరిలోకెల్లా ఉత్తముడు మీలో అందరికన్నా ఆదరణీయుడు ఎవరయ్యా అంటే, మీలో అందరికన్నా ఎక్కువ పవిత్రుడు అయినవాడే. అరబ్బునకు అరబ్బేతరునిపై శ్రేష్ఠత, తఖ్వా (దైవభీతి) కారణంగానే ఉంటుంది.”
(కన్ జూల్ ఆమాల్)

దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం తన అంతిమ హజ్ సందర్భంగా లక్షా ఇరవై నాలుగు వేలమందితో కూడిన సమూహంలో పలికిన మాటలు ఇవి. ఇందులో రెండు ఏకత్వాలు ప్రకటించబడ్డాయి. సహజమయిన

శాశ్వతమయిన, నిత్యమైన ప్రాతిపదికలు ఇవే. వీటి ప్రాతిపదికనే మానవజాతి యొక్క వాస్తవ ఏకత్వపు కోట నిర్మించబడగలదు. దాని ఛాయలోనే మానవుడికి సుఖశాంతులు లభించగలవు. అటువంటి భాగస్వామ్య ఆచరణ, సహకారాల సిద్ధాంతంపైనే మానవతా నవనిర్మాణ కార్యక్రమం చేపట్టబడగలుగుతుంది. ఈ రెండు ఏకత్వాలు ఏవి? ఒకటి, మానవజాతి సృష్టికర్త, జన్మదాత ఏకత్వం, మరొకటి మానవజాతి స్థాపకుడు, పరంపరకు ఆద్యుడు అయిన వాని ఏకత్వం. ఈవిధంగా ప్రతి మానవుడు మరొక మానవుడితో రెట్టించబడిన బంధుత్వం కలిగి ఉంటాడు. ఒకటి ఆత్మయికమూ వాస్తవికతతో కూడినది, అంటే మానవులందరికీ మరియు సకల లోకాలకూ ప్రభువు ఒక్కడే. రెండవది శారీరకంగానూ, సృష్టిపరంగానూ. అంటే మానవులందరూ ఒకే తండ్రి సంతానం. (ఈ పాయింటులో ప్రసంగంలో ముక్తసరిగా వచ్చిన వివరణను ఉపన్యాసకుని రచన “అర్కానె అరీబఅ” నుండి లభి పొందటం జరిగింది). మరోమాటగా చెప్పాలంటే “దైవ ఏకత్వం” మరియు “పితరుని ఏకత్వం” బోధించబడింది. దీనిని ముక్తసరిగా ఇలా చెప్పవచ్చు, “ప్రభువు ఒక్కడే, మరియు పితామహుడూ ఒక్కడే.”

ఈ ప్రకటన వెలువడినప్పుడు ప్రపంచం దానిని వినే స్థితిలో లేదు. ఈ ప్రకటన అప్పటి ప్రపంచానికి ఒక భూకంపం లాంటిది. కొన్ని విషయాలు క్రమక్రమంగా సహించదగ్గవిగా అయిపోతాయి. విద్యుచ్ఛక్తి పరిస్థితి ఇంతే. దానిని పరదాలలో ఉంచి ముట్టుకుంటారు. కాని విద్యుచ్ఛక్తిని నేరుగా ముట్టుకుంటే శరీరంలోకి కరెంటు ప్రవహిస్తుంది. ముట్టుకున్న వాడి ప్రాణాలు పోతాయి. ఇస్లామీ సందేశం మరియు ఇస్లామీ సమాజ స్థాపన, సంస్కర్తలు, ఇస్లామీ సందేశ ప్రదాతల ప్రయత్నాల వలన నిర్ణయింపబడిన విద్యాజ్ఞానాలు, మానవుడి ఆలోచనా విధానంలో, అభివృద్ధి సాధించిన గమ్యాలు ఈ విప్లవాత్మక కంపనానికి గురించిన ప్రకటనను నిత్యసత్యంగా మార్చివేశాయి. మానవ హక్కుల పత్రాన్ని (Human Rights Chart) ప్రకటించిన ఐక్యరాజ్య సమితి వేదిక మొదలుకొని ప్రతి రిపబ్లిక్, ప్రతి సంస్థానం తరపు నుండి మానవ

హక్కులు మరియు మానవ సమానత్వం ప్రకటించబడుతోంది. దానిని విన్నవారెవరూ ఆశ్చర్యానికి గురికారు. కాని ఒకానొకప్పుడు వివిధ జాతులూ, వంశాలవారు ఉత్తమ మానవులన్న విశ్వాసం పాదుకొని ఉండేది. అనేక వంశాలు, జాతులు తమ వంశావళిని దైవంతోనూ, సూర్యచంద్రులతోనూ కలపడం జరిగింది. దివ్య ఖుర్ఆన్ యూదులు మరియు క్రైస్తవుల మాటల్ని ఉటంకించింది. వారన్నారు, “మేము దేవుని గారాబు బిడ్డల వంటి వారం”. ఈజిప్టుకు చెందిన ఫిరోన్లు, తాము సూర్యదేవుడి అవతారాలుగా చెప్పుకునేవారు. భారతదేశంలో సూర్యవంశం, చంద్రవంశం కుటుంబాలు ఉండేవి. ఈరాన్ చక్రవర్తులకు కిస్రా (ఖుస్రో) అన్న బిరుదు ఉండేది. వారి నరాలలో దైవికమయిన రక్తం ప్రవహిస్తుందని వారు చెప్పుకునేవారు. ఈరాన్ ప్రజలు వారిని ఇదే దృష్టితో చూసేవారు. జన్మతః బాదుషాలయిన వారి రక్తంలో దివ్యమయిన వస్తువు ఏదో ఉందని వారి నమ్మకం. కియాసీ పరంపరలోని చిట్టచివరి ఈరాసీ చక్రవర్తి యజ్జేగర్డ్ పేరుని బట్టి అతడు, మరియు ఈరాసీలు అతణ్ని దైవానికి ఒక విధంగా దగ్గరవాడు, వెంట కూర్చునేవాడుగా భావించేవారు.

చైనీయులు తమ చక్రవర్తిని ఆకాశ పుత్రుడు అని భావించేవారు. ఆకాశం పురుషుడనీ, భూమి స్త్రీ అని ఈ రెండింటి కలయిక వలన సృష్టి ఉనికిలోకి వచ్చిందని, చక్రవర్తి ఆ జంట యొక్క ప్రథమ పుత్రుడని వారి నమ్మకం. (చైనా చరిత్ర - జేమ్స్ కార్మరన్ చూడండి). అరబ్బులు, తాము తప్ప సకల ప్రపంచాన్ని మూగవారని, నోరులేనివారని (అజమ్) అనేవారు. వారిలో అన్నింటికన్నా గొప్ప వంశం ఖురైష్లు, సాధారణ అరబ్బులకన్నా తాము అగ్రశ్రేణికి చెందిన వారుగా భావించేవారు. ఇటువంటి ఆధిక్యభావనను హజ్జ్ వంటి సాధారణ ప్రజా సమావేశంలో సయితం తమ ప్రత్యేకతను నిలుపుకునేవారు. (హదీసు, సీరత్ గ్రంథాలు చూడండి). దివ్య ఖుర్ఆన్ ఇటువంటి వాతావరణంలో ఈ ప్రకటన చేసింది :

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا
وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا، إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَىٰكُمْ.

“మానవులారా! మేము మిమ్మల్ని ఒకే పురుషుని నుండి ఒకే స్త్రీ నుండి సృజించాము. తరువాత మీరు ఒకరినొకరు పరిచయం చేసుకునేందుకు మిమ్మల్ని జాతులుగాను, తెగలుగాను చేశాము. వాస్తవానికి మీలో అందరికంటే ఎక్కువ భయభక్తులు కలవాడే అల్లాహ్ దృష్టిలో ఎక్కువ గౌరవపాత్రుడు.” (అల్ హుజుర్ : 13)

ఇంకా దివ్య ఖుర్ఆన్ కు పీఠిక (ఫాతిహ) మరియు అన్నింటికన్నా ఎక్కువగా చదువబడే సూరాలో చెప్పబడింది :

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ

“అల్లాహ్ మాత్రమే స్తుతింపదగినవాడు, ఆయన సకల లోకాలకు ప్రభువు.” (అల్ ఫాతిహ : 1)

సకల లోకాలకు కారుణ్యమూర్తి అయిన ఆయన (సల్లం) మూడవ రంగం, మానవాళికి చేసిన మహోపకారం. మానవత పట్ల గౌరవం, మానవుని విలువా గౌరవాలు, ఇస్లామీ భావన, అది ఆయన దానం మరియు ఇస్లాం యొక్క కానుక. ఇస్లాం ప్రభవించిన కాలంలో మానవుడికంటే గొప్పనీచుడు ఎవరూ లేరు. మానవుని ఉనికికి ఎటువంటి విలువా లేకపోయింది. వాస్తవికత లోపించినదయి పోయింది. కొన్ని సందర్భాలలో పెంపుడు జంతువులు, కొన్ని “పవిత్ర” జంతువులు, కొన్ని వృక్షాలు, కొన్ని విశ్వాసాలు నమ్మకాలతో పెనవేసుకుపోయిన కొన్ని చెట్లు, మానవుడికన్నా ఎక్కువ విలువయినవి, గౌరవనీయమూ, రక్షించదగినవిగా భావించబడేవి. వాటికోసం మానవ ప్రాణాలను నిస్సంకోచంగా బలితీసుకోబడేవి. మనుషుల రక్తమాంసాలు నైవేద్యం పెట్టబడేవి. ఇప్పటికీ కొన్ని పెద్దపెద్ద అభివృద్ధి చెందిన దేశాలలో అటువంటి ఉదాహరణలు చూడవచ్చు. ముహమ్మద్ ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం మానవుడు సృష్టిలోకెల్లా అత్యంత విలువగలవాడనీ, గౌరవనీయుడనీ, ప్రేమించదగినవాడనీ రక్షించయోగ్యుడనీ, మానవుల హృదయాలపై చెరగని ముద్రవేశారు. ఆయన (సల్లం) మానవుడి స్థాయిని ఎంతగా పెంచారంటే,

దాని పైస్థాయికి చెందినవాడు అల్లాహ్ మాత్రమే. అతడు దైవప్రతినిధి అని సృష్టి మరియు సృష్టికారణానా యావత్తూ అతడికోసమే పుట్టించబడిందని దివ్య ఖుర్ఆన్ ప్రకటిస్తోంది.

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعاً

“ఇంకా ఆయనే ధరణిలో ఉన్న సమస్తాన్నీ మీ కొరకు సృష్టించాడు.”
(అల్ బఖర : 29)

అతడు సమస్త ప్రాణికోటిలోకెల్లా ఉత్తముడు, ఇంకా విశ్వమానవ సభకు అధ్యక్షుడు.

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلاً

“మేము ఆదమ్ సంతతికి పెద్దరికాన్ని ప్రసాదించాము. వారికి నేలపై, నీటిపై నడిచే వాహనాలను ప్రసాదించాము. వారికి పరిశుద్ధమయిన వస్తువులను ఆహారంగా ఇచ్చాము. మేము సృష్టించిన ఎన్నో ప్రాణులపై వారికి స్పష్టమైన ఆధిక్యాన్ని ప్రసాదించాము.”
(బనీ ఇస్రాయిల్ : 70)

మానవుడు దైవ కుటుంబానికి చెందినవాడు అనీ తన కుటుంబంలోని వారితో సద్వ్యవహారణ చేసేవారు, వారికి హాయి చేకూర్చేవారే, దైవానికి తన దాసులలోకెల్లా అత్యంత ప్రിയతములు అని ఆయన స్పష్టం చేశాడూ అంటే మానవుడికి గౌరవప్రదం, అతడి ప్రాముఖ్యతకు అంగీకారం అంతకంటే మరేం కావాలి?

“الخلق عيال الله فأحبُّ الخلق إلى الله من أحسن إلى عياله”

(మిష్కాత్ లో బైహాఖీ ఉల్లేఖనం) ఒక హదీసె ఖుదుసీలో చెప్పబడింది : “అల్లాహ్ అంతిమదినాన అంటాడు, “ఆదం

పుత్రుడా! నేను రోగానబారినపడితే నీవు నన్ను పరామర్శించడానికి రాలేదు?”

“ప్రభూ! నేను నిన్ను పరామర్శించడానికి ఎలా రాగలను. నీవు సకల లోకాలకు ప్రభువ్వికదా?” అని దాసుడు అంటాడు. ఇలా సెలవియ్యబడుతుంది: “నా ఫలానా దాసుడు జబ్బుపడ్డాడని నీకు తెలియదా? నీవు అతడి పరామర్శకు వెళ్ళలేదు. నీవు గనక అతడి పరామర్శకు వెళ్ళివుంటే నీవు నన్ను అతడి వద్ద పొందగలిగే వాడివని నీకు తెలియదా?” తిరిగి సెలవియ్యబడుతుంది : “ఓయీ! ఆదమ్ పుత్రుడా! నేను నిన్ను అన్నం పెట్టమని అడిగాను. నీవు నాకు అన్నం పెట్టలేదు.” దాసుడు విన్నవిస్తాడు, “ప్రభూ! నేను నీకు అన్నం ఎలా పెట్టగలను. సమస్త లోకాల ప్రభువ్వి నీవే కదా?” ఇలా సెలవియ్యబడుతుంది : “నీకీ విషయం తెలియదా? నా ఫలానా దాసుడు నిన్ను అన్నం అడిగాడు. నీవు అతనికి అన్నం పెట్టలేదు. నీవు గనక అతడికి అన్నం పెట్టి ఉంటే, నన్ను అతడి దగ్గర చూసేవాడివన్న విషయం నీకు తెలియదా?” “ఓ ఆదమ్ పుత్రుడా! నేను నిన్ను నీళ్ళు అడిగాను. నీవు నాకు నీళ్ళు ఇవ్వలేదు.” దాసుడు విన్నవించుకుంటాడు, “ఓ ప్రభూ! నేను నీకు నీళ్ళు ఎలా ఇవ్వగలను? నీవయితే సకల లోకాల ప్రభువ్వి కదా?” సెలవియ్యబడుతుంది : “నిన్ను నా ఫలానా దాసుడు నీళ్ళు అడిగాడు. నీవతనికి నీళ్ళు ఇవ్వలేదు. నీవేగనక అతడికి నీళ్ళు ఇచ్చి ఉంటే అతణ్ణి నా దగ్గర చూసి ఉండేవాడివన్న సంగతి నీకు తెలియదా?” (సహీహ్ ముస్లిం) మానవ జన్మత్యం, దైవంతో అతడి సామీప్యతను వెల్లడించడానికి ఇంతకన్నా గొప్ప నిదర్శనం ఏమి కావాలి?

ఆద్యంతాలూ ఏకత్వంతో కూడిన ధర్మంలో మానవ జన్మత్యం, ఉన్నత స్థానం మరియు ప్రియత్వానికి ఇంతకన్నా గొప్ప అంగీకారం మరియు ప్రకటన మరేదయినా ఉండగలదా? ప్రపంచంలోని ఏ మతం మరియు సిద్ధాంతాల ద్వారా అయినా మానవుడికి ఇటువంటి స్థానం ఇవ్వబడిందా? ఆయన (సల్లం) దైవకారుణ్యం, ప్రేమాదరణల కోసం మానవుల పట్ల కరుణ, ప్రేమాదరణలను షరతుగా అన్నింటికన్నా గొప్ప ఆధారంగా తెలుపుతూ సెలవిచ్చారు :

الراحمون يرحمهم الرحمن، ارحموا من في الأرض يرحمكم
من في السماء.

కరుణచూపే వారిపై కరుణామయుని కారుణ్యం ఉంటుంది. భూలోక వాసులపై మీరు గనుక కరుణ జూపితే, ఆకాశాలలో ఉన్నవాడు మీపై కరుణ చూపుతాడు. (అబూదావూద్, హాబీ దీనిని ఇలా అనువదించారు. “భూవాసులపై కరుణ చూపండి. ఆకాశంలోని దైవం కరుణిస్తాడు).

కాస్త మీరు గమనించండి. మానవ ఏకత్వాన్ని మనసులపై ముద్రించడానికి, మానవ గౌరవాన్ని మనస్సులలో జనింపచేయడానికి ఈ ప్రయత్నం సమయోచితంగా చేయబడినప్పుడు, ఆ సమయంలో మానవుడి పరిస్థితి ఏమయి ఉండి ఉంటుంది? ఒక మానవుడి మామూలు కోరిక విలువ వేలాది మానవుల కన్నా ఎక్కువ అయి ఉండినది. చక్రవర్తులు తలెత్తేవారు, దేశాలకు దేశాల్ని నేటమట్టం చేసేవారు. అలెగ్జాండరు బయలుదేరాడు. ప్రజల ప్రాణాలతో కబడ్డీ ఆడాడు. భారత దేశం పరకూ వచ్చాడు. జాతులూ, సంస్కృతుల దీపాలను ఆర్పివేశాడు. సీజరు మానవులను అడవి మృగాలను వేటాడినట్లు వేటాడాడు. మన కాలంలోనూ రెండేసి ప్రపంచ యుద్ధాలు జరిగాయి. లక్షలాది ప్రజలు ప్రాణాలు కోల్పోయారు. ఇదంతా కేవలం జాత్యహంకారం, రాజకీయ స్వార్థం, అధికార కాంక్ష, లేక వ్యాపార కేంద్రాలపై ఆధిపత్యం, ఆక్రమణ సాధించాలన్న ఆవేశం ఫలితమే. మహా కవి ఇఖ్బాల్ నిజం చెప్పాడు :

“ఇప్పటి వరకూ మనిషికి నగరాల వేట ప్రియమైంది.

మనిషి మానవాళిని వేటాడటం ప్రళయ సాదృశ్యం.”

నాలుగవ విప్లవాత్మక ఘనకార్యం ఏమంటే ప్రవక్త (సల్లం) ప్రభవించిన కాలంలో మానవాళిలోని అత్యధికులలో మానవ నైజం పట్ల దురనుమానం, దైవకారుణ్యం పట్ల నిరాశతో కూడిన సాధారణ వాతావరణం నెలకొని ఉంది. అటువంటి మానసిక స్థితి ఏర్పడటానికి ఆసియాలోని కొన్ని ప్రాచీన మతాలు

మరియు మధ్య ఆసియా, యూరపులకు మార్పుచెందిన క్రైస్తవం ఒకే విధమయిన పాత్రను పోషించాయి. భారతదేశంలోని ప్రాచీన మతాలు “పునర్జన్మ సిద్ధాంతం ద్వారా దేనిలోనయితే మనిషి సంకల్పానికీ, ఇష్టానికీ ఏమాత్రం సంబంధం లేదో, ఆ పునర్జన్మ సిద్ధాంతం ప్రకారం ప్రతిమనిషే తన గత జన్మలోని కర్మలు, తప్పులకు శిక్ష అనుభవించడం అవసరం.” ఇంకా క్రైస్తవం అయితే మనిషి జన్మతః పాపాత్ముడు కావడం, అందుకోసం హజ్రత్ మసీహ్ “పరిహారం” కావలసిన అవసరం, అన్న విశ్వాసం ఫలితంగా అప్పటి నాగరిక ప్రపంచంలోని లక్షలాది, కోట్లాది మంది ఆ మతావలంబీకులను తమ గురించి దురనుమానాన్ని, భవిష్యత్తు మరియు దైవ కారుణ్యం పట్ల నిరాశకు గురిచేశాయి.

ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ఘూర్తి శక్తితో స్పష్టంగా, మానవ నైజం ఒక పలక లాంటిదని, దానిపై అత్యంత ఉత్తమ విధంగా రాయబడ వచ్చునని ప్రకటించారు. మనిషి తన జీవితాన్ని తానే ఆరంభిస్తాడని, తన మంచి లేక చెడు కర్మల ద్వారా తన ఇహాన్నీ, పరాన్నీ నిర్మించుకోవడంగానీ, నాశనం చేసుకోవడం గానీ చేస్తాడని, అతడు వేరే ఇతరుల కర్మలకు బాధ్యుడు కాదనీ స్పష్టం చేయడం జరిగింది. ఎవరూ మరొకరి భారాన్ని మోయరని అతడి ప్రయత్నాలూ, వాటి ఫలితాలే అతడి భాగంలో రానున్నాయని, మానవ కృషి ఫలితం తప్పక వెల్లడి అవుతుందని, వాటి ఘూర్తి ఫలితం అతడికి ఘూర్తిగా లభించగలదని, దివ్య ఖుర్ఆన్ పలుమార్లు ప్రకటించింది.

اَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرَىٰ ۗ وَاَنْ لِّبِئْسَ لِلِإِنْسَانِ اِلَّا مَا سَعَىٰ ۗ
وَأَنْ سَعَىٰ سَوْفَ يُرَىٰ ۗ ثُمَّ يُجْرَىٰ الْجَزَاءُ الْاَوْفَىٰ ۗ

“బరువు మోసే వాడెవడూ ఇతరుల (పాపాల) బరువును మోయడు. దేనికై మానవుడు కృషి చేస్తాడో, అది తప్ప, అతనికి మరొకటేదీ లభించదు. త్వరలోనే అతని కృషిని చూసి, దాని ప్రతిఫలం అతడికి ఘూర్తిగా ఇవ్వబడుతుంది.”

(అన్ నజ్మ్ : 38-41)

ఈ ప్రకటన తర్వాత మానవుడికి తన నైజం మరియు తన స్వాభావిక యోగ్యతలపై సడలిపోయిన నమ్మకం తిరిగి చక్కబడింది. నూతనోత్సాహం, నమ్మకం, దీక్షతో తన మానవతను పండించటానికి, తన భాగ్యాన్ని శక్తిని పరీక్షించుకోవడానికి అతడు ఉద్యుక్తుడయ్యాడు.

ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం, పాపాలు, తడబాట్లు తప్పులను ఒక తాత్కాలిక స్థితిగా తెలియజేశారు. మనిషి అప్పుడప్పుడూ మూర్ఖత్వం / అల్పదృష్టి, పైతాను ప్రోత్సాహం వంటి వాటికి లోనవుతాడు. శ్రేయోభిలాష, యోగ్యత అనే నేరాంగీకారం, పశ్చాత్తాపం పొందడాన్ని అతడి నైజం అతడ్ని కోరుతుంది. మరియు అతడిలోని మానవతా సారం కూడా. తన తప్పును అంగీకరించడం, అందుకు సిగ్గుపడడం, దేవుని ఎదుట కన్నీరు కార్చి విలపించి ఆ పాపాన్ని క్షమింపచేసుకోవడం, భవిష్యత్తులో ఆ తప్పు తిరిగి చేయకూడదని దృఢంగా నిశ్చయించుకోవడం మానవునికి లభించిన గౌరవనీయత, మరియు ఆదమ్ వారసత్వం, ఆయన (సల్లం) ప్రపంచంలోని, నిరాశోపహతులు, భగ్నుహృదయులు, పాపాల ఊబిలో గొంతులోతున మునిగిన మానవులకు తౌబా (పశ్చాత్తాపం) అనే ఎటువంటి ద్వారాన్ని తెరిచారంటే దానిని ఎంత ఉద్యతంగా ప్రచారం చేశారంటే, ఆయన (సల్లం)కు ఆ విభాగాన్ని పునరుజ్జీవింప చేశారనడం సబబుగా ఉంటుంది. ఈ కారణంగా ఆయన (సల్లం) గుణనామాలలో ఒకటి నబియే తౌబా (తౌబా ప్రవక్త మరియు సందేశహారుడు) కూడా ఉంది. ఆయన (సల్లం) తౌబాకు నిస్సహాయస్థితిలో కష్టాలకు పరిహారంగా పేర్కొనలేదు. పైగా ఆయన (సల్లం) దాని యొక్క మేళ్ళను ఎలా ప్రవచించారంటే, నిష్కళంకులు, పాపాలు చెయ్యని ఆరాధకులు, భక్తితత్పరులకు అసూయ కలిగేలా దాని స్థాయిని ఉన్నతం చేశారు. దానిని ఉన్నత స్థాయి ఆరాధనగా, దైవ సామీప్యతకు, దైవ ప్రేమకు ఆధారంగా పేర్కొన్నారు.

ఇటువంటి విస్తృత కారుణ్యానికై, పాపం చేసిన వాడు తౌబా చేయగలిగేలా పెద్ద పెద్ద పాపాల నుండి పవిత్రులు అయిపోయే అవకాశాన్ని మనోరంజక, మనోల్లాస ధోరణిలో దివ్య ఖుర్ఆన్ వివరించింది. పాపులయిన దాసులు మరియు మనసు మరియు పైతాను వల్ల గాయపడిన మానవులను ఈ విధంగా దైవ కారుణ్యంలో శరణు పొందే పిలుపునిచ్చారు ప్రవక్త (స). ఇంకా ఆయన

కారుణ్య జలధి తరంగాల ఒరవడిని వివరించిన వైనం గమనిస్తే, కావలసిన దానికంటే అధికంగా కోరుతున్నట్లు అనిపించసాగింది. ఇంకా ఆ పాపుల పట్ల మృదువైఖరి, కృపాగుణం గల దాతృత్వం, దయాళువు మాత్రమే కాక (ఇలా చెప్పడం సముచితం అవుతే) వారికోసం ఎదురుచూసే, కాంక్షాపరుడు వారి పునరాగమనాభిలాషి వారి నిజ విలువను గుర్తించేవాడు అన్న భావం కలుగుతుంది. దివ్య ఖుర్ఆన్‌లోని ఈ పదాల్ని చదవండి. ఈ పదాల నుండి జాలువారే వాత్సల్యం, మనోజ్ఞతలను అంచనా వెయ్యండి.

قُلْ يٰعِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ،
إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا. إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ۝

“మీ ఆత్మలకు అన్యాయం చేసుకున్న నా దాసులారా! అల్లాహ్ కారుణ్యం పట్ల నిరాశ చెందకండి. నిశ్చయంగా అల్లాహ్ అన్ని పాపాలనూ క్షమిస్తాడు. ఆయన క్షమించేవాడూ, కరుణించేవాడూను.”
(అజ్ జుమర్ : 53)

మరొక ఆయత్‌లో పాపాత్ములూ, అపరాధులు అయిన మానవుల ప్రస్తావన నేపథ్యంలో కాక, పరాక్రమవంతులు, సుగుణశీలరరు స్వర్ణార్ణులు అయిన మానవుల విషయాల, నేపథ్యంలో పాపాలకు పశ్చాత్తాపం ప్రకటించే వారిని ప్రస్తావిస్తూ సెలవియ్యబడింది.

وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ
وَالْأَرْضُ، أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ۝ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ
وَالضَّرَّاءِ وَالْكَاطِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ، وَاللَّهُ يُحِبُّ
الْمُحْسِنِينَ ۝ وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ،
ذَكَرُوا اللَّهَ فَاَسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ، وَمَن يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ، وَكَمْ
يُبْصِرُوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ۝ أُولَٰئِكَ جَزَاءُ هُم مَّغْفِرَةٌ
مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّتْ تَجْرِي مِّن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۖ وَنَعَمَ
أَجْرُ الْعَمَلِينَ ۝

“మీ ప్రభువు క్షమాభిక్ష వైపునకు, స్వర్గం వైపునకు షోయేమార్గంలో పరుగెత్తండి. ఆ స్వర్గం భూమ్యాకాశాలంత విశాలమైనది. అది భయభక్తులు కలవారి కొరకు తయారు చెయ్యబడింది. వారు కలిమిలో లేమిలో, ఏ స్థితిలో ఉన్నా తమ సంపదను ఖర్చుచేసే వారు, కోపాన్ని దిగమ్రొంగేవారు, ఇతరుల తప్పులను క్షమించే వారు. ఇలాంటి సజ్జనులంటే అల్లాహ్ కు ఎంతో ఇష్టం. వారి స్థితి ఎలా ఉంటుందంటే, ఎప్పుడైనా, ఏదైనా పాపం చేసి, వారు తమ ఆత్మలకు అన్యాయం చేసుకున్నట్లయితే, వెంటనే వారికి అల్లాహ్ జ్ఞాపకం వస్తాడు. అప్పుడు వారు ఆయనను తమ తప్పులు క్షమించు అని వేడుకుంటారు - ఎందుకంటే అల్లాహ్ తప్ప పాపాలను క్షమించగలిగేవాడు ఎవడున్నాడని - వారు తాము చేసిన తప్పులను గురించి బుద్ధిపూర్వకంగా మొండివాదం చెయ్యరు. అలాంటి వారికి తమ ప్రభువు వద్ద లభించే ప్రతిఫలం ఏమిటంటే, ఆయన వారిని క్షమిస్తాడు. క్రింద సెలయేళ్లు ప్రవహించే ఉద్యాన వనాలలోకి వారిని ప్రవేశింపచేస్తాడు. వారు అక్కడ శాశ్వతంగా ఉంటారు. మంచిపనులు చేసేవారికి ఎంత చక్కని ప్రతిఫలం?” (అలి ఇమాన్ : 133-136)

ఇంతకన్నా ముందంజ వేసే సత్క్రియాశీలురు సద్గుణ వంతులయిన దాసుల వివిధ వర్గాలను ప్రస్తావిస్తూ, ఆ తేజోమయమయిన పట్టికను ఆరాధకులు, భక్తితత్పరులకు బదులుగా “తౌబా” చేసేవారితో ఆరంభించాడు. దివ్య ఖుర్ఆన్ లోని ఈ సూరా, దీనిపేరే “తౌబా” (పశ్చాత్తాపం). దీనిలో ఈ ఆయత్ ఉంది :

الَّذِينَ الْعَبَّوْنَ الْعِبْرَةَ الْخَيْرُونَ السَّائِحُونَ الرَّكْعُونَ السَّجِدُونَ
الْأَمْرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحَفِظُونَ لِحُدُودِ
اللَّهِ وَيُبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ

“అల్లాహ్ వైపునకు మాటిమాటికీ మరలేవారు, ఆయనను ఆరాధించేవారూ, ఆయనను స్తుతించేవారూ, ఆయన సన్నిధిలో రుకూలూ, సజ్దాలూ చేసేవారూ, మంచిని చెయ్యండి అని ఆజ్ఞాపించేవారు, చెడును చెయ్యవద్దని నిరోధించేవారూ, అల్లాహ్ విధించిన హద్దులను కాపాడేవారూ (ఇటువంటి గుణవిశేషాలు కల విశ్వాసులు అల్లాహ్ తో ఇటువంటి వాణిజ్య ఒప్పందాన్ని కుదుర్చుకుంటారు). ప్రవక్తా! ఇటువంటి విశ్వాసులకు శుభవార్త అందజెయ్యి.”
(అత్ తౌబా : 112)

ఇటువంటి గౌరవం మరియు విశ్వాసం వెల్లడింపునకు ఒక ఉజ్వల ఉదాహరణ చూడండి. తబూక్ యుద్ధం సందర్భంగా ఏర్పడిన సున్నితమయిన ముఖ్య సందర్భంగా (అందులో పాల్గొనడం ఎంతో అవసరం). సక్రమమయిన కారణం లేకుండా మదీనాలో ఉండిపోయి ఎంతో లోపం చేసిన ఆ ముగ్గురు సహాబీల తౌబా అంగీకరించబడినట్లు ఖుర్ఆన్ భాషలో ప్రకటించబడింది. వారి ప్రస్తావన గావించే ముందు ఆ సందర్భంగా ఎటువంటి లోపమూ చెయ్యని ప్రవక్త (సల్లం) మరియు ముహాజిర్లు, అన్నారల ప్రస్తావన గావించబడింది. తద్వారా వెనుక ఉండిపోయిన వారికి తమ ఒంటరితనం మరియు వెనుకబడిన తనం భావనకు రాకూడదని, ఆత్మన్యూనతా భావానికి, మరుగుజ్జు తనానికి చెందిన ప్రతి మచ్చకూ దూరం కావాలని, వారికీ అంతిమ దినం వరకూ దివ్య ఖుర్ఆన్ పాఠకుల అసలు స్థానం ఈ ప్రథమ కాలపు సత్యవంతులు, ముహాజిర్లు, అన్నారల వద్దే లభిస్తుందని వారికి స్పష్టం కావాలని. తౌబా అంగీకరణ, తౌబా చేసిన వారి అంగీకరణ, మానసికపరంగా సహాయతకు, మనసు చూరగొనటానికి ఇంతకంటే ఎక్కువ సుందరమైన గట్టి ఉదాహరణ, మతాలు, ధర్మాలలో నైతిక జ్ఞానం, ప్రాణిక జ్ఞానాల చరిత్రలో లభించడం బహు కష్టం. ఈ తౌబా సూరాలోనే సెలవియ్యబడింది :

لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ الَّذِينَ أَبْعَدُوا فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِنْهُمْ، ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ، إِنَّهُ بِهِمْ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ ۝ وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خَلَفُوا، حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنْفُسُهُمْ

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ بِمَا نَسَبُوا إِلَيْهِمْ ذَلِكُمْ كَفْرٌ كَبِيرٌ
 اللَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

“అల్లాహ్ క్షమించాడు ప్రవక్తనూ, బహుకష్ట కాలంలో ప్రవక్తకు తోడ్పడిన ముహాజిరులనూ, అన్సారులనూ. వారిలో కొందరి హృదయాలు వక్రత్వం వైపునకు మొగ్గినప్పటికీ (కాని, వారు ఆ వక్రత్వాన్ని అనుసరించకుండా ప్రవక్తకు తోడ్పడినప్పుడు) అల్లాహ్ వారిని క్షమించాడు. నిస్సందేహంగా ఆయన వారిపట్ల వాత్సల్యంతో, కనికరంతో వ్యవహరించాడు. ఇంకా వ్యవహారం వాయిదా పడిన ఆ ముగ్గురిని కూడా ఆయన క్షమించాడు. ఇంత గొప్ప వైశాల్యం కలిగి ఉండి కూడా, భూమి వారికి ఇరుకై పోయింది. వారి ప్రాణాలు కూడా వారికి భారమైపోయాయి. అల్లాహ్ నుండి తమను కాపాడుకోవడానికి స్వయంగా అల్లాహ్ కారుణ్యం తప్ప వేరే ఆశ్రయం ఏదీ లేదని వారు తెలుసుకున్నారు. అప్పుడు అల్లాహ్ కనికరంతో వారి వైపునకు మరలాడు, వారు ఆయన వైపునకు మరలి వచ్చేందుకు. నిశ్చయంగా ఆయన చాలా క్షమించేవాడూ, కరుణించేవాడూను.”

(అత్ తౌబా : 117, 118)

అంతేకాక దైవకారుణ్యం ప్రతి వస్తువునూ ఆవరించి ఉందని, ఆగ్రహం, ప్రచండతల కన్నా ప్రబలమైనదని ఒక సిద్ధాంతంలా దీనిని ప్రకటించడం జరిగింది. దివ్య ఖుర్ఆన్ లో ప్రకటించబడింది.

وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ

“నా కారుణ్యం ప్రతి వస్తువునూ ఆవరించి ఉంది.”

(అల్ ఆరాఫ్ : 156)

ఇంకా ఒక హదీసె ఖుద్ సీలో ఇలా ఉంది : “నా కారుణ్యం నా ఆగ్రహం కన్నా ప్రబలమైనది.” ఇంకా ఆయన నిరాశను కూడ తిరస్కారంగా (కుఫ్ర)

అజ్ఞానంగా, మార్గభ్రష్టత్వానికి పర్యాయపదంగా పేర్కొన్నాడు. దివ్య ఖుర్ఆన్ లో ఒక గొప్ప ప్రవక్త (హజ్రత్ యాఖూబ్ - అలై) చేత చెప్పించాడు,

اِنَّهُ لَا يَأْتِيَنَّكَ مِنْ رُوحِ اللَّهِ اِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ

“ఆయన కారుణ్యం పట్ల కేవలం అవిశ్వాసులే నిరాశ చెందుతారు.”
(యూసుఫ్ : 87)

మరొకచోట, మరొక గొప్ప ప్రవక్త (హజ్రత్ ఇబ్రాహీమ్ - అలై) వాక్కు ఉల్లేఖించబడింది.

وَمَنْ يَقْنَطْ مِنْ رَحْمَةِ رَبِّهِ اِلَّا الضَّالُّونَ

“తమ ప్రభువు కారుణ్యం పట్ల మార్గం తప్పినవారు మాత్రమే నిరాశ పడతారు.”
(అల్ హిజ్జ్ : 56)

ఈ విధంగా ముహమ్మద్ ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం తౌబా యొక్క విశిష్టత, అందుకు ప్రోత్సాహం మరియు దైవకారుణ్య విస్తృతి మరియు దాని చేరిక గురించిన ప్రకటన, ప్రచారం నిరాశానిస్పృహలకు గురైన, దైవాగ్రహం ప్రకటనలకు (ఇందులో యూదులు, పవిత్ర గ్రంథ వివరణ కర్తలు, మధ్య యుగాలకు చెందిన అతిశయోక్తిపరులు మరియు ప్రకృతి విరోధులైన క్రైస్తవ సన్యాసులు, పాదరీలు, ప్రముఖ పాత్రవహించారు). భయపడి, బిక్కచచ్చిన మానవతకు నవజీవన సందేశాన్నిచ్చారు. వారి నిర్ణీత శరీరాలలో నూతన ఆత్మను ప్రవేశపెట్టారు. మానవాళి గాయాలకు మలాము పూశారు. వారిని అవమానం, పరాభవాల నుండి పైకి లేపి గౌరవం, పెద్దరికం, ఆత్మ విశ్వాసం, దైవవిశ్వాసాల ఉన్నత స్థానానికి చేర్చారు.

దైవదౌత్యం విస్మరించరాని అయిదవ గొప్ప మేలు, ఒక విలువమయిన కానుక. ధర్మం మరియు ప్రాపంచికతల ఏకత్వ భావన, ఈ విప్లవాత్మక ప్రోత్సాహం ఏమంటే ఇదేదో వాస్తవిక విభేదం కాదు, కేవలం పారిభాషిక విభేదం మరియు ప్రాచీన పాఠ్యగ్రంథాల భాషలో “మౌఖిక వాగ్వివాదం” మాత్రమే. మానవుడి కర్మలు, సుగుణాలు, వాటివల్ల కలిగే ఫలితాలు. మానవుడి

మనస్థితి, ఆచరణకు ప్రేరకాలు, దాని లక్ష్యంపై ఆధారపడి ఉన్నాయి. వాటిని ఇస్లాం యొక్క ధార్మిక మరియు షరీఅత్ పరిభాషలో “సంకల్పం” అనే ఒక ఏకైక సాధారణ పదం సందర్భాన్నిబట్టి లోతయిన భావంగల పదం వాడబడింది. దాని దృష్టిలో ఏ వస్తువూ ప్రాపంచికమూ కాదు, ఏ వస్తువూ ధార్మికమయినది కాదు. దాని దృష్టిలో దైవామోదాన్ని పొందాలన్న కోరిక, చిత్తశుద్ధితో ఆయన ఆజ్ఞను పాలించే అభిలాష, ఉత్సాహంతో చేయబడిన ఎంత గొప్ప ప్రాపంచిక కర్మఅయినా, చివరకు పరిపాలన, యుద్ధం, ప్రాపంచిక సుఖాలను అనుభవించడం, మనోకాంక్షలను తీర్చుకోవడం, ఉపాధికోసం తీవ్రకృషి, ధర్మబద్ధమయిన, మానసికోల్లాసం పొందే సామగ్రి, దాంపత్య మరియు కౌటుంబిక జీవితం, వగైరా సమస్తం కూడ ఉన్నత స్థాయి ఆరాధన, దైవసాన్నిధ్యం పొందే ఆధారం, అత్యున్నత స్థానాలు, దేవుని మిత్రుని (వలీ) స్థానం వరకు చేరుకునే సాధనం మరియు స్వచ్ఛమయిన ధార్మికత అయిపోతుంది. అందుకు భిన్నంగా ఎంతగొప్ప ఆరాధన మరియు ధార్మిక కార్యం అయినా దైవామోదం పొందాలన్న లక్ష్యం, మరియు విధేయతా భావం లోపించిన (చివరకు ఫర్ష్ ఆరాధనలయినా, హిజ్రత్ మరియు జిహాద్ అయినా, ఖుర్బానీ మరియు ప్రాణత్యాగం, స్తోత్రం, మరియు (జిక్) తస్బీహ్ అయినా కేవలం ప్రాపంచికత మాత్రమే. ఇటువంటి కర్మకు పుణ్యం గానీ ప్రతిఫలంగానీ లభించవు.

ప్రాచీన మతాలు జీవితాన్ని రెండు అరలలో (ధార్మికత, ప్రాపంచికత) విభజించి, ప్రపంచాన్ని ధార్మికులు, ప్రాపంచికతా లోలురు అనే రెండు శిబిరాలుగా పంచినవే. ఇవి పరస్పరం వేరువేరయి, వాటి మధ్య ఒక వెడల్పయిన సరిహద్దు రేఖ, ఒక విశాలమయిన అఖాతము ఏర్పడి ఉంది. అంతేకాక ఈ రెండు అరలు పరస్పర భిన్నములయి, పరస్పరం సంఘర్షించుకునే రెండు శిబిరాలయిపోయాయి. వారి దృష్టిలో ధార్మికత, ప్రాపంచికతలలో స్పష్టమయిన విభేదం, తీవ్రమయిన స్పర్ధ ఉండేది. దానికి వాటిలో ఒకదానితో పొంతన ఏర్పడాలంటే, అది దానితో సంబంధం తెంచుకోవడం, మరియు యుద్ధాన్ని ప్రకటించడం తప్పనిసరి. ఏ మనిషీ ఒకేసారి ఈ రెండు పడవలపై

ప్రయాణించలేదు. అలక్ష్యం, దైవ విస్మరణ లేని ఉపాధి కృషిని ధార్మిక, నైతిక బోధనల్ని విస్మరించని, దైవభీతి లోపించని రాజ్యాన్నీ, అధికారాన్నీ సన్యసించనిదే ధార్మికులు కావటాన్ని ఊహించలేం. సహజంగా మనిషి, సౌకర్యాలను కోరుకుంటాడు. రుచులు మరిగినవాడయి ఉంటాడు. ధర్మబద్ధమయిన ప్రాపంచిక సుఖాలను అనుభవించడం, అభివృద్ధి, ఉన్నతి, బలము, అధికారం పొందే అవకాశం లేని ధర్మభావన మానవులలో మెజారిటీ ప్రజలకి అంగీకార యోగ్యం కాకపోవడమూ మరియు సహించరానిది కూడాను. ఫలితంగా ప్రపంచంలోని నాగరికులు, మేధావులు, యోగ్యులు కార్యశూరులయిన వారు పెద్ద సంఖ్యలో తమకోసం “ధర్మం (దీన్)” బదులు ప్రాపంచికతను ఎన్నుకున్నారు. అందుకు వారు సంతృప్తి చెంది అంగీకరించారు. అన్నిరకాల ధార్మిక అభివృద్ధి పట్ల నిరాశచెంది ప్రాపంచికతను సాధించడానికి, దాని అభివృద్ధి కోసం నిమగ్నమయిపోయారు. ధార్మికత, ప్రాపంచికతల ఈ వైరుధ్యాన్ని ఒక మతపరమైన కచ్చితమయిన వాస్తవంగా భావించి మానవుల వివిధ వర్గాలు మరియు సంస్థలు సర్వసాధారణంగా మతానికి వీడ్కోలు పలికాయి. రాజకీయాలు, రాజ్యమూ చర్చిపై తిరుగుబాటు చేశాయి. తమను అన్ని రకాల ఆంక్షల నుండి విముక్తి చేసుకున్నాయి. మనిషి విశృంఖలుడు, సహజం కళ్ళెంలేని గుర్రం అయిపోయాయి. ధార్మికత, ప్రాపంచికతల ఈ వేర్పాటు, ధార్మికులు, ప్రాపంచికతా వాదుల ఈ వైరం, మతమూ నైతికతల ప్రభావాన్ని బలహీనపర్చడం, సంకుచిత పర్చడమే కాక మానవ జీవితాన్ని, మానవ సమాజాన్ని దాని శుభాలకు దూరం చేసేయడమే కాక, నిరీశ్వరత్వం, ధర్మరాహిత్యానికి తలుపులు తెరిచింది. ఇటువంటి స్థితికి ముందుగా యూరపు గురయింది. తర్వాత ఇతర ప్రపంచ జాతులు యూరోపియన్ భావాలతో క్రియాపరంగా, రాజకీయపరంగా ప్రభావితులు అయిన జాతులు కాస్తో కూస్తో ఈ ప్రభావానికి గురయ్యాయి. ప్రస్తుత ప్రపంచ పరిస్థితుల్లో మతము, నైతికతల క్షీణత, స్వార్థ ప్రయత్నం (విశాలభావంలో) చివరి మెట్టుకు చేరుకున్నది. ఈ ధార్మికత, ప్రాపంచికతల విభజన కారణంగానే.

ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వసల్లం పరిపూర్ణంగా ఏకత్వ ప్రవక్త మరియు ఏకకాలంలో శుభవార్తనిచ్చేవాడూ, హెచ్చరించేవాడూ కావడం, ఆయన (సల్లం) సకల లోకాలకు కారుణ్య ప్రవక్త కావడం గొప్ప అద్భుతం, మానవాళికి అపూర్వ వరం. ఆయన సల్లం ధార్మికత ప్రాపంచికతల మధ్య వైవిధ్యం ఉందన్న సిద్ధాంతాన్ని అంతం చేసి, పూర్తి జీవితాన్ని ఆరాధనగా, సమస్త భూమండలాన్ని ఆరాధనా స్థలిగా మార్చివేశారు. ప్రపంచ మానవుల్ని విభిన్న శిబిరాల నుండి వెలికి తీసి, సదాచరణ, ప్రజాసేవ, దైవప్రీతి పొందడం అన్న ఏకైక రంగంలో నిలిపారు. ఇక్కడ ప్రాపంచిక దుస్తులలో, సన్యాసులు, రాజ్ పరిక దుస్తులలో ఫకీర్లు, నిష్ఠాపరులు, కరవాలం ప్రయోగించడంలోనూ, స్తోత్రపరాయణ త్వంలోనూ నిష్ఠాతులు, రాత్రి ఆరాధనలో గడిపి, పగలు యుద్ధవీరులుగా వ్యవహరించేవారు అగుపిస్తారు. అటువంటి జీవన శైలిలో వారికి ఎటువంటి వ్యత్యాసభావనా కలుగదు.

ఆరవ విష్ణవాత్మక విషయం ఏమంటే ప్రవక్త ప్రభవనానికి పూర్వం మనిషి తన గమ్యాన్ని విస్మరించాడు. తాను ఎక్కడికి వెళ్ళవలసి ఉందో అతడి యోగ్యతల అసలు రంగం, అతడి ప్రయత్నాల అసలు లక్ష్యం ఏమిటో అతనికి గుర్తు లేదు. మనిషి కొన్ని ఆకర్షణీయ గమ్యాలను, తన ప్రయత్నాలకై కొన్ని చిన్న చిన్న పరిధుల్ని ఏర్పరచుకున్నాడు. వాటిల్లో మానవ మేధస్సు, ఆచరణాశక్తి వినియోగించబడుతున్నాయి. మనిషి సఫలుడు, గొప్పవాడు కావటం అంటే కేవలం తాను ధనవంతుడు అయిపోవడం, బలవంతుడు, పాలకుడు అయిపోవడం, అతి విశాల ప్రాంతం అసంఖ్యాక ప్రజలపై తన ఆధిపత్యం అధికారం ఏర్పడటంగా భావించుకున్నాడు. లక్షలాది మంది ప్రజల దృష్టిలో తమ రూపురేఖలు, భావోద్వేగాలు అభిరుచులు తీతువు పిట్టలు, మయూరాలు లేక చతుష్పాదులు, పశువుల అనుసరణ కంటే దిగజారిపోయాయి. వేలాది మంది ఎలా ఉండేవారంటే వారి మేధస్సు తెలివితేటలు, తమ కాలపు ధనవంతులు, బలశాలురు, పాలకులు, దర్బారుల మెప్పుకోసం లేక లక్ష్యరహిత కవనాలు, కవితల ద్వారా మనసుల్ని రంజింపజేయటంలో వినియోగించబడు

తుండేవి. ముహమ్మద్ ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం మానవజాతి ఎదుట వారి గమ్యాన్ని నిలబెట్టారు. సృష్టికర్త గురించి సరయిన పరిజ్ఞానాన్ని, ఆయన ఉనికిని, ఆయన గుణగణాల్ని ఆయన శక్తియుక్తుల్ని గురించిన వాస్తవ జ్ఞానాన్ని భూమ్యాకాశాల రాజ్య విశాలతను, వైభవాన్ని, ఎల్లల లేమిని, విశ్వాసం, నమ్మకాలు పొందటాన్ని, దైవప్రేమ, ప్రీయత్వాన్ని పొందటాన్ని, ఆయన్ని అంగీకరింపచేయటం, ఆయనతో రాజీపడటం బహుశత్వంలో ఆయన ఏకత్వ అన్వేషణ, ప్రయోజనం పొందటం మానవుడి అసలు గౌరవం, మానవత్వ విశిష్టత అనే విషయాన్ని మనోఫలకంపై ముద్రింపజేశారు. తన అంతర్ శక్తుల్ని పెంపొందించుకోవడం, విశ్వాసం, నమ్మకాల సంపదతో తులతూగటం, మానవసేవ, త్యాగం, బలిదానాల ద్వారా దైవప్రీతి పొందటం దైవదూతలు సయితం చేరుకోలేని ఉన్నత దశలకు చేరుకోవడమే మానవ ప్రయత్నాల అసలు రంగం.

ఆయన (సల్లం) ప్రభవనానంతరం ప్రపంచం తీరే మారిపోయింది. మానవుల స్వభావం మారిపోయింది. హృదయాల్లో ప్రేమజ్వాల రగుల్కున్నది. దైవాన్ని పొందాలన్న అభిరుచి వెల్లివిరిసింది. మానవ హృదయాన్ని ఒక కొత్త ధ్యాసను (దైవాన్ని ఆమోదింపజేయటం దేవుని ప్రాణుల్ని దైవంతో కలపడం, వాటికి లాభం చేకూర్చడం) తట్టి లేపింది. వసంత కాలంలోనూ వర్షాకాలంలోనూ, భూమి అంకురించబడి, ఎండిన ఆకులు, రెమ్మలలో నవనవలాడే పచ్చదనం పుట్టుకొచ్చి, కొత్తకొత్త చిగుళ్ళు వచ్చినట్లే ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ప్రభవించిన తరువాత హృదయాల్లో కొత్త పులకింత, మస్తిష్కాలలో నూతనోత్సాహం, తలపుల్లో కొత్త అభిలాష చోటుచేసుకుంది. కోట్లాది మానవులు తమ అసలు గమ్యాన్ని పొందే అన్వేషణలో దాన్ని అందుకోవడానికి ఉద్యుక్తులయ్యారు. ప్రతిదేశం, ప్రతిజాతిలో ఇదే యావ, ప్రతి వర్గంలోనూ ఈ రంగంలో ఒకరినొకరు మించిపోవాలన్న తపన అద్భుతంగా కనబడుతోంది. అరేబియా, అరబ్బేతర ప్రాంతం, ఈజిప్టు, సిరియా, తుర్కీస్తాన్, ఈరాన్, ఇరాఖ్ మరియు ఖురాసాన్, ఉత్తర ఆఫ్రికా, స్పెయిన్,

చివరకు మన భారత దేశం మరియు భారత్‌కు తూర్పు వైపున్న దీవులు, ఇవన్నీ, ఆ ప్రియ సహబాల అభిమానులుగా ఆ లక్ష్యం కోసం ఉన్నట్టులుగా గోచరమయ్యారు. శతాబ్దాలుగా, నిద్రాణమయి ఉన్న మానవత ఒక్కసారిగా మేల్కొన్నట్లుగా అనిపించింది. మీరు గనక చరిత్ర, ప్రస్తావనల గ్రంథాలు చదివితే దైవాన్ని గుర్తించడం, దైవాన్ని కోరడం తప్ప మరే పని లేకపోవడం మీకు కనబడుతుంది. ప్రతి పట్టణం, ప్రతి పల్లె, ప్రతి గ్రామంలో ఇటువంటి దైవభక్తులు, జ్ఞానులు, ధైర్యవంతులు, సత్యసందేశదాతలు, ప్రజాసేవకులు, మానవతా ప్రియులు, త్యాగధనులు కనిపిస్తారు. వీరిని చూసిన దైవదూతలకు ఈర్ష్య కలుగుతుంది. వారు మనస్సులలో చల్లబడ్డ కుంపట్లను రగిలించారు. దైవకాంక్షను రేకెత్తించారు. విద్యలు, కళల ఏరులు పారించారు. ప్రేమ, పరిజ్ఞానాల జ్యోతులు వెలిగించారు, అజ్ఞానం, అమానుషత్వం, దౌర్జన్యం, శత్రుత్వాల పట్ల ఏహ్యత జనింపజేశారు. సమానత్వాన్ని బోధించారు. దుఃఖితులు, సమాజంలోని పీడితులు, అయిన మానవుల్ని ఆదరించారు. వర్షపు చినుకుల లాగా భూభాగం అంతటా వారు అవతరింపచేయబడినట్లు అనిపిస్తుంది. వారిని లెక్కించడం అసాధ్యం.

దైవదౌత్యం సాధించిన అసలు ఘనకార్యం

మన ఆధునిక నాగరికత, ప్రస్తుత నాయకుల చింతన, మానవ సమాజ బాధ్యతలను నెరవేర్చగల వ్యక్తులను తయారుచేయడంలో, వ్యక్తి సంస్కార నిర్మాణంలో ఘోరంగా విఫలమయింది. అది సూర్య కిరణాలను బంధించగలదు. రోదసిలో పయనించడానికి సురక్షితమయిన, ఆధునిక పరికరాల్ని సరఫరా చేయగలదు. అది మానవుల్ని చంద్రునిపై, గ్రహాల పైకి చేర్చగలదు. అణుశక్తితో గొప్ప గొప్ప పనుల్ని చేయించగలదు. దేశం నుండి పేదరికాన్ని దూరం చేయగలదు. విద్యావిజ్ఞానాల చివరి మెట్టుకు చేర్చగలదు. అది యావత్ జాతినీ, ఒక దేశ జనాభా అంతటినీ అక్షరాస్యులుగా విద్యావంతులుగా తయారు చేయగలదు. ఆధునిక నాగరికత సాధించిన విజయాల్ని, సాఫల్యాల్ని తిరస్కరించే

అస్సార్మే లేదు. కాని అది నీతిమంతులు, నమ్మికగల వ్యక్తుల్ని తయారు చెయ్యడంలో బొత్తిగా నిస్సహాయురాలు. దాని గొప్ప దురదృష్టం, వైఫల్యం ఇదే. ఈ కారణంగానే శతాబ్దాల శ్రమ వ్యర్థమూ సర్వనాశనం అయిపోతుంది. మానవ ప్రపంచం యావత్తు నిరాశ, నిస్సృహలకు గురయింది. ఇక ఇప్పుడు సైన్సు, విజ్ఞానాల పట్ల నమ్మకం సడలుతూ ఉంది. ప్రపంచంలో ఒక తీవ్ర ప్రతికూలతా ఉద్యమం, విద్యా సంస్కృతులకు వ్యతిరేకంగా తిరుగుబాటు యుగం ఆరంభమయ్యే ప్రమాదం ఉంది. జగదాలమారులు పవిత్రమయిన, దోషరహితమయిన ఒనరులు, సాధనాలను కూడ భ్రష్టపర్చారు. అంతేకాదు, కేవలం అపవిత్రం, విచ్ఛిన్నకరం చేసేశారు. ఆధునిక నాగరికతా నావ అలల తాకిడిని తట్టుకోజాలదు. దాని ప్రతి చెక్కా పురుగుపట్టింది. చెదలు తినివేశాయి. చెడిపోయి బలహీనమై పోయిన చెక్కలతో బలమయిన, దోషరహితమైన నావ తయారు కాజాలదు. పురుగులు పట్టిన చెక్కలు విడివిడిగా ఉంటే బలహీనంగా నమ్మశక్యం కానట్లుగా ఉంటాయి. కాని వీటన్నిటినీ ఒకదానితో మరొకటి జోడించి, వాటితో ఏదైనా నావ తయారు చేసినట్లయితే అది దోషం లేనిదై చేపల వేటకు పనికివస్తుంది అనడం తప్పుడు అభిప్రాయం. పనికిమాలిన విషయం. దోషిడిదారులూ దొంగలూ, విడివిడిగా ఉంటే దోషిడిదారులు, దొంగలే. కాని వారు ఒక సంఘంగా ఏర్పడితే వారు బాధ్యతాయుతులూ, రక్షకులూ అయినవారి పవిత్ర సమాజం కావడమూ అటువంటిదే.

నూతన ఆలోచనాపరుల నాయకత్వం ప్రపంచానికి అందించిన మానవులు, విశ్వాసం, నమ్మకాలు లేనివారు, అంతరంగంలో మానవత కొరవడినవారు, నైతిక స్పృహ లోపించినవారు, ప్రేమ చిత్తశుద్ధి యొక్క భావాన్ని ఎరుగని వారు, మానవత యొక్క విలువా గౌరవాలు పట్టించుకోనివారు, మాధుర్యం, గౌరవాల తత్వాన్ని వారు ఎరిగినవారైనా ఉండాలి, లేదా కేవలం జాత్యభిమానం మరియు దేశాభిమానాల భావాన్ని ఎరిగిన వారైనా అయివుండాలి. ఇటువంటి తరహా యోగ్యతలు కల వ్యక్తులు ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థకు చెందిన నాయకులు అయినా, కమ్యూనిస్టు వ్యవస్థకు చెందిన బాధ్యతాపరులు అయినా ఏదైనా సత్సమాజం, శాంతియుత వాతావరణం

మరియు దైవభక్తిపరత్వం గల సౌశీల్యవంతమయిన సమాజాన్ని ఎన్నటికీ స్థాపించలేదు. ప్రాణికోటి, మరియు మానవ కుటుంబ అదృష్టం విషయంలో వారిపై నమ్మకం పెట్టుకోలేము. ప్రపంచంలోనే అత్యంత గొప్ప సత్పురుషుల్ని, అత్యంత గొప్ప సత్సమాజాన్ని కేవలం దైవదౌత్యం తయారుచేసింది. మనసుని మార్చే, తహ తహ రగిల్చే, కోరికల్ని అణిచే, అదుపులో పెట్టే సత్కార్యం, సచ్చీలతల పట్ల ఆసక్తి మరియు పాపం, దుష్కార్యాల పట్ల ద్వేషం జనింపచేసే సిరిసంపదలు, దేశం, రాజ్యాధికారం, గౌరవం, అజ్ఞానం, రాష్ట్రం, ఆధిక్యతల వంటి ఆకర్షణల ప్రోత్సాహాల్ని ఎదుర్కొనే శక్తిని పుట్టించే సామర్థ్యం దానివద్దే ఉంది. ఈ సామర్థ్యాలు కలవారే ప్రపంచాన్ని వినాశం నుండి, ఆధునిక సంస్కృతిని పతనాన్నుండి కాపాడగలరు. దైవదౌత్యం ప్రపంచానికి సైన్సు విద్యనయితే ఇవ్వలేదు. నూతన ఆవిష్కరణలు ప్రసాదించలేదు. అలా అది ప్రకటనా చేయలేదు. అందుకు సిగ్గుపడనూ లేదు. నిస్సహాయతా ప్రకటించలేదు. అది సాధించిన గొప్పకార్యం ఏమంటే అది ప్రపంచానికి, తాము సన్మార్గంపై నడవగలిగి, ప్రపంచాన్ని నడిపించగలవారిని ప్రతి మంచి వస్తువుతో తామూ లాభపడి ఇతరులూ లాభం చేకూర్చగలవారిని, ప్రతి శక్తినీ, ప్రతి మేలునూ దాని స్థాయికి చేర్చగల తమ జీవిత లక్ష్యాన్ని ఎరిగి, సృష్టికర్తను గుర్తించేవారు, ఆయన ఉనికితో ప్రయోజనం పొందే ఆయన నుండి మరిన్ని మేళ్ళను పొందే సామర్థ్యం గలవారినీ ప్రపంచానికి అందించింది. అటువంటి వారి ఉనికియే మానవతకు అసలు మూలధనం, వారికి శిక్షణ ఇవ్వడమే దైవదౌత్యం నిర్వహించిన గొప్ప కార్యం.

దైవదౌత్యం పరిసమాప్తిపై విశ్వాసమే మానవుల

ఆవశ్యకత

ధర్మం పరిపూర్ణం కావించబడిందన్న విశ్వాసం, ముహమ్మద్ ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం దేవుని ఆఖరి ప్రవక్త అని ప్రవక్తల పరంపరను పూర్తి చేయువారని, ఇంకా దేవుని అంతిమ సందేశం ఇస్లాం అని, పరిపూర్ణ జీవన వ్యవస్థ అన్న విశ్వాసం దేవుని ఒక అనుగ్రహం, దైవప్రేమను, దైవం

ఈ ఉమ్మత్తుకు ప్రత్యేకించాడు. ఒక యూదుడు హజ్రత్ ఉమర్ (రజి) ఎదుట ఇందుకు ఈర్వాసూయలను ప్రకటిస్తూ ఇలా అన్నాడు, దివ్య ఖుర్ఆన్ లో ఒక ఆయత్ ఉంది. దానిని మీరు పఠిస్తూ ఉంటారు. అదిగనుక మా యూదుల గ్రంథంలో అవతరింపబడి ఉంటే, అది మాకు సంబంధించినదై ఉంటే, ఈ ఆయత్ అవతరింపబడిన రోజును జాతీయ పర్వదినంగా, ఉత్సవ దినంగా చేసుకుని ఉండేవారము. అతడి ఉద్దేశ్యం మాయిద సూరాలోని ఆయత్ :

الْبُحْرُومُ اكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَاَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ
لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا.

“ఈనాడు మీపై నా అనుగ్రహాన్ని మీ కొరకు పరిపూర్ణం చేశాను.
మీపై నా అనుగ్రహాన్ని పూర్తిచేశాను.” (అల్ మాయిదా : 3)

అనే ఆయత్ అన్నమాట. అందులో దైవదౌత్య పరిసమాప్తం మరియు వరాన్ని పూర్తిగావించిన ప్రకటన చేయబడింది. హజ్రత్ ఉమర్ (రజి), ఆ అనుగ్రహం యొక్క వైభవం, ఘనతతో ఈ ప్రకటన ప్రాముఖ్యతను తిరస్కరించలేదు. మాకు మరో కొత్త పర్వదినం సంతోషదినం వేరే అక్కర్లేదు. ఇస్లాంలో బ్రహ్మాండమయిన సమావేశం మరియు ఆరాధనా దినం సందర్భంగా ఈ ఆయత్ అవతరించబడింది. ఈ సందర్భంలో రెండేసి పండుగలు ఒకచోట చేర్చబడ్డాయి. అరఫా దినం (జిల్ హజ్జా 9వ రోజు) మరియు శుక్రవారం.

సుదీర్ఘ ఇస్లామీ చరిత్రలో సువిశాల ఇస్లామీ ప్రపంచంలో మిల్లత్ ఏకత్వాన్ని విచ్చిన్నతకు గురిచేసే ఉద్యమాలు, సందేశాల బారి నుండి ఈ విశ్వాసం ఇస్లాంను కాపాడింది. చరిత్రలో వివిధ సందర్భాలలో, ఇస్లామీ ప్రపంచంలోని వివిధ ప్రాంతాలలో తలెత్తుతూ వచ్చిన ప్రవక్తలమని ప్రకటించు కున్నవారూ, ఇస్లాంను వికృత పరచే వారి వలన ఇస్లాం చిన్నపిల్లల బొమ్మలాట మాదిరి కావడాన్నుండి సురక్షితంగా ఉన్నదీ అంటే అది ఈ విశ్వాసం

మహోపకారమే. “ఖత్మై నబువ్వత్” (దైవదౌత్యం పరిసమాప్తి) అనే విశ్వాస ప్రాకార పరిధిలోనే ఇస్లాం స్వరూపాన్ని మార్చివేసి ఒక కొత్త స్వరూపాన్ని ఇవ్వగోరే బూటకపు ప్రవక్తల హస్తవాసి నుండి వారి దండయాత్రల నుండి ఈ ఉమ్మత్ సురక్షితంగా ఉండగలిగింది. మరే ప్రవక్త ఉమ్మత్ ఇంతకు పూర్వం సురక్షితంగా ఉండలేకపోయిన అన్ని రకాల కుట్రలు, ప్రమాదకర దాడులను ఎదుర్కొగలిగింది. సుదీర్ఘ కాలం వరకూ దాని ధార్మిక, విశ్వాసపరమయిన ఏకత్వం, సమానత్వంపై మనగలిగింది. ఈ విశ్వాసం, ఈ ప్రాకారం గనక లేకపోయినట్లయితే ఈ ఏకైక ఉమ్మత్ వివిధ అసంఖ్యాక సమాజాలుగా విభజనకు ఎలా గురయి ఉండేదంటే అందులోని ప్రతి ఉమ్మత్ కు ఆధ్యాత్మిక కేంద్రం వేరువేరుగా ఉండేది. విజ్ఞానం, నాగరికతల మూలస్థానం వేరుగా ఉండేది. ప్రతి ఉమ్మత్ కు వేర్వేరు చరిత్ర ఉండేది. ప్రతి దానికీ పూర్వీకులు, నాయకులు వేరువేరుగా ఉండేవారు. ప్రతి ఒక్కరి గతం వేరుగా ఉండేది.

ఖత్మై నబువ్వత్ (దైవదౌత్యం పరిసమాప్తి)పై విశ్వాసం, వాస్తవానికి మానవాళికి ఒక గౌరవం. ఒక ప్రత్యేకత. అంటే ఇక్కడ మరో ప్రకటన ఇమిడి ఉంది. మానవాళి వయసు, ప్రాజ్ఞతకు చేరుకుంది. దానికి దేవుని ఆఖరి సందేశాన్ని స్వీకరించగలిగే యోగ్యత ఉంది. ఇప్పుడు మానవ సమాజానికి మరో వహీ (దైవవాణి) గానీ, మరో ఆకాశ సందేశంగానీ అవసరం లేదు. ఈ విశ్వాసం వలన మనిషిలో ఆత్మ విశ్వాసం జనిస్తుంది. ధర్మం అత్యున్నత స్థాయికి చేరుకుందని దానికి తెలిసింది. ఇప్పుడు ప్రపంచానికి దాని వెన్నంటి పోవలసిన పని లేదు. ఇప్పుడు ప్రపంచానికి కొత్త వహీ కోసం ఆకాశం వైపు చూసేబదులు దైవం సృష్టించిన శక్తులతో ప్రయోజనం పొందటానికి దైవంచే అవతరించబడిన నైతిక ధర్మం మూల సూత్రాల పునాదిగా జీవన వ్యవస్థీకరణ కోసం నేల వైపు, తమ వైపు చూడవలసిన అవసరం ఉంది. దైవదౌత్య పరిసమాప్తిపై విశ్వాసం, మనిషిని వెనుక వైపునకు మరలే ఉత్సాహం కలిగిస్తుంది. మనిషి తన కృషికి అసలు రంగం వైపు దారి చూపుతుంది. ఈ విశ్వాసమే లేకుంటే మనిషి ఎప్పుడూ సంశయాత్మకంగా, విశ్వాస రాహిత్య స్థితిలో ఉంటాడు, అతను ఎప్పుడూ నేల వైపు చూసేబదులు నింగివైపు చూస్తాడు. అతడు హమేషా తన భవిష్యత్తుపరంగా

అసంతృప్తుడుగా, అనుమాన పీడితుడిగా ఉంటాడు. అతనికి ప్రతిసారీ, ప్రతి కొత్త వ్యక్తి మానవతా పూలవనం మరియు ఆదమ్ సమాధి ఇప్పటి వరకూ అసంపూర్తిగా ఉందని, ఇప్పుడది అన్ని హంగులతో సంపూర్ణమయిందని భావిస్తాడు. ఇప్పటివరకూ అసంపూర్తిగా ఉంటే భవిష్యత్తుకు హామీ ఏమున్నదో ఇప్పుడతనికి అర్థం అవదు. ఈ విధంగా అతడు దానికి నీరుపెట్టడం పండ్లుపూలతో విలసిల్ల చేయడానికి దానిని సాకే కొత్త తోట మాలి కోసం వేచి ఉంటాడు.

ముస్లిం సమాజం గొప్ప విశిష్టత

నేను ఒక చరిత్ర విద్యార్థిగానే కాక ఒక రచయితగా, ప్రపంచ చరిత్ర ఎరిగినవాడిగా దాంతో పాటు వివిధ దేశాలు, ప్రపంచంలోని పెద్ద ప్రాంతాన్ని పర్యటించిన ఒక సందేశ ప్రదాతగా కూడ మీ ఎదుట కొన్ని ప్రత్యేక విషయాల్ని ఉంచగోరుతున్నాను, అవి ఈ అంశంపై నిర్ణయాత్మకంగా రుజువు కాగలవు.

అల్లాహ్ ఉపదేశించాడు :

الْبُومِ اكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَاَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ
لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا.

“ఈనాడు నేను మీ ధర్మాన్ని మీ కొరకు పరిపూర్ణం చేశాను. మీపై నా అనుగ్రహాన్ని పూర్తి చేశాను.” (అల్ మాయిద : 3)

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ.

“ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం మీ పురుషులలో ఎవరికీ తండ్రి కాదు. దైవప్రవక్త మరియు చిట్టచివరి దైవప్రవక్త.”

(అహ్మజాబ్ : 40)

ఈ ఆయత్ల వలన ఈ ఉమ్మత్ కే కాదు, ఈ లోకానికే లభించిన సంపద, మహదానుగ్రహం, లభించిన ప్రత్యేకత విషయంలోనూ బహు కొద్దిమంది మాత్రమే పరిశీలించారు. ఒక విషయమయితే, ముహమ్మద్

సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం దైవదౌత్యం పరిసమాప్తి అయ్యిందని, ఆయన (సల్లం) ప్రవక్తలలో చిట్టచివరి వారని ప్రకటించబడింది. ప్రవక్తల పరంపర ఆయనతో ముగిసింది. ఇక ఎటువంటి ప్రవక్తా రాదు అని, ఇక శిక్షణ, సంస్కరణల తరగతి ఏదీ మిగలలేదని, మరే కొత్త ప్రవక్తా రానవసరం లేదని, ప్రవక్తగా ప్రకటించుకునే అవకాశం ముగిసిపోయిందని, అల్లాహ్ ఈ ధర్మాన్ని (ఇస్లాంను) సంపూర్ణం గావించాడు, తన అనుగ్రహాన్ని పూర్తిచేశాడు. ఈ ధర్మం సంపూర్ణత, అనుగ్రహం పూర్తి కావటం తర్వాత స్పష్టంగా వెల్లడి అయ్యేదేమంటే ఇక ఈ ధర్మంలో ఎటువంటి సవరణ గాని, మార్పు చేర్పుగానీ జరిగే అవకాశం ఏదీ మిగలలేదు, మరో ప్రవక్త అవతరించాల్సిన అవసరం గానీ లేదు.

ఇది ఈ ఉమ్మత్తుకు అల్లాహ్ చేసిన మహోపకారం, అనుగ్రహం. ఇంకా దీని ప్రత్యేకత ఏమంటే దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ఈ ప్రపంచాన్నుండి నిష్క్రమించక పూర్వమే దైవదౌత్యపదవి ముహమ్మద్ ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లంతో సమాప్తమయ్యిందని, ధర్మం మరియు దైవాను గ్రహాలను సంపూర్ణం గావించడం జరిగిందని, ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం తర్వాత మరో ప్రవక్త రావడంగానీ, ఇస్లామీ సమాజం (మిల్లత్) తరువాత మరో సమాజం ఉండటంగానీ జరగదని స్పష్టంగా, బహిరంగంగా ప్రకటించబడింది *

(ఈ అనుగ్రహాన్ని గురించి తెలిసిన యూదు పండితులు, మేధావులు, ముస్లింలను ఈర్ష్యాసూయాలతో చూడసాగారు. గతంలో వచ్చిన మతాలు తమ అసలు స్వరూపాన్ని కోల్పోయాయని వారికి తెలుసు. వారికి ఇటువంటి ప్రకటనగానీ, హామీ గానీ లభించి యుండలేదు. ఒక ప్రామాణిక హదీసులో ఇలా ఉంది :

“ఒక యూదు పండితుడు, హజ్రత్ ఉమర్ (రజి)తో ఇలా అన్నాడు, “అమీరుల్ మోమినీన్! మీరు మీ గ్రంథంలో ఒక ఆయత్ పఠిస్తారు. అదేగనక మా యూదులపై అవతరింపబడి ఉంటే మేము ఆ రోజును పండుగ దినంగా, ఉత్సవదినంగా చేసుకొని ఉండేవారము.” హజ్రత్ ఉమర్ (రజి) ఆ ఆయత్ గురించి దర్బాస్తు చేశారు. యూదుడు తెలిపాడు, ‘అల్ యోమ అక్మలీతు లకుమ్ దీనకుమ్ వ అత్మమమ్తు అలైకుమ్ నిఅమతీ’. హజ్రత్ ఉమర్ (రజి) పలికారు, “నాకు ఆ రోజూ, ఆ సమయమూ బాగా గుర్తున్నాయి. ఈ ఆయత్ ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం పై అవతరించబడిన ఆ రోజు శుక్రవారం మరియు అర్ధ రోజు (ముహర్రం 9) సాయంత్రం. (వివరాలకు రచయిత రాసిన పుస్తకం “మన్నబె నబువ్వత్ ఔర్ ఉస్సై అలీ ముఖామ్ హామిలీన్” లో చూడండి).

దివ్య ఖుర్ఆన్‌లో పూర్తి వివరణతో సెలవియ్యబడిన ఈ ప్రకటనలో మనకు గొప్ప పాఠం మరియు సందేశం ఉన్నాయి. ఈ ప్రకటన ద్వారా విశ్వాసాల ఏకత్వం, మూలసూత్రాలలో ఏకత్వాల సందేశం లభించాయి. ఇంకా కాలాలు, ప్రదేశాలు అన్నింటా ఏకత్వం సందేశం లభించింది. దీనిద్వారా స్పష్టమయ్యే మొదటి విషయం అంతిమ దినం వరకూ ఈ ఇస్లామీ సమాజం, ముహమ్మద్ (సల్లం) అనుచర సమాజం విశ్వాసాలూ, మూలసూత్రాలు ఒకే విధంగా ఉంటాయి, రెండో విషయం అన్ని కాలాలలో, అన్ని ప్రదేశాలలో ప్రతి యుగం, ప్రతి కాలంలో, ముస్లిం నివసించే అన్నిచోట్ల, ఏకత్వం కనబడే ధార్మిక ఏకత్వం.

విశ్వాసాలలో ఏకత్వం

“విశ్వాసపరంగా ఏకత్వం” అంటే (ముస్లింలమని చెప్పుకొనే, ఖుర్ఆన్ వచనం పఠించే, ఇస్లాంను ప్రకటించుకునే) ఈ ఉమ్మత్ విశ్వాసాలు దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ప్రభవనం లగాయితు అంతిమదినం వరకూ ఒకే విధమైనవిగా ఉంటాయి. పరిపూర్ణ ఏకత్వం ఉంటుంది. అల్లాహ్ ఆయా కాలాలలో తాను కోరిన చోట్లకు సున్నితమయిన ఈ గొప్ప కార్యం కోసం ఎంపికచేసిన సందేశహారులు, ప్రవక్తల దైవదౌత్యంపై విశ్వాసం, ఇంకా చిట్టచివరి ప్రవక్తా, సందేశహారుడు సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం, తరువాత మరోప్రవక్త ఎవరూ రారు అనే విషయంపై, వెనుకటి ప్రవక్తలపై కూడ విశ్వాసం, ఇంకా ఆయన సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం దైవదౌత్యం, ప్రవక్త పదవిపైనా, దాని అంతిమత్వంపైన కూడ విశ్వాసం మరియు దైవదౌత్యం, ప్రవక్త పదవి ఆయన (సల్లం)తో అంతం అయిపోయిందన్న విశ్వాసం ఆయన దైవదౌత్యంతో ప్రవక్త పదవి సమాప్తం అన్న విశ్వాసం, ఇక అంతిమ దినం వరకు ఎవరికీ ప్రవక్త పదవి లభించబోదన్న విశ్వాసం సాధారణమైన సులభమయిన విషయం కాదు. ప్రపంచంలోని ఏ ఇతర ప్రవక్త అనుచర సమాజానికీ (ఉమ్మత్‌కూ) ఇటువంటి విశిష్టత లభించి ఉండలేదు.

ఇదేవిధంగా మేము, ప్రవక్త, సందేశహారుని దైవదౌత్యం, ప్రవక్త పదవిని

అంగీకరిస్తూ ఆయన గౌరవం, హోదాలను ఒప్పుకోవడంతో పాటు చెప్పేదేమంటే మరే ప్రవక్త, సందేశహారుని ఉమ్మత్ కు ఈ ఏకత్వాల (విశ్వాసాల ఏకత్వం, మరియు మూలసూత్రాల ఏకత్వం కూడ) విశిష్టత లభించి ఉండలేదు. అది ఈ ఉమ్మత్ కే లభించింది. సర్వలోకాల ప్రభువు అయిన అల్లాహ్ ఈ ప్రత్యేకతను ముహమ్మద్ అనుచరుల సమాజం (ఉమ్మతే ముహమ్మదియ)కు మాత్రమే ప్రసాదించాడు.

మూలసూత్రాల ఏకత్వం

“మూలసూత్రాల ఏకత్వం” అంటే ధార్మిక మూలసూత్రాలలో కాస్తంత కూడ తేడా రానీయడం జరుగదు. ఏ కాలంలో అయినా, ఏ ప్రాంతంలో అయినా పరిస్థితులను బట్టి, నమాజ్ (ఐదుకు ఐదులు) మూడు పూటలు చేసేయడం లేక మరేదైనా మార్పు చెయ్యడం లేక ఉపవాస దినాలను మార్పు చెయ్యడం జరగదు. ఈ సందర్భంగా ఒక జోకు గుర్తుకు వచ్చింది. పెద్ద హోదాలో ఉన్న గౌరవనీయుడయిన ఒకాయన (ఆయన పేరు చెప్పను) మాతో అన్నాడు, “మాలానా గారూ ఇటువంటి కఠిన దినాలలో మీరు ఉపవాసాలు పాటిస్తున్నారు. రమజాన్ మాసాన్ని శీతాకాలంలో పాటించుకోరాదా” అన్నాడు. కనుక గుర్తుంచుకోండి!!! మూలసూత్రాలు యథాతథంగా ఉంటాయి. అదేవిధంగా నెరవేర్చబడతాయి. నమాజ్ అవే ఐదు వేళలలో, ఉపవాసాలు పవిత్ర రమజాను మాసంలో పాటించబడతాయి. చలికాలంలో గానీ, ఎండాకాలంలోగానీ ఇందులో తేడా రావడం జరుగదు. జకాత్ కూడ అంతే. దాని వ్యవస్థీకరణ మనకు నేర్పబడిన విధంగానే ధర్మబద్ధంగానే, “హజ్” కూడ అదేవిధంగా దైవగృహాన్ని పూర్తి నియమ బద్ధతతో, ఎటువంటి మార్పు తేడా లేకుండా ఎప్పుడూ ఒకేలా ఉంటాయి. అంతిమ దినం వరకూ ఎటువంటి తేడా ఉండదు, రానీయరు. ఈ ఏకత్వాన్ని మూలసూత్రాల ఏకత్వం అంటారు.

దైవదౌత్యం పరిసమాప్తి ప్రకటన ఈ ఉమ్మత్ ఉనికికీ, భద్రతకూ హామీనిస్తుంది

మీరు చరిత్రను చదవండి. దైవకృపవల్ల నేనూ చరిత్ర అధ్యయనం

బాగా చేశాను. విద్యావిషయ వ్యవహారాల్లో నాకూ దానితో నిరంతర అవసరం కూడ ఉంటుంది. నేను యూదు, క్రైస్తవ మతాల ప్రామాణిక గ్రంథాలు కూడ పఠించాను. వారి చరిత్ర యావత్తు హెచ్చు తగ్గుల చరిత్ర, మిట్టపల్లాల చరిత్ర, ప్రాకృశ్చిమాల చరిత్ర, ప్రేమ భేదాభిప్రాయాల చరిత్ర కావడం మీరు గమనిస్తారు. విశ్వాసాలలో విభేదం, మూలసూత్రాల ఆచరణలో విభేదం, ఇదంతా కేవలం ఉమ్మత్లోని ఒక వ్యక్తిగా కాక, చరిత్ర మరియు మతాల పఠనం చేసి ఉన్న వ్యక్తిగా కూడా చెబుతున్నాను. మీరు కూడ చదివి చూడండి. మతాల చరిత్ర అధ్యయనం చెయ్యండి. ఫ్రెంచి భాషలో, జర్మన్ భాషలో, ఇంగ్లీషులో గ్రంథాల్ని చదవండి. మతాల చరిత్రను చదవండి. రాయబడిన మతాల చరిత్రలో ఆయా చరిత్రకారులు దానిని అంగీకరిస్తూ కాక, మూతిమీద చేతులు పెట్టుకుని, పైగా ఆత్మన్యూనతా భావంతో ఆ వాస్తవాన్ని అంగీకరిస్తుండడం మీరు గమనిస్తారు. ఇంకా, ఇస్లాంకు పూర్వం వచ్చిన మతాలలో ఏ మతం కూడా, దాని ప్రవక్త ప్రకటించిన వైనాన్ని, వివరించిన విషయాల ప్రకారం శతాబ్దాలుగా ఆచరించడంలో, సఫలం కాలేదని, శతాబ్దాల కాలంగానే కాక ఒకొసారి అర్థశతాబ్ది మరియు దశాబ్దాల వరకూ అయినా ఆచరించలేకపోయిన విషయాన్ని మీరు గమనిస్తారు.

ఈ మతాల దగ్గర దైవదౌత్యం ప్రవక్త పదవి సమాప్తమయిందన్న ప్రకటన చేయబడిలేదని ఈ మతాల చరిత్ర తెలుపుతోంది. ఈ మతాలను సత్యం అని అంగీకరించే వారు వాటిని పూర్తిగా నమ్మేవారు, గర్వపడేవారు. వారంతా కూడ మాకు తెలిసినంత మేరకు వారిలో ఎవరూ కూడ తమ ప్రవక్త, సందేశహారుడు తమ ప్రవక్త పదవి, దైవదౌత్యం పరిసమాప్తి అయిందన్న ప్రకటన ఏదీ చెయ్యడమూ జరగలేదు. అల్లాహ్ తరపున కూడా ఇటువంటి ప్రకటన జరగలేదు.

మీరు ఈ మతాలన్నింటి చరిత్రలో చదివినట్లయితే, కాస్త విశాల దృష్టితో, విశాల మనస్తత్వంతో చూసినట్లయితే, వాటిలో కేవలం విభేదం మాత్రమేకాక వ్యతిరేకత కూడ ఉండటాన్ని మీరు చూస్తారు. ఈ మతం మొదట్లో ఒకలా

చెప్పి ఇప్పుడు మరోలా చెబుతుంది. ఆ మతనాయకులు ఇలా చెప్పకపోయినా కనీసం ముందు జాగ్రత్త కోసమయినా ఇలా అంటారు. ఈ మత నాయకులు, ప్రతినిధులు, దీని గుర్తింపబడిన పండితులు మొదట్లో ఇలా చెప్పేవారు. ఇప్పుడు వారి అభిప్రాయం మారిపోయింది. ఆరాధన అంటే ఇదే! కాదు ఇది ఆరాధన కాదు, కల్పిత ఆరాధన. ఇది రుజువుపరచబడినది. కాదు, ఇది రుజువు పరచబడలేదు. కల్పన మాత్రమే ఈ మతాలలో విశ్వాసాల విభేదం కనబడటం, మూలసూత్రాల విభేదం కనబడటాన్ని మీరు గమనిస్తారు. కాలంతో పాటు అవి మారుతూ ఉంటాయి. కాలాన్నిబట్టి, ప్రాంతాన్నిబట్టి మారుతూ ఉంటాయి. కాబట్టి మీకు స్పష్టమయిన ఉదాహరణలు కనిపిస్తాయి. ఎటువంటి నమూనాలు అంటే ఈ మత ప్రచార పరిధి, ప్రాంతం, దాని ప్రపంచం, మత ప్రపంచంలో కొంతభాగం ఒక రకంగా ఉంటే కొంతభాగం మరోరకంగా ఉంటుంది. ఇదంతా అక్కడ దైవదౌత్య పరిసమాప్తి ప్రకటించబడని కారణంగానే. వారి కోసం ఇందుకు అవకాశం ఉంది. ధర్మం, అధర్మాలను అవకాశాన్ని బట్టి వారు తాము కోరుకున్న విధంగా ప్రకటించుకునే వీలు ఉండేది. ప్రపంచం అంతటా విప్లవాలు వచ్చినా, రాజకీయ విప్లవాలూ, సామాజిక విప్లవాలూ, నైతిక విప్లవాలూ వచ్చినప్పటికీ పరిస్థితి ఇలా ఎందుకు తయారైంది? అవన్నీ ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ప్రభవనానికి పూర్వం చోటు చేసుకోలేదు, ఇందుకు చరిత్ర కూడా సాక్ష్యం. దీన్ని ఎవరూ తిరస్కరించజాలరు. విద్యావైజ్ఞానిక అభివృద్ధితో పాటు, పరిశోధనలతో పాటు కొత్త కొత్త ఆవిష్కరణలతో పాటు ఇంకా కొత్త కొత్త ప్రయోజనాలు లభించే ఆశాభావంతో పాటు మార్పు, తారుమారు చేయడం వలన కొత్త ధర్మం, కొత్త విశ్వాసం సమర్పించడం వల్ల సాధ్యమవుతుంది. ఇది ప్రవక్త ప్రభవనానికి తరువాత జరిగింది. అంతకు పూర్వం ఎప్పుడూ జరగలేదు. ఇందుకు ఎటువంటి ఉదాహరణ లభించదని, ఒక చరిత్రకారునిగా చెబుతున్నాను.

అయితే, ఇదంతా జరిగినా ఈ ప్రపంచం ఇప్పటికీ నడుస్తోంది. ప్రవక్తలు, సందేశహారులు గతించిపోయినా, వారిపై విశ్వాసం మిగిలి ఉంది. ఇప్పటికీ అల్లాహ్ ఆధిక్యత, పరిపూర్ణ మహత్త్వ (ఆయన దేనినయినా చేయ

సంకల్పించినప్పుడు దానిని 'అయిపో' అంటారు. అది అయిపోతుంది) అనే విశ్వాసం. ఆయన ఉనికిలో ఒక్కడు, సమస్తాన్నీ నడిపించేవాడు ఆయనే; ఈ కనిపించే సృష్టి యావత్తూ ఆయన చేతిలోనే ఉంది. ఈ విషయమే ఇప్పటి వరకు ప్రాథమిక విశ్వాసాలపై ఆధారపడి ఉంది. ఏదైనా ప్రాపంచిక ప్రయోజనం కోసం లేదా ఏదైనా లంచం ఫలితంగా లేక ఏదయినా ప్రయోజనం విషయంలో గౌరవం పటాటోపం విషయంలో ఇవి సృష్టించబడ్డాయని అనడం లేదు. ధర్మంలో ఆ వస్తువులు చలామణి కాలేకపోయాయి. ఈనాటి వరకూ ధర్మం అత్యంత స్వచ్ఛంగా మిగిలి ఉంది. సంకల్పంలో దోషం లేకపోతే, దైవభయం ఏ కోశాన అయినా మిగిలి ఉంటే మనిషి బిద్అత్ను, సున్నత్ను, ఇది బిద్అత్అనీ, ఇది సున్నత్ అనీ గ్రహిస్తాడు. బిద్అత్ను (కల్పిత ఆచారం)ను, సున్నత్ (ప్రవక్త సంప్రదాయం)గా ఎవరూ నిరూపించలేరు. ధర్మరాహిత్యాన్ని ఎవరూ విధేయతగా నిరూపించలేరు. షిర్క్ (బహుదైవారాధన)ను తౌహీద్ (ఏకత్వం)గా రుజువు పరచలేరు. మూఢాచారాల వాసనవచ్చే ప్రాపంచిక ప్రయోజనం గల, విధానంతో దైవకృప పొందే అవకాశం మాత్రం లేదు. ఇది దైవదౌత్యం, ప్రవక్త పదవి పరిసమాప్తమయ్యిందన్న ప్రకటన ఫలితం.

ఈనాడు మీరు యూరపు అమెరికాల ఆఖరి అంచువరకూ వెళ్ళండి, క్షమించాలి, ఇంతదూరం పర్యటించే ఈ అవకాశం మాకు లభించినంతగా బహుకొద్ది మందికే లభించింది. మా యోగ్యత, నేర్పుతో దీనికి సంబంధం లేదు. ఇదంతా కేవలం అల్లాహ్ అనుగ్రహం, వరం మాత్రమే. అతి కొద్ది ఇస్లామీ ప్రపంచాన్ని, ఇస్లామేతర ప్రపంచాన్ని కూడ మేము బాగా దర్శించు కున్నాం. యూరపు, అమెరికా, ఆఫ్రికా అంతటినీ మేము చూశాము. ఇస్లామీ ప్రపంచంలో బహుకొద్ది ప్రాంతం మిగిలి ఉండవచ్చు. మొరాకో, దీనిని అరేబియాలో పశ్చిమ అఖ్నా అంటారు. (పశ్చిమంలో ఆఖరిప్రాంతం). కేవలం పశ్చిమ అఖ్నా మొరాకో వరకు మాత్రమే కాదు, అక్కడి ఆఖరి భాగం, ఆఖరి అంచువరకు అంటే నజ్దహ్ వరకూ వెళ్ళాను, తర్వాత ఇటు తామ్బూట్, బుఖారా, సమర్ఖండ్ కూడ వెళ్ళడం జరిగింది. అక్కడ నమాజ్ లూ చేశాను.

పెద్దల సమాధులూ సందర్శించాను. అక్కడ ప్రసంగాలూ చేశాను. అక్కడ పెళ్ళిళ్ళు చేసే, విదాకులు ఇప్పించే వారినీ కలుసుకున్నాను. అంతేకాక, అరబ్ ప్రపంచంలో నేను వెళ్ళని ప్రాంతం అంటూ లేదు. ఇరాఖ్, సిరియా, ఈజిప్టు, లిబియా, పశ్చిమ జోర్డాన్, టర్కీ గల్ఫ్ ప్రాంతం ఇంకా కేవలం ఈ ప్రాంతాలే కాక, ప్రతి పట్టణానికీ వెళ్ళాను. అయితే ధర్మం యొక్క ప్రాథమిక విషయాలలో ఎటువంటి తేడా చూడలేదు. ఇక్కడ ధార్మిక మూలసూత్రాలు ఒకరకంగా, మరోచోట మరోరకంగా ఎక్కడా చూడలేదు. నమాజ్ చేశాను. దైవకృపవల్ల చేయించాను కూడ. కాని ఇందుకోసం ఎటువంటి గైడ్ బుక్ అయినా ఇవ్వబడలేదు. మీరు నమాజులు చేయించబోతున్నారు. ఇక్కడ మీ దేశంలో లాగా నమాజ్లు జరగవు. ఇక్కడ ఉజూ తర్వాత ఇది పరించాలి, ఇలా చేయాలి, ఇక్కడ నిలబడి ఒక ప్రత్యేక దుఆ చదవాల్సి ఉంటుంది, ఇక్కడ గోడ మీద ఇలా చేయి తాకించాల్సి ఉంటుంది. ఇక్కడ నమాజ్ ప్రారంభించే ముందు ఈ పదాలు చదువుతారు, ఈ మాటలు వినిపించాల్సి ఉంటుంది, ఏదో చెప్పాల్సి ఉంటుంది, ప్రత్యేక బోధన జరపాల్సి ఉంటుంది. ఒకవేళ సమాధి ఉండి వుంటే దాని ఎదుట వంగాల్సి ఉంటుంది. నిర్జీవమయిన దానిని, కోరికలు కోరవలసి ఉంటుంది అని తెలిపే సమాచారం ఏదీ ఇవ్వబడదు. ఇంతటి విశాల ప్రపంచంలో ప్రతిచోటా ముస్లింలు నివసిస్తున్నారు. అయితే ఒకేరకంగా నమాజ్ అన్నిచోట్లా జరుగుతోంది. మీరు ఎక్కడికయినా పోయిచూడండి. అఫ్ఘానిస్తాన్, టర్కీ, ఇంగ్లాండు, మొరాకో, ఈజిప్టు, స్పెయిన్, రష్యా, చైనా, జపాన్ ఎక్కడికయినా వెళ్ళండి. ఇటు లిబియా, సూడాన్, అల్జీరియా పోయి చూడండి. మీరు నిశ్చింతగా నమాజ్ చేసుకోవచ్చు. నమాజ్ చేయించవచ్చు, దైవకృపవలన ఈ గౌరవం, మర్యాద మాకు లభించాయి. కాని ఎవరూ ఏమీ అనవలసిన అవసరంగానీ, మేము ఏదైనా అడిగే అవసరం గానీ రాలేదు. వేళకాగానే ముందుకు పొమ్మంటే, ముందుకు నడిచాము. తర్వాత కూడా ఎవరికీ ఎటువంటి అభ్యంతరం, అనుమానం కలగలేదు. ఎటువంటి లోటూ చేయబడలేదు.

అంతా దైవదౌత్యం పరిసమాప్తం యొక్క పుణ్యమే

మరి ఇదంతా దేని ఫలితం. ఇది దైవదౌత్యం పరిసమాప్తి ఫలితంగానే. ప్రవక్త పదవి ఆఖరు కావడం వల్లనే. షరీఅత్ సంపూర్ణమయిన కారణంగానే. ఈ దైవదౌత్యం పరిసమాప్తి అన్న భాగ్యం లభించకపోతే ఈ ఉమ్మత్ కు ఈ గౌరవం, ఈ ప్రత్యేకత లభించి ఉండవు. మీతో స్పష్టంగా చెబుతున్నాను. ఇక్కడ మీరు ఇంత విశాల మైదానంలో కూర్చున్నారు. పెద్ద సంఖ్యలో గుమిగూడి ధార్మిక విషయాలను వింటున్నారు. ఇదే నమాజ్, ఇవే ఉపవాసాలు, ఇదే జకాత్, ఇదే హజ్ మూలసూత్రాలన్నీ ఇదేవిధంగా మిగిలి ఉన్నాయి. ఎన్నో రాజకీయ విషయాలు వచ్చాయి. ఎన్నో ఆటంకాలు ఎదురయ్యాయి. సముద్ర ప్రయాణం ఎంతో ప్రమాదకరంగా పరిణమించింది. హజ్ ప్రయాణం అదేవిధంగా కొనసాగింపబడుతోంది. ఎవరూ దానిని నిరోధించలేకపోయారు. గొప్ప గొప్ప సంఘటనలు చోటు చేసుకున్నాయి. హంగామాలు సృష్టించబడ్డాయి. ఎటువంటి తేడా వాటిల్లలేదు. ఎటువంటి గొప్ప విషయాలు వచ్చాయి. ప్రభుత్వాలు కూలిపోయాయి. వాతావరణం మారిపోయింది. కాని హజ్ నిన్ను ఏ విధంగా ఫర్జ్ (విధి) అయిందో నేడూ ఆ విధిగానే ఉంది! ఈనాడు దైవగృహానికి ప్రజలు వెళుతున్నారు. గతంలో వెళ్ళినట్లుగానే, పైగా మరింత పెద్ద సంఖ్యలో వెళుతున్నారు. ఎవరూ దానిని ఆపలేకపోయారు. రాజకీయ విషయాలు వచ్చాయి. పవిత్ర హిజాబ్ లో అయితే రాజకీయ వ్యవస్థలో స్థిరత్వం లేనే లేదు. మొదట టర్కీవారి పాలన ఉండేది. వారికి ముందు వేరేవారి అధికారం తరువాత మక్కా షరీఫ్ లు వచ్చారు. వారు నిష్క్రమించారు, ఇప్పుడు సహూద్ వంశస్థులు పాలకులు, పాలన రాజకీయ పెనుమార్పులు ఎలా ఉన్నప్పటికీ ధార్మిక మూలసూత్రాలలో ఎటువంటి మార్పు, విషవం చోటు చేసుకోలేదు. హజ్ నెరవేర్చడంలో ఎటువంటి తేడా రాలేదు. ఎటువంటి ఆటంకమూ ఎదురు కాలేదు. దైవకృపవలన పవిత్ర హరమ్ కు ఉద్రా నుండి వచ్చి కొన్ని రోజులయ్యాయి. అదే దైవగృహం, అవే ప్రదక్షిణలు చేసేవారి సమూహం. అదే హరమ్ షరీఫ్. అవే తవాఫ్ లు, అవే కార్యాలు. వాటి క్రమంలో హెచ్చుతగ్గులు లేవు. కాలంతో పాటు ప్రదక్షిణల సంఖ్యలో హెచ్చుతగ్గులు

చేయబడలేదు. లేక అలా చేయాలని సలహా ఏదీ ఇవ్వబడదు. క్రమంలో తేడా రాలేదు. ఏమీ మారలేదు. ప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ఎలా ఆచరించారో, చూపి వెళ్ళారో అలాగే ఈనాడూ జరుగుతోంది. దైవం క్షమించుగాక! సాహసించి ఒక మాట చెప్పాలనుకుంటున్నా. ఈనాటి ప్రపంచానికి సహబీలు తిరిగివస్తే, దైవానికి ఇది అంగీకారయోగ్యమయి ఇలా జరిగిపోతే సహబీ కాకపోయినా ఎవరైనా గొప్ప తాబయీ (ప్రశిష్యుడు) గొప్ప వలీ, మహా పురుషుడు వచ్చినట్లయితే తాబయీలలో హజ్రత్ హసన్ బస్రీ (రహ్మాలై) లేదా ఇమామ్ అలీ జైనుల్ ఆబిదీన్ (రహ్మాలై), హజ్రత్ సయీద్ బిన్ అల్ ముసయ్యబ్ (రహ్మాలై), హజ్రత్ ఒవైస్ ఖర్రీ వరకూ వస్తే, వలీలు, మహా పురుషులలో సయ్యిదినా షేఖ్ అబ్దుల్ ఖాదర్ జీలానీ (రహ్మాలై), హజ్రత్ జునైద్ బాగ్దాదీ (రహ్మాలై) వరకు వచ్చినట్లయితే, ఇమామ్ గజాలీ (రహ్మాలై), షేఖుల్ ఇస్లాం ఇబ్నై తైమియా కూడా వస్తే, ఇంకా భారతీయ మహా పురుషులలో, ఖతీబులలో ఖ్వాజా మొయినుద్దీన్ చిష్తీ (రహ్మాలై) సమాధి నుండి లేచి వస్తే, బాబా ఫరీదుద్దీన్ గంజ్ షకర్ (రహ్మాలై), హజ్రత్ ముజద్దీద్ అల్ఫోసానీ (రహ్మాలై) ఇంకా ఎవరైనా గొప్పవారు, ఇమామ్ వచ్చినట్లయితే ధర్మాన్ని మార్చుకు గురికాకుండా యధాతథంగా ఉండటం చూస్తారు. హజ్రత్ సయ్యిదినా అబూబక్రీ రజిఅల్లాహు అన్హు, సయ్యిదినా ఫారూఖై ఆజమ్ రజిఅల్లాహు అన్హు కాలంలో ఉన్న విధంగానే, సయ్యిదినా ఉస్మాన్ రజిఅల్లాహు అన్హు, సయ్యిదినా అలీ ముర్తుజా రజిఅల్లాహు అన్హు కాలంలో ఉన్న విధంగానే, కొన్ని విషయాలలో మారినట్లు మీరు చూసినా, కొత్త విషయాలను చూసినా, అది అజ్ఞానం ఫలితంగా, ఏ మార్పు స్వార్థప్రియత్వం, కోరికల ప్రియత్వం ఫలితంగానే కాని ఇదే నిజం అని ఎవరూ వాదించలేరు. ఖుర్ఆన్ లో ఎటువంటి మార్పులు చేర్పులు చెయ్యలేరు, ఎవరూ అలా వినలేరు, చూడలేరు, అల్లాహ్ సుప్తం చేశాడు :

إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

“ఇక ఈ జ్ఞాపిక, దానిని మేము అవతరింపజేశాము. స్వయంగా మేమే దానిని రక్షిస్తాము.” (హిజ్జ్ సూరా : 9)

షరీఅత్లో చేర్చు చేసినవాడు అపరాధి

ఈ వరం అనుగ్రహించినందుకు అల్లాహ్ కు కృతజ్ఞత అర్పించాలి. ఆ వరాన్ని, గౌరవించాలి, గర్వపడాలి. ఇస్లామీ సమాజానికి ఇందుకు గర్వపడే పూర్తి హక్కు ఉంది. ఎందుకంటే వారి ధర్మం సంపూర్ణతను సంతరించుకుంది. పూర్తి షరీఅత్ ఇప్పుడు మన ఎదుట ఉంది. ఇప్పుడు ఈ షరీఅత్లో ఎటువంటి మార్పు జరుగదు. ఇక ఇప్పుడెవరయినా అలా సాహసిస్తే, అతడు ముహమ్మద్ సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం పట్ల అపచారం చేసినట్లే. మేము ఎవరైనా యూరోపియన్ ఆంగ్లేయుడు లేదా మరెవరైనా ఇతర మతాన్ని అవలంబించే వారితో ఇలా చెప్పే హక్కు కలిగి ఉన్నాం. ఏ ప్రాంతానికీ, ఏ మూలకయినా వెళ్ళిచూడండి. ఇక్కడ మీరు చూస్తున్న షరీఅత్ యే కనబడుతుంది. ఇక్కడున్న ఆదేశాలే లభిస్తాయి. మీరు చూస్తున్న మూల సూత్రాలే లభిస్తాయి. నమాజ్ వేళలు ఇక్కడ ఉన్నట్లుగానే లండన్ లోనూ అవే, న్యూయార్క్ లోనూ అవే, మాస్కోలోనూ అవే, పారిస్ లోనూ అవే, ఎక్కడ ఎటువంటి పరిస్థితులు ఉన్నా, శీతోష్ణస్థితులు ఎలా ఉన్నా, రాజకీయ పరిస్థితులు ఎలా ఉన్నా, ప్రమాణాలు ఉన్నా, ప్రయాణాలు చేయవలసి వచ్చినా, ఉష్ణప్రాంతాలు ఉన్నా, శీతల ప్రాంతాలు ఉన్నా అందులో ఎటువంటి మార్పు రాదు. పగటి కాలం ఎక్కువయినా తక్కువయినా నమాజ్ ఐదుపూటల నుండి తగ్గించి మూడు పూటలు, లేక ఐదు పూటలకు బదులు ఏడు పూటలు చేయడం జరగదు. లేక మగ్రిబ్ నమాజ్ అప్ వేళకు, లేక అప్ నమాజ్ ను జొహ్రా వేళకు చేయడం జరగదు. ఇదంతా ఏమీ లేదు. ఎన్నడూ ఎక్కడా ఇలా జరిగే ఆస్కారం లేదు. ఇదంతా దైవదౌత్యం పరిసమాప్తి ప్రకటన పుణ్యమేనని, దాని అనుగ్రహమేనని గుర్తుంచుకోవాలి.

మూడవ భాగం

పరలోకం

తిరిగి వెళ్ళవలసినచోటు (పరలోకం) గురించి దివ్య ఖుర్ఆన్ వివరణ - అందుకు రుజువులు

అల్లాహ్ గురించి, ఆయన గుణగణాల గురించిన జ్ఞానం తరువాత ప్రవక్తలు లోకానికి ప్రసాదించిన మరో గొప్ప జ్ఞానం పరలోక జ్ఞానం ఇది. వారు తప్ప మరెవరివల్లా లభ్యం కాని జ్ఞానం. మనిషి మరణించిన తరువాత తిరిగి లేవబడతాడు. ఈ ప్రపంచం భిన్నాభిన్నమై తిరిగి నిర్మించబడుతుంది. ఈ రెండవ జీవితంలో మనిషి తన మొదటి జీవితంలోని లెక్క చూపవలసి ఉంటుంది. అతడు ప్రాపంచిక జీవితంలో చేసిందంతా అతడి ముందు ఉంచబడుతుంది అన్న పరలోకజ్ఞానం గురించి ప్రవక్తలు అందచేసిన గొప్ప జ్ఞానం.

మనిషి ఈ జ్ఞానాన్ని గురించి ప్రవక్తలు తప్ప మరెవరి ద్వారానూ తెలుసుకోవాలదు. మనిషి గ్రహణకు కావలసిన శక్తులు ఏవయితే ఉన్నయో, వాటి ద్వారా ఆరంభంలోనూ తెలుసుకోలేడు. దానిని తిరస్కరించనూ లేదు. ఇంద్రియ జ్ఞానం, బుద్ధి, అనుభవం, ఇవే కాకుండా మానవుడిలోని నిగూఢశక్తులు (అతీంద్రియ జ్ఞానం) బుద్ధి కుశలత, ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాల్లోని ఏ శక్తి ఏ పరిగ్రహణ వల్ల ఈ ప్రాపంచిక జీవితం తప్ప మరో జీవితం ఉనికి, దాని వివరాల్ని రుజువు చేయడం సాధ్యం కాదు. ఈ జీవితంలో పరలోక జీవితాన్ని కళ్ళారా చూసే ఎటువంటి అవకాశమూ లేదు. ఈ వివరాల్ని అగోచరానికి సంబంధించినవి. అగోచరాన్ని స్వయంగా మానవుడు గ్రహించలేడు. అతడి విజ్ఞానం, అతడి బుద్ధి దానిని పొందడానికి మనిషికి ఎటువంటి సాయమూ చేయజాలవు. ఈ జ్ఞానం, ఈ బుద్ధి ద్వారా దానిని రుజువు పర్చడముగానీ, దానిని తిరస్కరించడం గాని కుదరదు.

మనిషికి రెండే విషయాలు మిగిలి ఉంటాయి. ప్రవక్తలపై నమ్మకం, వారి వాదనలోని సత్యతకు రుజువులు మరియు, ఖుర్ఆన్ ల ద్వారా వారు చెప్పిన దానిని ధృవీకరించడం లేదా ఎటువంటి వైజ్ఞానిక రుజువు మరియు సాక్ష్యం లేకుండా దానిని తిరస్కరించడం.

قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا
يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ۗ بَلِ أَذْرَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ بَلْ هُمْ
فِي شَكٍّ مِنْهَا بَلْ هُمْ عَنْهَا عَمُونَ ۗ

“వారితో ఇలా అను, ‘అకాశాలలోనూ, భూమిలోనూ అల్లాహ్ తప్ప అగోచర జ్ఞానం కలవాడు మరెవ్వడూ లేడు. వారికి (మీ దేవుళ్ళకు) తాము ఎప్పుడు లేపబడతారో కూడ తెలియదు కదా! కాని పరలోకం గురించిన జ్ఞానమే వారి నుండి కనుమరుగై పోయింది. కాదు, దాని గురించి వారు సంశయంలో పడిపోయారు.”

(అన్ నమ్ల : 65, 66)

కాని పైన చెప్పబడినట్లుగా ఆ రాబోయే వాస్తవానికి రుజువులు (ఆయత్లు) దాని ఉనికి యొక్క అవకాశాలు ఈ ప్రపంచంలో, ఈ జీవితంలో లభిస్తాయి. వాటిని బట్టి ఈ సంఘటన అన్ని విధాలా సంభవమేనని, ఇందులో బుద్ధికి అందే రూపం ఏదీ లేదని మనిషి ఊహించగలడు.

దీనికి ఒక అనుగుణ్యత, ఇందుకు ఒక రుజువు స్వయంగా మానవుడి పుట్టుక, అతడి జీవితం, అతడు శూన్యం నుండి ఉనికికి వరకు, ఇంకా ఉనికి నుండి పరిపూర్ణ ఉనికికి వరకు ఎన్ని మజిలీలు దాటాడో, అతడు వీర్యపు బిందువు నుండి రక్తపు ముద్ద లేక జలగ రూపం పొంది, తిరిగి రూపం గల లేక రూపం లేని మాంసఖండం అయ్యాడు. తర్వాత ఎముకల గూడు అయ్యాడు, తిరిగి దానికి మాంసపు తొడుగు తొడిగించబడింది. తర్వాత అతడు మరోప్రాణిగా ఆవిర్భవించాడు. తరువాత ఆ గర్భంలోని చీకటి గది నుండి బయటకు వచ్చిన తరువాత కొంతకాలం పరకు పసితనపు ఉయ్యాలలో ఉన్నాడు. తరువాత

యవ్వనపు సస్యశ్యామల మైదానంలో అడుగు పెట్టాడు. ఆ తరువాత అతని పాదం మరణం యొక్క వాకిట్లో పడింది. లేక అతడి జీవిత వసంతాన్ని చూసి వృద్ధాప్యపు పండుటాకు జీవితాన్నీ చూసుకొని జీవితం నుండి తిరుగు ప్రయాణం ఆరంభించాడు. అంటే యవ్వనం తర్వాత వృద్ధాప్యంలో అతడిపై తిరిగి బాల్యవస్థలోని పరిస్థితులు సంభవించసాగాయి. అతడి శక్తులు ఒక్కొక్కటిగా ఉడిగిపోయాయి. మేధాశక్తి, జ్ఞాపకశక్తి వెంటరావడం మానేశాయి. అతడు పిల్లవానిగా నిస్సహాయునిగా, ఇతరుల సహకారం, కనిపెట్టి ఉండవలసిన అగత్యం కలవాడయ్యాడు. అతడు తనను తాను ఏమరుపాటుకు గురికాసాగాడు. అతనికి తెలిసిన వస్తువు కూడ అపరిచితం అయిపోయింది.

ఈ మజిలీతో ప్రయాణంలోని ఒక భాగం పూర్తయింది. కాని అతడి ప్రయాణం ఆగిపోలేదు. కేవలం ప్రయాణం మధ్యలోని ఒక మజిలీ ఎదురయ్యింది. దాని పేరు మరణం మరియు పితృలోకం.

చావు ఒక మరుగుపడిన విరామం, అంటే ఊపిరి పోసుకుని ముందుకు నడుస్తాం. కనుక ఏ మనిషికయితే అతడి మూలం, వాస్తవికత (మట్టి మరియు నీరు) ఇంకా అతని ఆరంభం, అతడి సృష్టి గురించి తెలుస్తుందో, అతడి దృష్టిలో చనిపోయి బ్రతకడంలో బుద్ధికి అందని విషయం ఏముంది? ఇంకా మనిషిలో ఇన్ని విప్లవాలు (పెనుమార్పులు) కళ్ళారా చూసిన వాడికి ఒక ఆఖరు విప్లవం సంభవమేనని అంగీకరించడంలో ఇబ్బంది ఏముంది?

మరణానంతర జీవితానికి మరో స్పష్టమయిన ఉదాహరణ భూమి తిరిగి జీవం పొందే దృశ్యాలు, ఇవి పలుమార్లు కళ్ళెదుట నిలుస్తూ ఉంటాయి. ఈ భూమిలో, దాని గర్భంలో పుట్టే వేలాది మానవులు, బ్రతికే జంతువుల జీవితపు అమానతులు, ఖజానాలు ఉన్నాయి. అది స్వయంగా మృతప్రాయమై ఉంటుంది. దాని పెదవులు ఎండి బీటలు వారతాయి. మట్టి ఒక నిశ్చలనమైనదీ, నిర్జీవమైనదీ అయిన శవంలా అయిపోతుంది. అందులో స్వయంగా జీవం ఉండటం గానీ, మరో వస్తువుకు జీవ సామగ్రి కానీ ఉండవు. కాని దాని పెదవులపై ఆకాశపు అమృత ధారల బిందువులు పడినప్పుడు, అవి దాని గొంతును తడుపుతూ గుండెల వరకూ చేరుకున్నప్పుడు అదే భూమి మరణ నిద్ర నుండి

ఒక్కసారిగా మేల్కొంటుంది. దానిలో జీవ శక్తి, యవ్వన లావణ్యం పరుగులు తీస్తాయి. అంటే అది ఉరకలు వేస్తూ మత్తెక్కిస్తుంది. దాని నుండి సిరిసంపదలు, పచ్చని జీవితపు ఖజానాలు వెలికి వస్తాయి. మిలమిల లాడే పచ్చదనం, కకకక లాడే పొలాలు, భూ ఉపరి తలం పైకి వచ్చి, వ్యాపించిపోయే కీటకాలు, పురుగులు భూమిలోపలి జీవితాన్ని, జీవన ప్రదాయికతను తెలుపుతాయి. వర్షం మరియు వసంత రుతువు కాలంలో భూమి యొక్క ఈ జీవన దృశ్యాన్ని కళ్ళారా చూసి ఉండనిదెవ్వరు?

మరణానంతర జీవితానికి సాక్ష్యాధారమయిన దృశ్యాలు అన్నిచోట్ల కానవస్తాయి. ప్రతి ఒక్కరూ వాటిని చూడగలుగుతారు. అయితే శరీరాల వివరణ, భూమి పరిస్థితులు, మార్పుల గురించి బాగా ఎరిగినవారికి ఇంకా మొక్కలు, జంతువుల ఉనికి, వృద్ధి వికాసాలను అధ్యయనం చేసిన వారికి దానిని దృవీకరించడం ఇంకా మరణానంతర జీవితం గురించి ఊహించే అవకాశాలు ఎక్కువ లభిస్తాయి. అందుచేతనే దివ్య ఖుర్ఆన్ లో అల్లాహ్ ఈ రెండు వాస్తవాలను మరణానంతర జీవితానికి దృష్టాంతంగా అనేకచోట్ల పేర్కొన్నాడు. వాటివైపు సావధానత కలిగించాడు.

ఒకచోట సెలవిచ్చాడు :

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّن تُّرَابٍ
 ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِّنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ مِّنْ مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ
 لِّنُبَيِّنَ لَكُمْ وَنُقْرِفِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ
 نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشُدَّكُمْ وَمِنْكُمْ مَّن يُّتَوَفَّىٰ وَمِنْكُمْ مَّن
 يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مَن بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا وَتَرَى
 الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَنْبَتَتْ
 مِن كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ۝ ذَلِك بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّهُ يُحْيِي
 الْمَوْتَىٰ وَأَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝ وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَا رَيْبَ
 فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ ۝

“మానవులారా! ఒకవేళ మీకు మరణానంతర జీవితం గురించి ఏదయినా సందేహం ఉంటే, మీరు ఈ విషయాన్ని తెలుసుకోవాలి. మేము మిమ్మల్ని మట్టితో సృష్టించాము, తరువాత వీర్య బిందువుతో, ఆ తరువాత నెత్తుటి గడ్డతో, ఆపై మాంసపు కండతో, అది రూపం కలదిగానూ, రూపం లేనిదిగానూ ఉంటుంది. (మేము ఈ విషయాన్ని) మీకు యదార్థం ఏమిటో స్పష్టం చెయ్యాలని (తెలుపుతున్నాము). మేము కోరిన (వీర్య బిందువును) దానిని ఒక ప్రత్యేక కాలం వరకు మాతృగర్భాలలో నిలిపి ఉంచుతాము. తరువాత మిమ్మల్ని ఒక శిశువు రూపంలో బయటకు తీస్తాము. (ఆ తరువాత మీకు పెట్టి పోషిస్తాము) మీరు నిండు యౌవన దశకు చేరడానికి. మీలో ఒకడు ముందుగానే వెనుకకు పిలుచుకోబడతాడు, మరొకడు అతి నికృష్టమైన వయస్సు వైపునకు మరలింపబడతాడు, అంతా తెలిసిన తరువాత కూడా ఏమీ తెలియకుండా ఉండటానికి. ఎండిపోయిన నేలను మీరు చూస్తున్నారు, తరువాత మేము దానిపై వర్షం కురిపించగానే అకస్మాత్తుగా అది పులకరిస్తుంది. మరియు ఉబుకుతుంది, ఇంకా అది అన్ని రకాల మనోహరమైన మొక్కలను మొలకెత్తించడం ప్రారంభిస్తుంది. దీనికంతటికీ కారణం, అల్లాహ్‌యే సత్యం కావటం, ఆయన మృతులను బ్రతికించడం, మరియు ప్రతిదానిపై అధికారం కలిగి ఉండటం; ఇంకా (ఇది మరొక విషయానికి కూడా నిదర్శనమే) ఏమిటంటే, ప్రళయ ఘడియ తప్పకుండా వచ్చి తీరుతుంది. ఇందులో ఏ అనుమానానికీ ఆస్కారం లేదు, గోరీలలోకి వెళ్ళిపోయిన వారిని అల్లాహ్ తప్పకుండా లేపుతాడు.” (అల్ హజ్ : 5 - 7)

మరోచోట సెలవియ్యబడింది :

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِّنْ طِينٍ ۝ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ۝ ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا ۝ ثُمَّ أَنشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ ۝ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ۝ ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَعْتُونَ ۝ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ۝

“మేము మానవుణ్ణి మట్టి యొక్క సారంతో సృష్టించాము. తరువాత అతనిని ఒక సురక్షితమయిన స్థానంలో పడే బిందువుగా మార్చాము. ఆ తరువాత ఈ బిందువుకు ముద్ద ఆకారాన్ని ఇచ్చాము. ఆపైన ముద్దను కండగా చేశాము. తరువాత మాంసపు కండను ఎముకలుగా చేశాము, ఆ తరువాత ఎముకలకు మాంసాన్ని తోడిగాము. ఆపైన దానిని భిన్నమైన సృష్టిగా చేసి నిలబెట్టాము. కనుక అల్లాహ్ ఎంతో శుభప్రదుడు, సృజనకారు లందరిలో కెల్లా, ఉత్తమ సృజనకారుడు. దాని తరువాత మీరు తప్పనిసరిగా మరణిస్తారు, మళ్ళీ ప్రళయదినం నాడు నిస్సం దేహంగా లేపబడతారు.” (అల్ మూ‘మినూన్ : 12 - 16)

భూమిలోని జీవ చైతన్యం, నీటి యొక్క ప్రాణాధార స్థితిని దివ్య ఖుర్ఆన్ తన అద్భుత పదజాలంలో అనేకచోట్ల వర్ణిస్తుంది.

اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسْفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ ۚ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ۝ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْهِمْ مِنَ قَبْلِهِ لُمُبْلِسِينَ ۝ فَانظُرْ إِلَىٰ آثَارِ رَحْمَةِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمُحْيِ الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝

“అల్లాహ్‌యే గాలులను పంపేవాడు. అవి మేఘాలను లేపుతాయి, తరువాత ఆయన ఆ మేఘాలను తన ఇష్టప్రకారం ఆకాశంలో వ్యాపింపచేస్తాడు. వాటిని ఖండికలుగా విభజిస్తాడు, తరువాత మేఘంలో నుండి వర్షపు బిందువులు కురియటాన్ని నీవు చూస్తావు. ఆయన ఈ వర్షాన్ని తనకు ఇష్టమైన వారిపై కురిపించగానే వారు ఆనందంతో పొంగిపోతారు. వాస్తవానికి దాని అవతరణకు పూర్వం వారు నిరాశకు లోనై ఉండేవారు, అల్లాహ్ కారుణ్యం యొక్క ప్రభావాలను చూడు; నిర్ణీతంగా పడి ఉన్న భూమిని ఆయన ఎలా బ్రతికించి లేపుతాడో; నిశ్చయంగా ఆయన మృతులకు ప్రాణం పోసేవాడు, ఆయన ప్రతి విషయంపై అధికారం కలవాడు.”

(అర్ రూమ్ : 48-50)

وَاللّٰهُ الَّذِي رَمَلَ الرِّيحَ فَتَبْرِ سَحَابًا فَسُقْنَهُ إِلَىٰ بَلَدٍ مَّيِّتٍ
فَاحْيَيْنَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا كَذٰلِكَ النُّشُورُ

“వాయువులను పంపేవాడు అల్లాహ్‌యే. తరువాత అవి మేఘాన్ని లేపుతాయి. ఆ తరువాత దానిని ఒక పాడుబడ్డ నేల వైపునకు తీసుకుపోతాము. దానిద్వారా చచ్చిపడి ఉన్న ఆ నేలనే బ్రతికిస్తాము. మరణించిన మానవులు బ్రతికి లేవడం కూడ ఇలానే జరుగుతుంది.”

(ఫాతిర్ : 9)

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْكَرَ الْأَرْضَ خَاشِعَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ
اهْتَرَّتْ وَرَبَّتْ إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا لَمُحْيِي الْمَوْتِ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ

“అల్లాహ్ సూచనలలో ఒక సూచన ఏమిటంటే ఎండిపోయిన నేలపై మేము వర్షం కురిపించగానే, అది అకస్మాత్తుగా పులకరించటాన్నీ, ఉబికిపోవటాన్నీ నీవు గమనిస్తావు. నిశ్చయంగా ఈ

మృతభూమిని బ్రతికించి లేపే దేవుడే మృతులకు కూడ ప్రాణభిక్ష పెడతాడు. నిస్సందేహంగా ఆయన ప్రతిదానిపై అధికారం కలిగి ఉన్నాడు.”
(హామీమ్ అస్సజ్జదహ్ : 39)

وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيْتًا كَذَلِكَ
نُخْرِجُوهَا

“ఒక ప్రత్యేక పరిమాణంలో ఆకాశం నుండి నీటిని ఉంచి, దాని ద్వారా మృతభూమిని బ్రతికించినవాడు ఆయనే కదా! ఇదేవిధంగా ఒకనాడు మీరు నేల నుండి బయటకు తీయబడతారు.”

(జుఖ్దుఫ్ : 11)

ఈ రెండు నిదర్శనాల స్పష్టమయిన నమూనాలే కాక సృష్టిలోని ఈ గొప్ప విశాల జీవిత రంగం మరణానంతర జీవితానికి నమూనాలు, ఇంకా మరెన్నో దృశ్యాల్ని రాత్రీపగలూ చూపుతూ ఉంటుంది. ఇక్కడ క్షణక్షణానికీ వస్తువులు తయారవుతూ, చెడిపోతూ, పగిలీ, విరిగి బాగు చేయబడుతుంటాయి. ఒక నిర్ణీత నిస్పృహగల వస్తువు నుండి చక్కని సజీవవంతమయిన ప్రాణి; ఇంకా ఒక చక్కని సజీవ ప్రాణి నుండి బొత్తిగా ప్రాణం లేని, మృతప్రాయమయిన వస్తువు వెలువడుతుంది. అనేక పదార్థాల నుండి వాటికి భిన్నమయిన లక్షణాలు, ఫలితాలు వెలువడుతుంటాయి. అనేక ప్రాణుల నుండి సృష్టి పునరావృతం, జీవితం ప్రతిధ్వనించడం జరుగుతూ ఉంటుంది. సృష్టికర్త యొక్క అంతులేని శక్తి, ప్రాణుల ఆరంభ సృష్టిని సృష్టించడంలోని విశాలతను ఏమాత్రం అధ్యయనం చేసి ఉన్నా ఒక్క క్షణం కోసమయినా మరణానంతర జీవితం పట్ల సందేహం కలుగదు. ఇందులో అతడి బుద్ధికి అందని విషయమేమీ లేదు.

أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ۗ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ
يَسِيرٌ ۚ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ
يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“అల్లాహ్ ఏ విధంగా సృష్టిని ప్రారంభిస్తాడో తిరిగి దాని పునః సృష్టి ఎలా చేస్తాడో వారు ఎప్పుడూ గమనించలేదా? నిశ్చయంగా ఇది (పునఃసృష్టి) అల్లాహ్ కు ఎంతో సులువైనది. వారితో ఇలా అను, ‘భూమిపై తిరగండి, ఆయన సృష్టిని ఏ విధంగా ప్రారంభించాడో చూడండి, అల్లాహ్ పునరుజ్జీవనాన్ని కూడా ప్రసాదిస్తాడు. నిశ్చయంగా అల్లాహ్ ప్రతిదీ చేయగల సమర్థుడు.”

(అన్ కబూత్ : 19, 20)

يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي
الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۗ وَكَذَلِكَ تُخْرَجُونَ

“ఆయన జీవిని నిర్జీవి నుండి వెలికితీస్తాడు; నిర్జీవిని జీవినుండి వెలికితీసుకు వస్తాడు. భూమి మృత్యుచెందిన తరువాత దానికి ప్రాణం పోస్తాడు. ఇలానే నీవు కూడా (మరణావస్థ నుండి) వెలికి తీయబడతావు.”

(అర్ రూమ్ : 19)

అల్లాహ్ కు గల శక్తి రీత్యా ఒక వస్తువును క్షీణింపచేసి, నశింపచేసి మరోసారి దానిని సృష్టించడం రెండూ కూడ ఒకేవిధంగా సులభం. మనిషికి గల శక్తిరీత్యా ఒక వస్తువును రెండోసారి సృష్టించడం, దానిని మొదటిసారి సృష్టించడం కన్నా మొత్తానికి చాలా సులభం. కాబట్టి ఒకసారి దైవం యొక్క సృష్టించే గుణాన్ని అంగీకరించిన వానికి ఆ గుణం రెండోసారి ఉనికిలోకి రావడాన్ని అంగీకరించడం ప్రత్యేకించి ఆ ప్రాణి పూర్తిగా నశింపు పొందక పోయినప్పుడు ఏమాత్రం కష్టం కాదు.

وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ ۗ وَلَهُ الْمَثَلُ
الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

“ఆయనే సృష్టిని ప్రారంభిస్తాడు. ఆయనే దానిని మళ్ళీ సృష్టిస్తాడు. ఇది ఆయనకు సులభతరం, ఆకాశంలోనూ, భూమిపైనా ఆయన

గుణగణాలు సర్వోత్తమమైనవి. ఆయన శక్తిమంతుడు, వివేకవంతుడూను.”
(అర్ రూమ్ : 27)

○ أَوَلَمْ يَرِ الْإِنْسَانُ أَنَا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ
وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ ۖ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ
رَمِيمٌ ○ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ
عَلِيمٌ ○ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِنْهُ
تُوْقَدُونَ ○ أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ
يُخَلِّقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ ۖ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ○ إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ
شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ○ فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ
شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ○

మేము మానవుడిని వీర్యబిందువుతో సృజించిన విషయం అతను చూడటం లేదా? అయినా అతడు బహిరంగ ప్రత్యర్థిగా నిలబడ్డాడు. ఇప్పుడు అతడు మీకు పోలికలు కల్పిస్తున్నాడు. తన పుట్టుకనే మర్చిపోతున్నాడు. పైగా, శిథిలమైపోయిన ఈ ఎముకలను తిరిగి ఎవరు జీవం పోస్తారు? అని వాదిస్తున్నాడు. అతనికి ఇలా చెప్పు, “మొదట వాటిని సృష్టించిన వాడే మళ్ళీ వాటికి జీవం పోస్తాడు” సృష్టికి సంబంధించిన ప్రతి విషయమూ ఆయనకు తెలుసు. మీకై ఆయనే పచ్చని వృక్షాల నుండి అగ్నిని సృష్టించాడు. మీరు దానితో కుంపట్లు రాజేసుకుంటారు. ఆకాశాలనూ, భూమినీ సృష్టించ గలిగినవాడు వీరిలాంటి వారిని పుట్టించలేదా? ఎందుకు చేయలేదు, ఆయన మహా నిపుణుడైన సృష్టికర్త అయినప్పుడు? ఆయన ఏదైనా చేయదలచుకున్నప్పుడు దాన్ని కేవలం “అయిపో” అని మాత్రమే అజ్ఞాపిస్తాడు. అంతే, అది అయిపోతుంది. ప్రతి విషయానికీ సంబంధించిన సర్వాధి

కారాలు తన చేతిలో ఇముడ్చుకున్న ఆయన ఎంతో పరిశుద్ధుడు. ఆయన సన్నిధికే మీరంతా మరలిపోవలసి ఉంది.”

(యాసీన్ : 77-83)

وَاللّٰهُ اَنْتَبَكُمْ مِنَ الْاَرْضِ نَبَاتًا ۝ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيْهَا وَيُخْرِجُكُمْ اٰخِرًا ۝

“అల్లాహ్ మిమ్మల్ని భూమి నుండి చిత్రవిచిత్రంగా మొలిపించాడు, తరువాత ఆయన మిమ్మల్ని ఈ భూమిలోకే తిరిగి తీసుకుపోతాడు. మళ్ళీ దాని నుండే యెకాయెకి మిమ్మల్ని (అంతిమ దినం నాడు) బయటకు తీసి నిలబెడతాడు.” (నూహ్ : 17, 18)

ఇంకా ఈ లోకంలో దేవుని గుణగణాలు వెల్లడి కావటాన్ని చూసినవానికి, ఆయన శక్తినీ, వివేకంతో కూడిన అద్భుతాలను తెలుసుకున్న వాడికి ఇదో విచిత్ర వస్తువా?

اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَلَمْ يَعْزِبْ عَنْهَا شَيْۤءًا ۝

“ఏ దేవుడైతే ఈ భూమినీ, ఈ ఆకాశాన్నీ సృష్టించాడో, వాటినీ సృష్టించడంలో అలసిపోలేదో ఆ దేవుడు మృతులను తప్పకుండా బ్రతికించి లేపగల శక్తిని కూడ కలిగి ఉన్నాడనే విషయం వారికి తోచడం లేదా? ఎందుకు కలిగించలేదు? నిశ్చయంగా ఆయన ప్రతి దానినీ చేయగల శక్తి సామర్థ్యాలు కలవాడు.”

(అల్ అహ్ ఖాఫ్ : 33)

اَفَلَمْ يَنْظُرُوْا اِلَى السَّمٰوٰتِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنٰهَا وَرَزَقْنٰهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوْجٍ ۝ وَالْاَرْضَ مَدَدْنٰهَا وَالْقِيٰنَا فِيْهَا رَوٰسِي ۝ وَاَنْتَبْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ۝ تَبْصِيْرَةً وَّذِكْرًا لِّكُلِّ عَبْدٍ مُّبِيْبٍ ۝ وَنَزَّلْنَا مِنْ

السَّمَاءِ مَاءً مُبْرَكًا فَأَنْبَتْنَا بِهِ جَنَّتٍ وَحَبَّ الْحَصِيدِ ۝ وَالنَّخْلَ
بِاسْفُطٍ لَهَا طَلْعٌ نَضِيدٌ ۝ رِزْقًا لِلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلَدَةً مَيِّتًا
كَذَلِكَ الْخُرُوجُ ۝

“సరే, అయితే వారు తమపై ఉన్న ఆకాశం వైపు ఎన్నడూ చూడలేదా? మేము దానిని ఎలా నిర్మించి, అలంకరించామో? అందులో ఎలాంటి పగుళ్ళూ లేవు. మేము భూమిని పరిచాము. అందులో పర్వతాలను స్థిరపరిచాము. అందులో అన్ని రకాల మనోహరమైన వృక్షజాతులను మొలకెత్తించాము. (సత్యం వైపునకు) మరలే ప్రతిదాసునికి ఇవన్నీ కళ్ళు తెరిపించేవీ, గుణపాఠం నేర్పేవీ అయిన విషయాలు. ఆకాశం నుండి మేము శుభవంతమయిన నీటిని అవతరింపజేశాము. తరువాత దానిద్వారా తోటలనూ, పంట ధాన్యాలనూ, ఎంతో పొడవయిన ఖర్జూర వృక్షాలనూ పుట్టించాము. వాటికి పండ్లు గుత్తులు గుత్తులుగా కాస్తాయి. ఇది దాసులకు ఉపాధినిచ్చే ఏర్పాటు. ఈ నీటితో మేము మృతభూమికి ప్రాణం పోస్తాము. (మరణించిన మానవులు భూమి నుండి) లేవడం కూడ ఈ విధంగానే జరుగుతుంది.”

(ఖాఫ్ : 6-11)

نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَلِّونَ ۝ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ ۝ ءَأَنْتُمْ
تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ ۝ نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَمَا
نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ۝ عَلَىٰ أَنْ نُبَدِّلَ أَمْثَالَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ فِي مَا لَا
تَعْلَمُونَ ۝ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ۝ أَفَرَأَيْتُمْ
مَا تَحْرُثُونَ ۝ ءَأَنْتُمْ تَرْزَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ۝ لَوْ نَشَاءُ
لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ۝ إِنَّا لَمَغْرُمُونَ ۝ بَلْ نَحْنُ

مَحْرُومُونَ ۝ أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ ۝ ءَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ
 الْمَزْنِ أَمْ نَحْنُ الْمُنزِلُونَ ۝ لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أَجَاجًا فَلَوْلَا
 لَا تَشْكُرُونَ ۝ أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ۝ ءَأَنْتُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا
 ۝ أَمْ نَحْنُ الْمُنشِئُونَ

“మేము మిమ్మల్ని సృష్టించాము, మరెందుకు మీరు ఈ విషయాన్ని ధృవీకరించరు? ఎప్పుడైనా మీరు ఇలా ఆలోచించారా, మీరు విడిచే ఈ రేతస్సుతో బిడ్డను మీరు తయారుచేస్తారా లేక దానిని సృష్టించేవారము మేమా? మేము మీ మధ్య మరణాన్ని విభజించాము, మీ రూపాలను మార్చివేసి, మీరు ఎరుగని మరేదైనా రూపంలో మిమ్మల్ని సృష్టించే విషయంలో మేము అశక్తులము కాము. మీ మొదటి పుట్టుకను గురించి మీకు తెలిసే ఉంది. మరెందుకు మీరు గుణపాఠం నేర్చుకోరు? ఎప్పుడైనా మీరు ఇలా ఆలోచించారా, మీరు వాడే ఈ విత్తనాలతో పొలాలను మీరు పండిస్తారా? లేక వాటిని పండించే వారము మేమా? మేము తలచుకుంటే ఈ పంట పొలాలను పొట్టుగా చేసివేస్తాము. అప్పుడు మీరు, “మేము చాలా నష్టంలో పడిపోయామని, అసలు మా అదృష్టమే కాలిపోయిందని రకరకాలుగా మాటలు చెప్పుకుంటారు” ఎప్పుడైనా మీరు కళ్ళు తెరచి చూశారా; మీరు త్రాగే ఈ నీటిని మేఘాల నుండి మీరు కురిపించారా లేక దానిని కురిపించే వారము మేమా? మేము తలచుకుంటే దానిని ఎంతో ఉప్పుగా ఉండేలా చేయగలము. అలాంటప్పుడు మీరు కృతజ్ఞులై ఎందుకు ఉండరు? మీరు రాజేసే అగ్నిని గురించి ఎప్పుడైనా ఆలోచించారా? దానికి సంబంధించిన వృక్షాన్ని మీరు సృష్టించారా లేక దానిని సృష్టించిన వారము మేమా?”

(అల్ వాఖిఅహ్ : 57 - 72)

أَيْحَسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى ۝ أَلَمْ يَكُنْ نُطْفَةً مِّنْ مَّنِيِّ
 يُمْنَىٰ ۝ ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ۝ فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ
 الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ۝ أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ ۝

“మానవుడు తనను విచ్చలవిడిగా వదలిపెట్టడం జరుగుతుందని భావిస్తున్నాడా? అతడు (తల్లి గర్భంలో) కార్చబడిన నీచమయిన ఒక నీటి బిందువు కాడా? తరువాత అతడు ఒక నెత్తుటి ముద్దగా మారాడు, ఆ తరువాత అల్లాహ్ అతని శరీరాన్ని తయారుచేశాడు; ఆపై అతని అవయవాలను రూపొందించాడు, అటుపై దాని నుండి స్త్రీ పురుషుల రెండురకాల (జాతుల)ను సృష్టించాడు. అలాంటప్పుడు, ఆయన మరణించినవారిని మళ్ళీ బ్రతికించ లేదా?”

(అల్ ఖియామహ్ : 36 - 40)

ఈ లోకంపై సాలోచనాభరిత దృష్టిని సారించడం వల్ల ఈ సృష్టి సముదాయాన్ని సమగ్రంగా, దాని భాగాలను ఒక్కొక్కటిగా లక్ష్యంతో కూడుకున్న వని గ్రహించిన మానవుడి అంతరంగం, అతడి గంభీర అంతరజ్ఞానం, ఈ లోకం తర్వాత మరో లోకం, ఈ జీవితం తర్వాత మరో జీవితం, ఉండి తీరాలి అని స్వయంగా సాక్ష్యమిస్తుంది. ఇంకా అది, ఈ లోకం మరియు ఈ జీవితానికి తతిమ్మా భాగం కావాలి. అందులో ఈ జీవితపు కర్మల ఫలితాలు వెల్లడి కావాలి. ఈ లోకం, ఈ జీవితం గనక లేకపోయినట్లయితే మానవుణ్ణి సృజించడం అనేది ఒక పనికిమాలిన కార్యం మరియు ఈ జీవిత కారణానా లక్ష్యరహితంగా ఎటువంటి ఉద్దేశ్యం లేకుండానే సృష్టించబడినట్లవుతుంది. అందుచేతనే అల్లాహ్ మానవుడి గంభీర స్వభావాన్ని సంబోధించి అడుగుతున్నాడు :

أَيْحَسِبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى

“మానవుడు తనను విచ్చలవిడిగా వదలిపెట్టడం జరుగుతుందని భావిస్తున్నాడా?”
(అల్ ఖియామహ్ : 36)

أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ

“మేము మిమ్మల్ని వృధాగానే పుట్టించామనీ, మా వైపునకు మీరు ఎన్నడూ మరలి రావటమనేది జరుగదని భావించారా?”
(అల్ మూమినూన్ : 115)

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا

“మేము ఈ ఆకాశాన్నీ, ఈ భూమినీ వాటి మధ్య ఉన్న ఈ ప్రపంచాన్ని వృధాగా సృష్టించలేదు.”
(సాద్ : 27)

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ

“ఈ ఆకాశాన్నీ, ఈ భూమినీ, వాటి మధ్య ఉన్న వస్తువులనూ మేము వినోదం కోసం సృష్టించలేదు సుమా!”
(అద్ దుఖాన్ : 38)

భూమి, ఆకాశం ఇంకా వాటిలోని అపూర్వ వస్తువులను పరిశీలించి నందువల్ల మానవుడి ఆంతర్యం, స్వయంగా సాక్ష్యమిస్తుంది. ఇంకా స్వయంగా అతడి నోరు దానిని అంగీకరిస్తుంది.

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ
لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ۝ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ
جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ رَبَّنَا مَا
خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ۝ رَبَّنَا إِنَّكَ مَن
تُدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْرَجْتَهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

“భూమీ ఆకాశాల సృష్టిలో రేయింబవళ్ళు ఒకదాని తరువాత ఒకటి రావడంలో, నిల్చున్నా, కూర్చున్నా పరుండినా అన్ని వేళలా అల్లాహ్ ను స్మరించేవారున్నూ, భూమీ ఆకాశాల నిర్మాణం గురించి చింతన చేసేవారున్నూ అయిన వివేకవంతులకు ఎన్నో సూచనలు ఉన్నాయి. (వారు అప్రయత్నంగా ఇలా అంటారు) ప్రభూ! ఇదంతా నీవు వ్యర్థంగా, లక్ష్యరహితంగా సృష్టించలేదు. నీవు పరిశుద్ధుడవు కాబట్టి నిష్ఫల కార్యాలు చెయ్యవు. కనుక ప్రభూ! మమ్మల్ని నరక యాతన నుండి కాపాడు. నీవు ఎవడినైతే నరకంలో పడవేస్తావో వాణ్ణి వాస్తవానికి అధోగతికి, అవమానానికి గురిచేసినట్లే. ఇక ఇటువంటి దుర్మార్గులకు సహాయం చేసేవాడెవడూ ఉండడు.” (ఆలి ఇమ్రాన్ : 190 - 192)

పరలోకంపై విశ్వాసం - దాని గుణాలు

ఒక శాశ్వతమైన, విశ్వసనీయమైన విశ్వాసం, ఎటువంటి దోషమూ లేని ఒక విత్తనం లాంటిది. మనోభూమిలో ఈ విత్తనం నాటబడినప్పుడు, భూమి దానిని స్వీకరించి, ఆ తర్వాత దానికి నీరు అందించబడి, సపర్యలు కూడ చేయబడితే ఆ విత్తనం నుండి పచ్చదనంతో కళకళలాడే ఒక మొలక పుట్టుకువస్తుంది. తరువాత అది ఒక వృక్షరూపం దాలుస్తుంది. అది పూర్తి జీవితాన్ని తన నీడలోకి తీసుకుంటుంది.

పరలోక విశ్వాసం కూడ ఒక విత్తనమే. దాని స్వీయగుణాలు ఉంటాయి. దానికి సరయిన విధంగా స్వాభావికమయిన వృద్ధి వికాసాలు జరిగినప్పుడు, నడవడి, కర్మలు, గుణగణాలు మాటామంతీ ఏదీ కూడ దాని ప్రభావాన్నుంచి బయటపడదు. ఒక పరలోక విశ్వాసి మరియు పరలోక తిరస్కారి జీవితాలలో, గుణగణాలలో వివిధ విత్తుల నుండి పుట్టిన చెట్ల కొమ్మలు, ఆకులు, పూవులలో ఉండే వ్యత్యాసమే ఉంటుంది. పరలోక విశ్వాసి స్వభావం, మనో వైఖరి అతడి బుద్ధి వగయిరాలన్నీ పరలోక తిరస్కారికన్నా భిన్నంగా ఉంటాయి. ఈ రెండు

పరస్పర విరుద్ధమూసలు, వీటి నుండి బొత్తిగా విరుద్ధమైన మనస్తత్వాలు బయటపడతాయి.

ఈ ఇద్దరిలో సైద్ధాంతిక మరియు కేంద్రీయపరమైన వ్యత్యాసం ఏమంటే, పరలోక విశ్వాసి వెంటనే దొరికే ప్రతిఫలం కన్నా, పరలోక ప్రతిఫలాన్ని, నగదుకన్నా అరువును, నశించిపోయే సంతోషం కన్నా శాశ్వతమైన హాయిని కోరుకుంటాడు. దివ్య ఖుర్ఆన్ ఇటువంటి సైద్ధాంతిక వ్యత్యాసాన్ని తన ఆయత్లలో పలుమార్లు స్పష్టం చేసింది. ప్రముఖంగా దాన్ని వివరించింది. ఐహిక ప్రపంచాన్ని అది త్వరగా లభించేది అని అంటోంది. మరణానంతర జీవితాన్ని పరలోకం అంటోంది. ఈ రెండింటి నుండి ఎంపిక చేసుకునే అనుమతినిస్తోంది.

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَلْمُومًا مَدْحُورًا وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا

“(ఈ లోకంలో) తక్షణ లాభాలను కోరుకునే వాడికి ఇక్కడే వాటిని మేము ఇచ్చివేస్తాము. ఎవరికి ఎంత ఇవ్వదలచుకున్నామో అంతమేరకు, తరువాత అతని జాతకంలో నరకం వ్రాసేస్తాము. అందులో అతడు దహింపబడతాడు, దూషింపబడినవాడై, కారుణ్యానికి దూరమైనవాడై. పరలోకాన్ని కోరుకుని దానికై కృషి చెయ్యవలసిన విధంగా కృషి చేసేవాడు గనక అయితే, పైగా అతడు విశ్వాసిగా కూడా అయివుంటే - అటువంటి ప్రతి వ్యక్తి కృషి గుర్తింపబడుతుంది.” (బనీ ఇస్రాయీల్ : 18, 19)

ఈ రెండూ విభిన్న రకాల భూములు. ఒక భూమిలో ఇప్పుడు గింజలు నాటి పరలోకంలో పంటను కోయాలి. రెండవ భూమిలో ఇప్పుడే గింజలు నాటి ఇప్పుడే పంటను కోసుకోవచ్చు. దివ్య ఖుర్ఆన్ ఈ రెండు భూములను గురించి ప్రస్తావించిన చోటే ఒక గొప్ప సున్నిత వ్యత్యాసాన్ని ఉంచింది. పరలోక

భూమిని కోరేవానికి మేము అందులో సమృద్ధిని ప్రసాదిస్తాము. ఇహలోక భూమిని కోరేవానికి మేము అతనికి దానిలో నుండి ఇస్తాము అని సెలవియ్యబడింది. అంటే ఒకదాని ఫలితం వెంటనే ప్రకటించబడుతుంది. రెండవదాని ఫలితం కోసం వేచియుండవలసి వస్తుంది.

مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ. وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ

“పరలోకపు పంటను ఎవడు కోరుకుంటాడో, మేము అతనికై ఆ పంటను వృద్ధిపరుస్తాము. ఇహలోకపు పంటను ఎవడు కోరుకుంటాడో, మేము అతనికి ఇహలోకం లోనిది మాత్రమే ఇస్తాము. కాని పరలోకంలో మాత్రం ఏ వాటా వుండదు.”

(ఘూరా : 20)

పరలోక తిరస్కారి అయినవాడి తొందరపడే, వెంటనే ఫలితాన్ని కోరుకునే మనస్తత్వం గురించి స్పష్టంగా చెప్పడం జరిగింది.

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَتَذُرُونَ الْآخِرَةَ

“ఎంతమాత్రం కాదు, అసలు విషయం ఏమిటంటే, మీరు త్వరగా లభ్యమయ్యే, వస్తువుల పట్ల (అంటే ఇహలోకం పట్ల, వ్యామోహం పెంచుకుంటున్నారు, పరలోకాన్ని విస్మరిస్తున్నారు.”

(ఖియామ : 20, 21)

إِنَّ هَؤُلَاءِ يُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَيَذُرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا تَلَا

“వారైతే తొందరగా లభించే దానిని (ప్రపంచాన్ని) ప్రేమిస్తున్నారు. మున్నూడు రానున్న భారమైన దినాన్ని విస్మరిస్తున్నారు.”

(అద్ దక్షా : 27)

వీరి గురించే చెప్పబడింది :

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَذَا
 الْأَذْنَى، وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِنْ يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِثْلَهُ يَأْخُذُوهُ،
 أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِيثَاقُ الْكِتَابِ أَنْ لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ
 وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالِدَارُ الْأُخْرَى خَيْرٌ لِلَّذِينَ يُتَّقُونَ أَفَلَا
 تَتَعَلَّمُونَ

“ఆపై పూర్వపు తరాల తరువాత అయోగ్యులైన వారు వారికి వారసులయ్యారు. వారు దైవగ్రంథానికి వారసులై కూడా తుచ్చమైన ఐహిక ప్రయోజనాలను సేకరిస్తున్నారు. పైగా ఇలా అంటారు, “మేము క్షమింపబడతామని ఆశిస్తున్నాము.” ఆ ఐహిక సంపద ముందుకు వస్తే, మళ్ళీ దానిని వారు తటాలున అందుకుంటారు, సత్యమైన దానినే అల్లాహ్ పేరుతో పలకాలని వారి నుండి గ్రంథ ప్రమాణం తీసుకోవటం జరగలేదా? గ్రంథంలో వ్రాయబడి ఉన్నదానిని స్వయంగా వారే చదివారు. పరలోక నివాసం దైవభక్తి పరాయణులకు మాత్రమే మేలయినది. మీరు ఈ మాత్రపు విషయాన్ని అర్థం చేసుకోలేరా?”

(అల్ ఆరాఫ్ : 169)

ఇద్దరి దృక్పథాలలోనూ, ఆశయంలోనూ వ్యత్యాసం ఉంటుంది :

فَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ ۚ وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

“వారిలో కొందరు, మా ప్రభూ! మాకు ఈ లోకంలోనే అన్నీ ప్రసాదించు” అని ప్రార్థిస్తారు. అలాంటి వారికి పరలోకంలో ఏ భాగమూ లేదు. ఇంకా కొందరు ఈ విధంగా ప్రార్థిస్తారు,

“మా ప్రభూ! ఇహలోకంలోనూ, పరలోకంలోనూ మాకు మంచిని ప్రసాదించు. మమ్మల్ని నరకయాతన నుండి కాపాడు.”

(అల్ బఖర : 200, 201)

జీవితం మరియు ప్రపంచం గురించి ఇద్దరి భావం, దృక్పథం పరస్పరం ఒకదానితో మరొకటి సూత్రప్రాయంగా భిన్నమైనవి. ఒకరు అంటారు :

يَقَوْمِ إِنَّمَا هِيَ هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا مَتَاعٌ وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ

“నా జాతీయులారా! ఈ ప్రాపంచిక జీవితం తాత్కాలికం, శాశ్వత నివాస స్థలం పరలోకమే.” (అల్ మూమిన్ : 39)

మరొకరు అంటారు :

إِنَّ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَى وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ

“ఇహలోక జీవితం తప్ప మరొక జీవితం లేనే లేదు. మనం ఇక్కడే జీవిస్తాము. ఇక్కడే మరణిస్తాము. మనం ఎంతమాత్రం తిరిగి లేవబడము.” (అల్ మూమినున్ : 37)

పరలోక విశ్వాసంతో పాటు, అహంకారం, పెద్ద మనిషిగా చలామణి కావాలన్న ఆపేక్ష ఇంకా భువిలో కల్లోలం, వేర్పాటు ధోరణుల పట్ల ఆపేక్ష కలసి ఉండలేవు. ఈ లక్ష్యాలకు, నైతికతకు ఈ విశ్వాసపు స్వభావంతో ఎటువంటి సముచితత్వమూ లేదు. అల్లాహ్ స్పష్టం చేశాడు :

بَلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا، وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ

“ఇక, పరలోక గృహాన్ని మేము భూమిపై తమ పెద్దరికాన్ని కోరుకోని వారికీ, కల్లోలాన్ని సృష్టించగోరని వారికీ ప్రత్యేకించి

ఉంచుతాము. మేలైన పరిణామం మాత్రం భయభక్తులు కలవారికే.” (అల్ ఖసస్ : 83)

అందువల్లే, ఒక పరలోక విశ్వాసి జీవితంలో వ్యక్తిగత పెద్దరికపు ఆపేక్ష జనించదు. అతనిలో రాజ్యము, అధికారము చేతిలో ఉన్న సమయంలో కూడ, దైవదాస్యం వేడుకునే ఆపేక్ష అతనిలో నశించవు. పైగా అతని ఔన్నత్యం ఎంతగా పెరుగుతుందో అంతగానే అతని మెడ విధేయతతో వాలిపోతుంది. అతడికి బలమూ కలిమీ లభించినపుడు ఒక పరలోక తిరస్కారి (ఖారూన్) లాగా విర్రవీగడు.

هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي ءَ اشْكُرْ اِمَّا كَفَرْتُ

“ఇదంతా నా నైపుణ్యం, నా తెలివితేటల ద్వారా లభించింది” అని పలకడు. ఒక దైవభక్తిపరుడు, పరలోక విశ్వాసి (సులైమాన్ -అలై) లా అంటాడు.

“ఇది నా ప్రభువు అనుగ్రహం, నేను కృతజ్ఞతలు తెలుపుతానో లేక కృతఘ్నుడనై పోతానో పరీక్షించడానికి ఆయనే ఇలా చేశాడు.”

(అన్ నఫ్ల : 40)

అతడు తన చేతుల్లో విశాలత పొంది తన సామ్రాజ్యం విస్తరించి ఉన్నప్పుడు, ఒక దైవ ధిక్కారి అయిన చక్రవర్తి (ఫిరౌన్) లా ఇలా పలకడు :

الَيْسَ لِي مَلِكٌ مِّمَّنْ وَهَذِهِ الْاَنْهَارُ تَجْرِي مِنْ تَحْتِي
اِرْرَمَنْ اَشَدُّ مِنْ اَقْوَمٍ

“ఏమిటి, ఈజిప్టుపై అధికారం నాదికాదా? ఈ నదులు నా కాళ్ళ క్రింద ప్రవహించడం లేదా?”

నాకన్నా బలవంతుడెవడున్నాడు? అని కాక, స్తోత్రంతో నిండి ఉన్న ఒక చక్రవర్తి అయిన ప్రవక్త హృదయం, కృతజ్ఞతతో తొడిగినలాడుతుంది. అతడు అప్రయత్నంగా అంటాడు,

رَبِّ أَوْزَعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَى
وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي
عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ

“ప్రభూ! నన్ను అదుపులో ఉంచు, నీవు నాకూ, నా తల్లి దండ్రులకూ చేసిన ఉపకారానికి నేను నీకు కృతజ్ఞతలు తెలుపుతూ ఉండేందుకు, నీకు నచ్చిన మంచి పనులు చేస్తూ ఉండేందుకు. నీ కారుణ్యంతో నన్ను సజ్జనులైన నీ దాసులలో చేర్చు.”

(అన్ నమ్ : 19)

అతడు ఈ లోకపు అధికారంతో సంతృప్తుడై సరిపెట్టుకోడు, అసలు గౌరవం, పరలోక గౌరవమే అని, అసలు సంపద దేవుని నిజదాస్యపు సంపద అని అతనికి తెలుసు. అందువలన అతడు దేవుని అనుగ్రహాలకు కృతజ్ఞతతో పాటు అతడు కోరే ఆఖరి వస్తువు ప్రపంచం నుండి ఒక నిజమైన విధేయుని వలె ప్రపంచాన్నుండి లేచి దేవుని సజ్జనులైన దాసులలో చేరిపోవాలన్నదే. హజ్రత్ యూసుఫ్ (అలై) అన్నారు :

رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ أَنْتَ وَلِيَّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۗ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا
وَ الْحَقِّنِي بِالصَّالِحِينَ

“నా ప్రభూ! నీవు నాకు అధికారాన్ని ప్రసాదించావు. మాటల లోతును అందుకోవటం నేర్పావు. భూమ్యాకాశాల నిర్మాతా! నీవే ఇహపర లోకాలలో నాకు సంరక్షకుడవు. నేను ఇస్లాం ధర్మంలో ఉన్న స్థితిలోనే నా జీవితాన్ని సమాప్తం చెయ్యి. చివరకు నన్ను సజ్జనులలో కలుపు.”

(యూసుఫ్ : 101)

పరలోక విశ్వాసి ప్రపంచంలో జరిగే పరాభవం కన్నా పరలోకం మరియు హషర్ మైదానంలో జరిగే పరాభవానికి ఎక్కువ భయపడతాడు. దాన్ని తలచు కుంటేనే కంపించిపోతాడు. హజ్రత్ ఇబ్రాహీం (అలై) దుఆ చేశారు,

لَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ۝ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ۝ إِلَّا مَنْ آتَى
 اللَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

“దేవా! మానవులందరూ బ్రతికింపబడే రోజున నన్ను అవమానం పాలు చేయకు. అప్పుడు సంపదవల్ల గానీ, సంతానం వల్లగానీ, ఏ లాభమూ కలగదు; ఏ వ్యక్తి అయినా మంచి మనస్సుతో అల్లాహ్ సాన్నిధ్యంలో హాజరైతే తప్ప.”

(అష్ షుఅరా : 87-89)

విశ్వాసి దుఆ

رَبَّنَا أَنْتَ مَنْ تَدْخِلُ النَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ۝
 وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ

“నీవు ఎవడినైతే నరకంలో పడవేస్తావో వాణ్ణి వాస్తవానికి అధోగతికీ, అవమానానికి గురిచేసినట్లే. ఇక ఇటువంటి దుర్మార్గులకు సహాయం చేసే వాడెవడూ ఉండదు. ప్రళయం నాడు మమ్మల్ని పరాభవానికి గురి చెయ్యకు. నిస్సందేహంగా నీవు నీ వాగ్దానాలకు భిన్నంగా వ్యవహరించవు.”

(అలి ఇమాన్ : 192 - 194)

దీని ఫలితంగా పరలోకంలో లభించే శాశ్వత శిక్ష, హషర్ మైదానంలో ఎదురయ్యే అవమానం, పరాభవాల కన్నా ప్రపంచంలో లభించే అత్యంత బాధాకరమైన యాతనకు, అత్యంత గొప్ప అవమానం, అప్రప్రథకు ప్రాధాన్యత నిస్తాడు. ఆ భయం వల్లనే అటువంటి దారుణ బాధను సహించడమే కాక, కొన్ని సందర్భాలలో తన పాపాల్ని వ్యక్తపరచి బాధను కొని తెచ్చుకుంటాడు.

ప్రవక్త పదవీ కాలంలో ఒక ముస్లిం పురుషుడు ‘మా అజ్’ మరియు ఒక ముస్లిం స్త్రీ ‘గామదియ’ పలుమార్లు తమ తప్పిదాల్ని ప్రకటించి తమను ప్రపంచంలోనే శిక్షించి, పరలోకంలో తమపై మచ్చ పడకుండా, నరకం నుండి

రక్షించబడేలా చేయమని కోరారు. దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ఉపేక్ష వహించారు. కాని వాళ్ళు పదే పదే ఎదుటకు వచ్చి తమను శిక్షించవలసిందిగా అభ్యర్థించారు. ఆ సంఘటన వైనం ఇలా ఉంది : “అబ్దుల్లా బిన్ బరీదా తమ తండ్రి నుండి ఉల్లేఖించారు : ఒకరోజు మాఅజ్ బిన్ మాలిక్ అస్లమా దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం సమక్షంలో హాజరయి ఇలా విన్నవించుకున్నారు, “దైవప్రవక్తా! నేను నాపై గొప్ప దౌర్జన్యం చేసుకున్నాను. అంటే నా వలన వ్యభిచార పాపం జరిగిపోయింది. కాబట్టి నాకు శిక్ష విధించి నన్ను పవిత్రుణ్ణి చెయ్యండి” దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ఆ రోజు అతణ్ణి వాపసు పంపించారు. మరునాడు అతను మళ్ళీ వచ్చాడు, తిరిగి అదే అభ్యర్థన, “దైవప్రవక్తా! నా వల్ల వ్యభిచారం జరిగిపోయింది.” ఆయన (సల్లం) రెండోసారి కూడ అతణ్ణి తిప్పి పంపారు. అతడి వంశస్థులను పిలిపించి, “మాఅజ్ మానసిక స్థితిలో ఏదైనా తేడా లేక లోపం కలిగిందేమో మీకు తెలుసా? అతడి మతిగాని చలించలేదు కదా!” అని అడిగారు. వాళ్ళు బదులిచ్చారు, “మాకు తెలిసినంతవరకు, అతణ్ణి బుద్ధి, తెలివితేటల పరంగా మంచి వాళ్ళలోని వాడిగానే భావిస్తున్నాము.” మాఅజ్ మూడోసారి ప్రవక్త (సల్లం) సమక్షంలో హాజరయ్యారు. “ప్రవక్త సల్లం అతణ్ణి అతడి తెగవారి దగ్గరకు పంపి అతడి గురించి దర్వాపు జరిపించారు. “మా దృష్టిలో అతడికి ఏదయినా రోగంగానీ, అతడి బుద్ధిలో ఎటువంటి లోపం గానీ లేవు” అని వారు తెలిపారు. తిరిగి నాలుగోసారి వచ్చినపుడు ఆయన కోసం ఒక గొయ్యి త్రవ్వించారు. ప్రవక్త (సల్లం) ఆదేశంతో ఆయన్ని రాళ్ళతో కొట్టి చంపించారు. తరువాత గామదియ (స్త్రీ) వచ్చి వేడుకుంది, “దైవప్రవక్తా! నేను వ్యభిచారానికి పాల్పడ్డాను, కనుక శిక్ష విధింపచేసి నన్ను పవిత్రురాల్నిగా చేయించండి”. ప్రవక్త (సల్లం) ఆమెను తిప్పి పంపించారు. మరునాడు ఆమె తిరిగి వచ్చి అభ్యర్థించింది, “ప్రవక్తా! నన్ను ఎందుకు వాపసు పంపారు? బహుశా మీరు నన్ను (అనుమానం, సందేహం కారణంగా) మాఅజ్ను వాపసు పంపిన విధంగానే తిప్పి పంపారేమో! దైవసాక్షి! నేనిప్పుడు గర్భవతిని కూడాను.” దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం పలికారు, “అలా అయితే ఇప్పుడు శిక్ష

విధించడం కుదరదు. కనుక ప్రస్తుతానికి వెళ్ళిపో. ప్రసవం అయ్యేవరకు ఆగు. ఉల్లేఖకుడు తెలియజేస్తున్నాడు, “ఆమెకు పిల్లవాడు పుట్టాడు. ఆ పిల్లవాణ్ణి ఒక గుడ్డలో చుట్టి తీసుకు వచ్చింది, ఇదిగో ఈ పిల్లవాడు నాకు పుట్టాడు. (ఇక నాకు శిక్ష విధింపచేయండి) అని విన్నవించుకుంది. ప్రవక్త సల్లం పలికారు, “లేదు, వెళ్ళు, ఇతడికి పాలుపట్టు, రొట్టె ముక్క తినగలిగే స్థితికి వచ్చినపుడు రా.” తరువాత పిల్లవాడు పాలు మానివేసి అన్నం తినసాగినపుడు, అతణ్ణి తీసుకుని ఆ స్త్రీ తిరిగి ప్రవక్త (సల్లం) వద్దకు వచ్చింది. చేతిలో ఒక రొట్టె ముక్క ఉంది. దైవప్రవక్త! ఇప్పుడు వీడి పాలు మాన్పించాను. వీడు అన్నం తింటున్నాడు. (కాబట్టి ఇప్పుడు నాకు శిక్ష విధించండి) అని కోరింది. దైవప్రవక్త (సల్లం) ఆ పిల్లవాణ్ణి ముస్లింలలో ఒక వ్యక్తికి అప్పగించారు. తరువాత దైవప్రవక్త (సల్లం) ఆదేశంపై గుండెలోతు గొయ్యి త్రవ్వబడింది. అందులో ఆమెను ఛాతివరకు పూడ్చారు. ఆమెను ప్రజలు రాళ్ళతో కొట్టి చంపారు. ఆమెను రాళ్ళతో కొట్టిన వారిలో ఖాలిద్ బిన్ వలీద్ కూడ ఉన్నారు. ఆయన ఒక రాయితో ఆమె తలపై కొట్టారు. అప్పుడు కారిన రక్తం చుక్కలు ఖాలిద్ ముఖంపై కూడ కొన్ని పడ్డాయి. ఆయన ఆ స్త్రీని తిట్టడం ఆరంభించారు. అది విన్న ప్రవక్త సల్లం ఖాలిద్ తో అన్నారు, “ఆమెను తిట్టమాకు. ఎవరి అధీనంలో అయితే నా ప్రాణాలు ఉన్నయ్యో, ఆయన సాక్షి! ఆమె ఎటువంటి పశ్చాత్తాప ప్రకటన (తౌబా) చేసిందంటే, అధర్మంగా పన్ను వసూలు చేసేవాడు గనుక ఇటువంటి తౌబా చేస్తే క్షమించివేయబడతాడు.” తరువాత ప్రవక్త (సల్లం) ఆదేశంతో ఆమె జనాజాకు నమాజ్ చేయబడి, ఆమెను పూడ్చిపెట్టడం జరిగింది. (సహీహ్ ముస్లిం - శిక్షల పుస్తకం)

కేవలం ఐహిక పూజారి, పరలోక తిరస్కారి అయిన వాడి దృష్టిలో ఒక మనిషి ఎవరికీ తెలియని తన రహస్యమైన పాపాన్నీ వెల్లడించి, ఎటువంటి అవసరం లేకుండానే తన శరీరాన్ని శిక్షకు గురిచేయడం వర్తి మూర్ఖత్వం మరియు పిచ్చిపని. కాని ఒక విశ్వాసి దృక్పథం కన్నా వివేకవంతమైన పని మరొకటి ఏదీ లేదు. పరలోక శిక్షకన్నా, ఇహలోక శిక్షను సహించడం అంటే అతడి దృష్టిలో పరలోక శిక్ష బాగా తీవ్రమైన శిక్ష, మరియు సుదీర్ఘమయిన

శిక్ష. ఎక్కువ అవమానకరమైనది. ఎంతో యాతనతో కూడుకున్నది, కఠినమైనదీను.

وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَىٰ

ఇక పరలోక శిక్ష అయితే ఎక్కువ కఠినమైనది. ఎక్కువ కాలం ఉండేదీనూ. (తాహ్ : 127)

وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَخْزَىٰ

“పరలోక శిక్ష అయితే దీనికంటే కూడ ఎంతో అవమాన కరమైనది.” (హమీమ్ అస్సజ్జీదహ్ : 16)

وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ وَمَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ

“పరలోక శిక్ష దీనికంటే కూడ ఎంతో కఠినంగా ఉంటుంది. వారిని దేవుని నుండి రక్షించే వాడెవడూ లేడు.”

(అబ్రాద్ : 34)

ఇంకా ఈ విశ్వాసం పర్యవసానంగా మనిషి ఏకాంతంలో ఉన్నా, పదిమందిలో ఉన్నా ఒకేవిధంగా చట్టానికి లోబడి జాగ్రత్తపహించి దైవభక్తిపరుడిగా ఉంటాడు. అతన్ని కనిపెట్టేవాడూ, ప్రశ్నించేవాడూ ఎవరూ లేనిచోట కూడా అతనివల్ల సద్గుణనకు, నిజాయితీకి వ్యతిరేకమైన పని ఏదీ జరగదు.

మద్యం విజయం సందర్భంగా యుద్ధప్రాప్తిగా ఈరాస్ చక్రవర్తుల లక్షలాది రూపాయల విలువైన తివాచీ ప్రజల చేతికి చిక్కింది. దానిని భద్రంగా సేనానాయకుడి వద్దకు చేర్చడం జరిగింది. అదేవిధంగా ఒక సాధారణ సైనికునికి కిస్రా (అరబ్బేతర బాదుషా)కు చెందిన బంగారపు కిరీటం లభించగా దానిని కూడ అతడు సేనానాయకుడికి అందజేసాడు. హజ్రత్ సాద్ ఈ సామానును హజ్రత్ ఉమర్ (రజి)కు పంపినప్పుడు ఆయన దానిని యుద్ధప్రాప్తి సామగ్రిలో చూసినప్పుడు అప్రయత్నంగా ఆయన నోట ఈ మాటలు వెలువడ్డాయి, “ఈ విలువైన వస్తువులను ముట్టుకోనివారి సంకల్పాలలో భేదం కలుగలేదు. నిశ్చయంగా వారు సత్పురుషులు.”

పరలోక విశ్వాసం మరియు నమ్మకం వలన కలిగే ఒక మానసిక ప్రభావం ఏమంటే అటువంటి వారిలో ప్రాపంచిక బాధల్ని, జీవితంలోని ఇబ్బందులు, అపజయాల్ని సహించగల గొప్ప శక్తి జనిస్తుంది. పరలోక తిరస్కారిలో అది జనించదు.

కేవలం ఈ జీవితం మాత్రమే కాదనీ, దీని తర్వాత మరో జీవితం ఉందనీ, అది శాశ్వతమైనదనీ, పారలౌకికమైందనీ, అది ఈ జీవిత చట్టాలు, పరస్థితులకు లోబడి ఉండలేదని అతడు నమ్మకం కలిగి ఉంటాడు. అతడే గనక విశ్వాసి అయితే, సదాచరణ కలిగివుంటే అతడి కష్టాలన్నింటికీ అక్కడ ప్రతిఫలం లభిస్తుందని, ఈ మూన్నాళ్ళ జీవితం ఎలాగోలా గడచిపోతుందని అతడికి నమ్మకం ఉంటుంది. తర్వాత అక్కడ అతనికి దాని ధ్యాసే ఉండదు.*

ఇంకా పరలోక విశ్వాసం, దైవదర్శన ఆకాంక్ష, స్వర్గం పట్ల ఆసక్తి మనిషిలో బలిదానానికి మాత్రమే కాక తనను తాను మరచిపోయేలా చేస్తుంది. ఎటువంటి మత్తు ఆవరింపచేస్తుందంటే, అది ఇతర ఉపాయాలు ఇంకా ఇతర విధానాల వల్ల సాధ్యం కాదు. విశ్వాసి తన ప్రాణాన్ని ఒక అమ్ముడుబోయిన వస్తువుగా భావిస్తాడు. దాని విలువ అతడికి స్వర్గం రూపంలో లభిస్తుంది.

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ
فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ

“యదార్థం ఏమిటంటే, అల్లాహ్ విశ్వాసుల నుండి వారి ప్రాణాలనూ వారి సంపదలనూ స్వర్గానికి బదులుగా కొన్నాడు, వారు అల్లాహ్ మార్గంలో పోరాడుతున్నారు. చంపుతారు, చస్తారు.”

(అత్ తౌబా : 111)

* అందుచేతనే ఆత్మహత్యల సంఘటనలు పాశ్చాత్య దేశాలలో కన్నా ఇస్లామీ దేశాలలో బహు అరుదు. అది కూడ పాశ్చాత్య నాగరికత, విద్యాబోధన, భౌతికపరత్వం, ఐహిక ప్రీయత్వం, పరలోక తిరస్కారాన్ని జనింపజేయడమో లేక పరలోక భావనను మసకబారచేసిన చోట్లలోనే ఆత్మహత్యల సంఘటనలు చోటు చేసుకున్నాయి.

ఈ విశ్వాసం ముస్లింలలో ప్రాణత్యాగం చెయ్యడానికి ఉత్సుకతను, ఇస్లాం కోసం ప్రాణాలర్పించేందుకు సిద్ధపడటానికి ప్రేరేపిస్తుంది. ఇందుకు ఎటువంటి ఉదాహరణా దొరకదు. ముస్లిం గ్రంథంలోని ఉల్లేఖనం ఇలా ఉంది. శత్రు సమక్షంలో హజ్రత్ అబూ మూసా అప్సలీ (రజి) దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం తెలిపారని తెలియజేశారు, “స్వర్గ ద్వారాలు కరవాలాల ఛాయల క్రింద ఉన్నాయి.” అందోకనా మనస్సుడైన ఒక వ్యక్తి చినిగిన పాత దుస్తులు ధరించి ఉన్నాడు లేచి నిలబడ్డాడు. ఓ అబూ మూసా! దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం చెప్పగా నీవు విన్నావా? అని ప్రశ్నించాడు. ఆయన “అవును” అని జవాబిచ్చారు. అతడు తన మిత్రుల వైపు తిరిగి వెళ్లాడు, “నా సలామ్ను స్వీకరించండి, నేను సెలవు తీసుకుంటున్నాను” అంటూ ఒరను రెండు ముక్కలు చేసి నేలపై విసిరేశాడు. కరవాలం చేతబూని శత్రువుల మధ్యకు దూసుకు పోయాడు. దైవమార్గంలో ప్రాణాలర్పించాడు. దైవప్రవక్త సల్లల్లాహు అలైహి వ సల్లం ఒకసారి అన్నారు :

“లేవండి! భూమ్యాకాశాలంత విశాలమైన స్వర్గంలోకి పదండి.” (ముస్లిం)

“ఉమైర్ బిన్ హుమామ్ అన్నారీ(రజి) అడిగారు, ‘దైవప్రవక్తా! ఎటువంటి స్వర్గం? దాని వెడల్పు భూమ్యాకాశాలంత ఉంటుందా? లేక దాని వెడల్పులో భూమ్యాకాశాలు పట్టేంత పెద్దదా?’ ఆయన (సల్లం) బదులిచ్చారు, ‘అవును’ అని. అతడు ‘అబ్బా’ అన్నాడు. దైవప్రవక్త (సల్లం) అడిగారు, ‘అలా ఎందుకంటున్నావు?’ ‘దైవప్రవక్తా! బహుశా నేను కూడ ఆ స్వర్గంలోని వారిలో చేరి ఉన్నానన్న ఆశాభావంతో మాత్రమే ఇలా అంటున్నాను’ అని బదులిచ్చాడు. దైవప్రవక్త (సల్లం) సెలవిచ్చారు, ‘నీవు వారిలో ఉన్నావు’ ఆయన తన జోలె నుండి ఖర్జూర పండ్లు తీసి తినసాగారు. తిరిగి అన్నారు, ‘నేను ఈ ఖర్జూరాలు తినే వరకూ బ్రతికి ఉంటే ఇదయితే సుదీర్ఘ జీవితమే’ అంటూ ఆ ఖర్జూరాలను పారవేసి పోరాటం ఆరంభించారు. చివరకు అమరగతులు (షహీద్) అయ్యారు.

హజ్రత్ జాబిర్ (రజి) తెలియజేస్తున్నారు, అనస్ బిన్ నజర్ (రజి) ఉహద్ సంగ్రామంలో హజ్రత్ సాద్ బిన్ మఆజ్ (రజి)ని చూసి ఇలా అన్నారు, 'నజ్ర్ యొక్క దేవుని సాక్షి! నాకు స్వర్గ సువాసన ఉహద్ కొండల ఆవలి వైపు నుండి వస్తూంది' ఆయన అమరగతులయినప్పుడు ఆయన శరీరం పైభాగాన సుమారు ఎనభై గాయాలు ఉన్నాయి. కత్తిదెబ్బలు, ఈటెల పోట్లు, బాణాల గాయాలతో శరీరం జల్లెడ అయిన కారణంగా ఆయన్ని గుర్తు పట్టడం కష్టమయ్యింది. కాని ఆయన సోదరి కేవలం ఆయన ఒక్క వేలిని చూసి గుర్తుపట్టారు. ఆ వేలిపై బహుశా ప్రత్యేక గుర్తు ఏదయినా ఉండి ఉండవచ్చు."

పరలోక తిరస్కారం ప్రత్యేకతలు

పరలోక తిరస్కారానికి మొట్టమొదటిది సహజమైనదీ అయిన ప్రభావం ఏమిటంటే ప్రాపంచిక జీవితం మరియు ప్రాపంచిక వస్తువుల మాధుర్యం అనుభవించాలన్న పిచ్చి ముదిరిపోయి, ఎలాగైనా లబ్ధి పొందాలన్న వ్యామోహం పెరిగిపోయి చివరకు అదే జీవిత లక్ష్యం అయిపోతుంది. ఇటువంటి విశ్వాసం ఉన్న సొసైటీ లేక సమాజం యొక్క అన్ని పార్శ్వాల నుండి, తిను, త్రాగు, సుఖభోగాలను జుర్రుకో - అన్న నినాదాలు సర్వవ్యాప్తం అయిపోతే ఆ సమాజ జీవితం యావత్తూ భోగలాలసలో పోటీపడుతూ ఉంటే వాస్తవానికి పరలోక తిరస్కారం తర్వాత, ఈ జీవితం తరువాత మరో జీవితం ఉందన్న భావన లుప్తమై పోయినప్పుడు ఈ జీవితంలో సుఖభోగాలు అనుభవించడం శరీర తాపాన్ని చల్లార్చు కోవడంలో లోపం కలుగజేస్తుందా? సుఖభోగాలను భవించడాన్ని వాయిదా వేస్తుందా? అందుకే ఖుర్ఆన్ అంటోంది:

وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَسْتَعْتُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْإِنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَّهُمْ

“అవిశ్వాసులు కేవలం కొన్నాళ్ళ ప్రాపంచిక జీవితంలోని సౌఖ్యాలను జుర్రుకొంటున్నారు. పశువుల మాదిరిగా తింటున్నారు, త్రాగుతున్నారు. వారి అంతిమ నివాసం నరకం అవుతుంది.”
(ముహమ్మద్ : 12)

నీవు వారిని వారి మానాన వదిలెయ్యదు. వారు తింటూ త్రాగుతూ సుఖాలను అనుభవించనియ్యి. వారి ఊహాజనిత పథకాలు వారిని ఏమరుపాటుకు గురిచెయ్యనీ. అతి త్వరలోనే వాస్తవం వారికి తెలిసి పోతుంది.

أَذْهَبْتُمْ طَيِّبَاتِكُمْ فِي حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا وَاسْتَمْتَعْتُمْ بِهَا فَالْيَوْمَ
تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ
الْحَقِّ

అటువంటి వ్యక్తుల తోనే అంతిమదినం నాడు ఇలా అనడం జరుగుతుంది : “మీరు మీ వంతు వరాలను మీ ప్రాపంచిక జీవితంలో పొందారు. వాటిద్వారా అనందాన్ని మీరు అక్కడే అనుభవించారు. ఇక ఏ హక్కు అర్హతా లేకుండా మీరు భూమిపై ప్రదర్శిస్తూ ఉండిన దురహంకారానికి మీ అవిధేయతా చేష్టలకు పర్యవసానంగా, ఈ రోజు మీకు అవమానకరమైన శిక్ష విధించబడుతుంది.”

(అల్ అహ్ ఖాఫ్ : 20)

పరలోక తిరస్కారం వలన జరిగే సహజ పరిణామం ఏమంటే ఈ ప్రపంచం, అందులోని వస్తువులు, అందులో పనిచేసే కర్మలూ బాగా ఆకర్షవంతంగా అయిపోతాయి. భౌతికతా మనస్తత్వం, వాస్తవాల వరకూ చేరజాలని పై పై చూపులవుతాయి.

إِنَّ الدِّينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ زَيْنًا لَهُمْ أَعْمَالُهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ.

“యదార్థం ఏమిటంటే పరలోకాన్ని విశ్వసించని వారికొరకు మేము వారి చేష్టలను ఆకర్షవంతమైనవిగా చేశాము. అందువల్ల వారు దారి తప్పి తిరుగుతూ ఉంటారు.” (అన్ నమ్ల : 4)

قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ۝ الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يُحْسِبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ۝ أُولَئِكَ
الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ

يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزَنَانًا ۚ ذَٰلِكَ جَزَاءُ ۙ هُم جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا وَتَآخَذُوا
الَّتِي وَرَسُولِي هُرُورًا ۚ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ
لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ۚ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا
جَوْلًا

ప్రవక్తా! వారితో ఇలా అను, తమ కర్మల విషయంలో అందరికంటే ఎక్కువగా విఫలురయ్యేవారు ఎవరో, నష్టపోయే వారెవరో మేము మీకు తెలుపమంటారా? వారెవరంటే, ప్రాపంచిక జీవితంలో వారి ప్రయత్నాలు అన్నీ ఋజుమార్గం నుండి వైదొలగి ఉంటాయి. అయినా వారు తాము చేసేదంతా సవ్యంగానే ఉందని భావిస్తారు. వారు తమ ప్రభువు వాక్యాలను నమ్మకుండా తిరస్కరించిన వారు. ఆయన సాన్నిధ్యంలో హాజరు కావలసి ఉందనే విషయాన్ని విశ్వసించనివారు, అందువల్ల వారి కర్మలన్నీ వృధా అయిపోతాయి. ప్రళయదినం నాడు మేము వారికి ఏ మాత్రమూ విలువనీయము, వారి ప్రతిఫలం నరకం. వారు అవిశ్వాసానికి పాల్పడినందుకు బదులుగా, వారు మా వాక్యాలనూ, మా ప్రవక్తలనూ ఎగతాళి చేసిన దానికి ఫలితంగా. అయితే విశ్వసించి సత్కార్యాలు చేసిన వారికి ఆతిథ్యంగా ఫిరదౌసు (స్వర్గపు) ఉద్యానవనాలు ఉంటాయి. వాటిలో వారు కలకాలం ఉంటారు. ఈ స్థలాన్ని వదలి మరెక్కడికైనా పోవాలని వారి మనస్సు ఎన్నడూ కోరదు.” (అల్ కహఫ్ : 103 - 108)

అందుకు ఒక పర్యవసానం ఇలానూ ఉంటుంది : జీవితంలో వాస్తవం, సౌమనస్యాల భాగం తక్కువగానూ, పనికిమాలిన ఆటాపాటల భాగం ఎక్కువ గానూ ఉంటుంది. వారి జీవితంలోని ఒక పెద్ద భాగాన్ని షికార్లు, మైమరపించే కర్మలూ, వ్యాపకాలూ చుట్టుముట్టి ఉంటాయి. అతి గొప్ప సున్నిత వేళలు, మరియు ప్రమాదాలలోనూ వారి ఈ క్రీడా వినోదంలో మునిగితేలే ధోరణిలో ఎటువంటి మార్పు చోటు చేసుకోదు.

وَقَرَّ النَّيِّنَ اتَّخَلُّوا دِينَهُمْ لِهَوَاهُ وَغَرَّتَهُمُ الْحَيَاةُ النَّيِّنَا.

“తమ ధర్మాన్ని ఒక క్రీడగా, ఒక తమాషాగా భావించిన వారిని ఇషాలోక జీవితం మాయకు గురిచేసిన వారిని నీవు వదలిపెట్టు.”

(అల్ అన్ ఆమ్ : 70)

దీని ఫలితం ఒకటి ఇలాకూడ ఉంటుంది :

జీవితంలో ఎదురయ్యే సంఘటనలకు అసలు కారణాలపై వారి దృష్టి పడకపోగా కొన్ని పైకి కనిపించే విషయాలలో చిక్కుకుపోతుంది. వారు వ్యవహారాల లోతులకు దిగివెళ్ళలేరు. పై పై స్థాయి నుండి క్రిందకు దిగలేరు. దాని ఫలితంగా, సరిగ్గా పతనం చెందే సమయంలో కూడ వారి క్రీడా వినోదాల పట్ల ఏకాగ్రతలో, ఏమరుపాటు వహించడంలో కొరత ఉండదు. వారు ఆ సంఘటనలను తమకు తోచిన విధంగా అన్వయింపచేసుకుంటారు. వాటికి ఏదో కల్పితమయిన అవాస్తవమయిన కారణాన్ని అన్వేషించి సంతృప్తి చెందుతారు. వారి నైఖితిలో విప్లవాత్మకమయిన మార్పు ఏదీ చోటు చేసుకోదు. ఆయత్ సాక్ష్యమిస్తోంది :

فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

“మా తరపు నుండి వారిపైకి ఆపద వచ్చిపడినప్పుడు వారు ఎందువల్ల వినమ్రులు కాలేదు? కాని వారి హృదయాలు మఠీ కఠినమయ్యాయి, పైతాను ‘మీరు చేసేదంతా బాగానే ఉంది’ అని వారిని నమ్మించాడు.” (అల్ అన్ ఆమ్ : 43)

పరలోక తిరస్కారం వల్ల జరిగే నైతిక పరిణామాలు ఏమంటే, నైతిక ఆచరణలకు ఎటువంటి ప్రేరణ లభించదు. ప్రాపంచిక ప్రయోజనం లేదా మార్మికత కనబడని లేదా వాటిని చేయడంలో మనిషి ఎటువంటి నిస్సహాయతకు గురికాని నైతికతలో, కర్మల్లో ఎటువంటి సంసిద్ధతా జనించదు.

أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالذِّينِ ۚ قَدْ لَكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَمِيمَ ۚ وَلَا
يُحْضُ عَلَىٰ طَعَامِ الْمَسْكِينِ ۚ

“పరలోక శిక్షను, బహుమానాల్ని తిరస్కరించే వ్యక్తిని నీవు చూశావా? అతడే అనాధలను కసిరికొట్టేవాడు, పేదవాళ్ళకు అన్నం పెట్టు అని ప్రోత్సహించనివాడు.” (అల్ మాడిన్ : 1-3)

ఇంకా వారు ఏమయినా నైతికపరమయిన కర్మలు చేసినా అది కేవలం ప్రదర్శనా బుద్ధితోనే.

وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ
الْآخِرِ ۗ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ۚ

“కేవలం ప్రజలకు చూపటానికి, తమ సంపదను ఖర్చుపెట్టేవారు, అల్లాహ్ ను, అంతిమదినాన్ని హృదయపూర్వకంగా విశ్వసించని వారు అన్నా కూడ అల్లాహ్ కు అనిష్టమే. యదార్థ మేమంటే షైతాన్ ఎవడి స్నేహితుడయ్యాడో వాడికి దుస్సాంగత్యం లభించినట్లే.”

(అన్ నిసా : 38)

“ప్రజలకు చూపటానికి తన సొమ్ము ఖర్చుపెట్టేవాడు, అల్లాహ్ పై, అంతిమదినంపై విశ్వసించనివాని పల్లె పరలోక తిరస్కారానికి ఒక లక్షణం అహంభావం. తనకన్నా గొప్ప శక్తి గలవాడు, అన్నీ తెలిసినవాడూ, అన్నీ చూసేవాడైన ఒక పాలకుని న్యాయస్థానం, మరియు ఈ జీవితం తరువాత మరో జీవితం, ప్రతిఫల దినంపై నమ్మకం లేనివాడు అయిన పరలోక తిరస్కారికి అహంభావి కావడానికి ఎటువంటి అవరోధమూ ఉండదు. పట్టపగ్గాలు లేనివాడు, తలబిరుసుతనం కలవానిగా అవటానికి అతణ్ని ఏ వస్తువు ఆపగలదు? ప్రపంచ చట్టాలు, మర్గాలు, మరియు అడ్డంకులు కొంతమేరకు అతడి మార్గంలో అవరోధం కాగలవు. ఈ అవరోధాలు తొలగిపోయినప్పుడు లేక వాటిని అతడు అధిగమించినప్పుడు అక్కడ అతడు పిరోసులా కూడ

తారసపడతాడు. అందుచేతనే దివ్య ఖుర్ఆన్‌లో పరలోక తిరస్కారంతో పాటు, అహంకారం గురించి కూడ ప్రస్తావించడం జరిగింది. అంటే ఈ రెండింటికీ అవినాభావ సంబంధం ఉందన్నమాట.

فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكَرَةٌ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ

“పరలోకాన్ని నమ్మని వారి హృదయాలలో తిరస్కారం తిష్ట వేసుకుని ఉంది. వారు విద్రవీగుతున్నారు.”

(అన్ నహ్లా : 22)

ఫిరౌన్ మరియు అతడి సైన్యం గురించి చెప్పబడింది :

وَاسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُم لَنَا لَا يَرْجِعُونَ

“భూమిపై అతడూ, అతడి సైన్యాలూ ఏ విధమైన హక్కు లేకుండానే తమ పెద్దరికపు అహంభావాన్ని ప్రదర్శించారు. మా వైపునకు తాము ఎన్నడూ మరలి రావటమనేదే ఉండదని వారు భావించారు.”

(అల్ ఖసస్ : 39)

దివ్య ఖుర్ఆన్‌లో నకలు చేయబడిన హజ్రత్ మూసా (అ) చెప్పినమాటల్లో ఈ సంఘటన వైపు సూచించబడింది :

وَقَالَ مُوسَىٰ إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ

“మూసా ఇలా అన్నాడు, ‘నేను లెక్కల రోజును విశ్వసించని ప్రతి దురహంకారి బారి నుండి కాపాడు అని నా ప్రభువు, మీ ప్రభువు అయినవాడి శరణుకోరాను.’ (అల్ మూ’మిన్ : 27)

పరలోక తిరస్కారి సర్వసాధారణంగా ఈ ప్రపంచంలోనూ మానసిక, ఆధ్యాత్మిక శిక్షకు, వేదనకు గురయి ఉంటాడు. అధర్మభావన విషయంలో, మరియు వారి అంతరాత్మ నిర్ణీవం కాని వారికి ఈ భయం అన్నివేళలా బాధిస్తూ ఉంటుంది. మొత్తంమీద ఈ జీవితానికి ఓ హద్దు ఉందని, ఆయుష్షు ఎంత సుదీర్ఘమైనదైనా, భోగభాగ్యాల సామగ్రి ఎంత అధికంగా ఉన్నా మరణం తథ్యం అనీ, సుఖభోగాల ఈ పూదోట నుండి ఒకనాడు తప్పక బయటకు రావలసి వస్తుందని, ఈ భోగభాగ్యాల్ని తప్పనిసరిగా విడిచిపెట్టాల్సి వస్తుందన్న బాధ వారిని పీడిస్తూ ఉంటుంది. మనస్సులోని ఈ దిగులు, కళ్ళల్లో భయం, వారి భోగాన్ని విచారగ్రస్తం చేస్తుంది. అసహనానికి గురిచేస్తుంది. ప్రపంచంలో వారు నిరాశోపహతులు, చింతాక్రాంతులు అవుతారు. వాస్తవానికి వారిని మించి నిరాశకు గురయ్యేవారు ఎవరున్నారని?

ఎవరి ఆశ మరణంపై ఆధారపడి ఉందో అతడి నిరాశను చూడాల్సిందే.

అందుచేత వారిలో చాలామంది తమ మనస్సును మరణభావన నుండి తప్పించి ఉంచుతుంటారు. ఏవిధంగానూ ఆ భావనను దరికి రానీయరు. మరణం ప్రస్తావన వారిని కంపింపచేస్తుంది. కొందరైతే దుస్సహమైన ఈ వాస్తవం గుర్తుకు రాకుండా అన్ని రకాలుగా జాగ్రత్తపడతారు. అందుకోసం వారు మత్తుపదార్థాలూ మాదకద్రవ్యాలు ఉపయోగిస్తుంటారు. తమపై హమేషా మైకం, మైమరపు ఆవరించి ఉండాలని.

“సారాయితో ఆనందం కావాలి,

పాపికి రాత్రింబగళ్ళు ఒక రకమైన మైకం కావాలి.”

ఇక వారి పరిస్థితి ఎలా అవుతుందంటే జీవితాంతం వారికి ఈ చేదు వాస్తవాలు ఎన్నడూ గుర్తుకు రావు. వారి స్థితి ఇలా ఉంటుంది.

సదా ఏమరుపాటులో మైమరిచి ఉండటం, మరణ ఘడియ వరకూ ఏమారి ఉండటం, వారి కళ్ళు శాశ్వతంగా మూతపడబోతున్నప్పుడు అవి తెరచుకుంటాయి. “అల్లాహ్‌తో తమ సమావేశపు వర్తమానాన్ని అబద్ధంగా

పరిగణించినవారు నష్టానికి గురిఅయ్యారు. అకస్మాత్తుగా ఆ ఘడియ వచ్చిపడినప్పుడు వారే వాపోతారు,” అయ్యో! ఈ విషయంలో మేము ఎంత పొరపాటు చేశాము” అని. వారి పరిస్థితి ఎలా ఉంటుందంటే, తమ పాపాల బరువును తమ వీపులపై మోస్తూ ఉంటారు.

قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً
قَالُوا يَا حَسْرَتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَطْنَا فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَىٰ
ظُهُورِهِمْ ۗ أَلَا سَاءَ مَا يَزُرُونَ

అల్లాహ్ తో తమ సమావేశపు వర్తమానాన్ని అబద్ధంగా పరిగణించినవారు నష్టానికి గురి అయ్యారు. అకస్మాత్తుగా ఆ గడియ వచ్చిపడినప్పుడు వారే వాపోతారు: “అయ్యో! ఈ విషయంలో మేము ఎంత పొరపాటు చేశాము” అని. వారి పరిస్థితి ఎలా ఉంటుందంటే, తమ పాపాల బరువును తమ వీపులపై మోస్తూ ఉంటారు. చూడండి! వారు మోస్తూ ఉన్న ఈ బరువు ఎంత చెడ్డదో.” (అల్ అన్ ఆమ్ : 31)

وما لهذه الحَيوة الدُّنْيَا إِلَّا لَهُمْ وَلِعَبَّ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهِیَ
الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

“ఈ ప్రాపంచిక జీవితం ఒక క్రీడ, ఒక వినోదం తప్ప మరేమీ కాదు, అసలు జీవన గృహం పరలోక గృహమే. అయ్యో! వారు (ఈ విషయాన్ని) తెలుసుకుంటే ఎంత బాగుంటుంది!”

(అల్ అన్ కబూత్ : 64)

- సంపూర్ణం -